

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HAWKEYES HOCKEY SERIES

Wrong SCORE

AN
AGE-GAP
ROMANCE

KENNA KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WRONG SCORE

KENNA KING

Copyright © 2024 by Kenna King

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için info@bridgetownpublishing.com adresinden Bridgetown Publishing Inc ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

1. baskı 2024

CONTENTS

[İthaf Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltıncı](#)

[Bölüm](#)

On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On
Dokuz Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Sonsöz

DEDICATION

Benimle birlikte bu yolculuğa çıkan ve Hawkeyes çocuklarını benim kadar seven her birinize teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istiyorum. Her birinize ayrı ayrı minnettarım! Tatlı Insta DM'leriniz, e-postalarınız ve Facebook okuyucu grubumda sizleri tanımak, benim için en önemli şeydi.

tüm bu deneyim. Gelmeye devam edin, sizden haber almayı seviyorum!

Ayrıca bana katlanan harika insanlara da teşekkür etmek istiyorum ve çılgın fikirlerim, karakterlerimi hayata geçirmeme yardımcı oluyorlar. Muhteşem editörlerim, Michelle, Erin, Julie ve Madeline. Beni doğru yöne yönlendirdiğiniz ve son dakika e-postalarımı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve en başından beri yanımda olan, bana inanan ve yazmaya odaklanabilmem için birçok şeyi üstlenen delicesine yetenekli halkla ilişkiler gurum Mikaela'ya. Sizler olmadan bunu yapamazdım.

Geride kalan tüm hataları gözden geçiren ve bana yardımcı olan harika beta okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz beni kurtardınız ve size minnettarım: Chelsea, Hosana, Julia, Caitlin, Taylor, Alicia, Stephen ve bana ulaşan diğer pek çok harika okuyucu!

Ve son olarak, ben kalbimi yazarken son bir yıldır paket servisle yaşayan kocam ve çocuklarım - Şaka yapıyorum... bir nevi

□ . Bu bir sprint değil maraton oldu ve bu hikayeleri yazabilmem için aile cephesindeki her şeyin karşılandığından emin olmak için atladığı için kocama teşekkür etmeliyim. Sen benim kayamsın!

Kenna King'i takip etmek için burayı takip edin:

E-posta adresime abone olun:

<https://www.kennaking.com/> Facebook Okuyucu Grubuna

katılın: [Kenna King'in MVP](#)'leri Instagram'a göz atın:

[@kennakingbooks](#)

Yanlış Skor için Tam Sayfa İllüstrasyon:

Bex ve Rowan'ın illüstrasyonu neredeyse tamamlandı. Taslağı gördüm ve çok iyi görünüyor! Bu kitap yayınlandıktan sonraki gün elimde olması gerekiyor, bu yüzden illüstrasyon versiyonunun kindle'nınıza yüklenmesi için kitabınızı 2 Aralık'tan sonra güncelleyin!

Sabrınız için teşekkür ederiz! ☐

Hawkeyes Hokey Serisi

1. Ukala Skor
2. Kirli Skor
3. Acımasız Skor
4. Kaba Skor
5. Kirli Skor
6. Şanslı Skor
7. Zorlu Skor
8. Mükemmel Puan
9. Yanlış Skor

Daha fazla kitap ve bilgi için **www.kennakingbooks.com** adresine göz atın.

SCAN ME

CHAPTER ONE

Bex

Bir hokey sopasının keskin tokadı stadyumda yankılanarak beni şimdiki zamana geri çekiyor. Sağ kanadımız Briggs Conley pakı roket gibi kaleye doğru gönderiyor, beyaz buza karşı siyah bir çizgi ve kalecimiz Reeve Aisa'nın yanından hızla geçiyor. Kendini tamamen vererek topa atlıyor ama nafile. Pak donuk bir gümbürtüyle kalenin arkasına çarpıyor ve ardından Ezra'nın düdüğünün tiz sesi soğuk havayı bir uyarı atışı gibi kesiyor.

Aisa buzun üzerine yayılmış, yastıklı eldiveniyle buzu yumrukluyor, hayal kırıklığı pistin her açısından belli oluyor.

Yukarı bakıyor, gözümü yakalıyor, şimdiden kendini hazırlıyor. Memnun olmayacağını çok iyi biliyor ama rehabilitasyondan çıkar çıkmaz ondan bekleyebileceklerim arasında ince bir çizgi var.

Aisa'nın sakatlığının ardından Şükran Günü için tam zamanında buza dönmesine izin verilmesinin üzerinden iki ay geçti. Takımla birlikte antrenman yapmasına izin verilmesine rağmen, henüz maçlara çıkmasına izin verilmedi. İlerlemesi en azından bu haftaya kadar istikrarlıydı.

Son birkaç gündür onda bir şeyler var, bunu hissedebiliyorum.

Bu, ondan beklediğim buz üzerindeki olağan enerjisi değil.

Pistin dört bir yanına dağılmış olan takımın geri kalanı geriye dönüp talimat ya da eleştiri beklentisiyle bana bakıyor.

"Hey!" diye bağıryorum Aisa'ya doğru, ellerimi havaya kaldırarak. "Bu da neydi böyle? Bu oyunu herkesten daha iyi biliyorsun. Atışı nasıl kaçırdın?" Sesim Hawkeyes stadyumunda yankılanarak bağıryorum.

"Üzgünüm, Koç!" Aisa'nın bağırdığını duyuyorum, tam kaleci kıyafeti giymiş, yüz maskesi buradan herhangi bir yüz ifadesini görmemi engelliyor. "Şimdi anladım, iyiyim. Hadi tekrar deneyelim. Bu sefer kaçırmayacağım."

Yardımcı koçum Ezra'ya bir bakış attım.

Altı yıl önce başladığımdan beri benim yardımcı koçum. Tek kelime etmemize gerek kalmayacak kadar uzun süredir birlikte çalışıyoruz. Oyundan memnun olmadığımı biliyor ve tüm hafta boyunca Reeve'i Seven ile değiştirmeyi düşündüğümü de biliyor. Ama Seven bu sezondan sonra emekli olacağı için Reeve'in güçlenmesine ve mümkün olduğunca çok antrenman yapmasına ihtiyacım var. Çünkü Seven'ı gelecek yıl özel takımın kaleci koçu olarak kalmaya ikna edemezsem, Seven onu ve kız arkadaşı Brynn'i kalıcı olarak Meksika'ya taşımayı planlıyor.

Ezra başını sallayarak Aisa'nın oyunu tekrar oynamasını onaylıyor.

"Delikanlıyı duydunuz, oyunu tekrar oynayalım," diyorum derin bir iç çekerek, Aisa'ya karşı zaafım olduğunu çok iyi biliyorum, özellikle de Seattle'da yağmurlu bir gecede çarpıp kaçtıktan sonra ameliyattan çıkmasını beklerken bütün bir geceyi ameliyathanede geçirdikten sonra. Ezra kayırmacılıktan endişe duyduğumu biliyor-bir oyuncuya duyduğum kişisel endişenin kararlarımı gölgelemesine izin vermek bize playofflara mal olabilir. "Bu sefer daha keskin paslar ve daha hızlı geçişler görmek istiyorum. Peki ya Aisa?" Seslendim, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "O kaleyi canın pahasına korusan iyi edersin."

Başıyla onaylıyor. Ne beklediğimi biliyor.

Tüm oyuncularım bilir.

Takım kaptanımız ve sol kanadımız Lake Powers liderliği ele alarak oyunu yeniden başlattı.

Takım yerini değiştirirken, anlaşılmaz bir şekilde arkamdaki stadyum koltuklarına bakıyorum ve aynı kadının üçüncü sırada, yedinci koltukta ve iç saha tribününde durduğum yerin hemen arkasında oturduğunu görünce hiç şaşırmıyorum. Antrenman sırasında her zaman oturduğu koltukta.

Rowan Summers.

Gündüzleri *Seattle Sunrise*'da muhabirlik yapıyor ama uyanık olduğu her saati beni kızdırmak için yeni yollar planlayarak geçirdiğine eminim.

Gözleri pistin üzerinde sağdan sola kayarken, buzdaki oyuncuları incelerken, şüphesiz her hareketi incelerken, muhtemelen Briggs'in en çok hangi Ninja Kaplumbağa ile ilişkili olduğunu ve Kaenan'ın üçüncü doğum gününde bir midilli isteyip istemediğini içeren bir sonraki sürükleyici makalesi için notlar alırken izliyorum.

O deftere ne yazdığını merak ederek bir saniye bile kaybetmek yerine oyuncularımı izlemeliyim. Ve neden diğer tüm muhabirler gibi yanında bir tablet ya da dizüstü bilgisayar getirmiyor? Ve Tanrı aşkına, neden sanki maç günüymüş gibi pantolon, ince bir bluz ve takım elbise ceketini giyerek soğuktan ölmeye kararlı? Arkamda titremesi ya da parmaklarının donmaması için ellerini birbirine sürmesi umurumda bile olmamalı.

Altın sarısı saçlarının tepedeki ışıkları yakalaması ve saçlarının ipek gibi yumuşak görünmesi tamamen rahatsız edici. Ve dolgun pembe dudaklarının her konuştuğunda, bana doğru tamamen saçma sapan konuşurken bile dikkatimi çekmesi ne kadar da dikkat dağıtıcı.

Ve gülüşü. Kahretsin... Bir oyuncu röportaj sırasında onu eğlendiren komik bir şey söylediğinde kahkahası pistte yankılanıyor. İstesem de istemesem de stadyumun neresinde olursa olsun başım ona doğru dönüyor. Sanki k o n u o olduğunda vücudumun verdiği tepkiler üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi.

Ona karşı yanlış yönlendirilmiş herhangi bir ilgi, ona karşı artan işaretler nedeniyle kolayca bastırılabilir. Birincisi, o hâlâ güvenmediğim bir muhabir ve ayrıca benden on sekiz yaş küçük, bu da mesafemi korumam için tek başına yeterli bir neden. Gözleri pistten bana doğru fırlıyor ve benimkilerle kilitleniyor. Hızla dönüp bağlantıyı koparıyorum ve tekrar buzun üzerindeki oyunculara odaklanmaya çalışıyorum.

Ezra bana yaklaşıyor, gözleri hâlâ oyunu sürdüren takımda. Parmaklarının arasında bir düdük var, gerekirse antrenmanı bitirmeye hazır.

elinde pano. Nefesi soğuk havada küçük bulutlar oluşturuyor. "Bu aramayı yapmak istemediğini biliyorum ama onu içeride tutarak Aisa'nın işini kolaylaştırmıyorsun."

Ben de gözlerimi oyunculardan ayırmıyorum. "Takımın önümüzdeki deplasman maçına hazır olması gerekiyor. Onu oyunda tutmak için karar vermek bize playofflara mal olabilir."

Ezra başını sallıyor. "Uzun bir yol kat etti. Açıkçası kazadan sonra kariyerinin bittiğini düşünmüştüm ama hepimizin düşündüğünün üzerinde bir performans sergiliyor. Bu hafta kötü bir hafta... Ne olmuş yani? Daha iyi olacak."

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım Aisa'ya odaklanıyor, o da kalenin önünde **b i r** ileri bir geri kayarak bekliyor. Haklı, Aisa'nın başından çok şey geçti. Hafızam dört ay öncesine, Reeve'e araba çarptığını duyduğum anda Oakley's Bar'dan dışarı fırladığım ana geri dönüyor.

Asfaltta cansız bir şekilde yatan Reeve'e doğru tüm gücümle koştuğumu ve Keely'nin onun üzerine diz çökerek birinin 911'i araması için çığlık attığını hatırlıyorum. Sağlık görevlilerinin onu ambulansın arkasına taşımasına yardım ederken sedye üzerindeki ağırlığını hissettiğimi hatırlıyorum. Onunla bir daha asla konuşamayacağımı düşündüm. Sonra o ameliyattayken bütün geceyi ameliyathanede Keely ve Hawkeyes Genel Menajeri Sam Roberts ile birlikte geçirdim.

Ezra haklı. Reeve'in bırakın bu kapasitede antrenman yapmasını, buza geri dönmesi bile bir mucize. Ama Aisa hesaba katılması gereken bir güç. Takıma katıldığından beri ilk gelen ve son ayrılan o oldu. Buz üzerinde diğer tüm oyunculardan daha fazla zaman geçiriyor ve izin günlerinde gelip ona birkaç disk atmaları için oyunculara pizza ve bira rüşveti veriyor.

Bu oyun için hala yüreği var ve bana profesyonel olarak oynadığım ilk yıllarımdaki halimi hatırlatıyor ama bu hafta kendini geliştirmeli, zaten bildiği bir oyunda kendi takımımızın şutunu kaçırmamalı.

Powers Conley'e şut atıyor, Conley de pivotumuz Slade Matthews'a şut atıyor, o da pakı Powers'a geri gönderiyor.

Aisa yere dalarak pakı pedleriyle durduruyor ancak pak ondan kurtuluyor ve Matthews topu geri kazanarak Aisa'ya doğru şutunu çekiyor ve onu geçerek ağlara gidiyor.

Matthews için sayı.

Ezra oyunun sonunda düdüğü tekrar çalar.

"Aisa!" Ona el sallayarak sesleniyorum. Ağdan başını kaldırıyor, kaskının kafesinden gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ezra takımın bir diğer kalecisi Seven Wrenley'e buza atlayıp Powers ve takımın geri kalanıyla birlikte Aisa'nın yerini almasını işaret ederken o da kayarak yanıma geliyor. Aisa önümdeki panolarda durdu. "Koç... Ben... Ben" diye kekeliyor, gözlerinde bir şey parıldıyor. Suçluluk mu? Belirsizlik mi? Hayal kırıklığı mı?

Asla dikkati dağılmaz. Bu onun en iyi özelliklerinden biri. Tıpkı benim gibi, o da kaçmak için buzu kullanıyor.

Sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. "Orada neler oluyor? Dizin mi ağrıyor? Keely'nin bakmasına ihtiyacın var mı?"

Reeve tereddüt eder, takım arkadaşlarına bakar. "Hayır, hayır, dizim değil. Ağrıyor ama iyi, her geçen gün daha da güçleniyor."

"Tamam, o zaman burada neler oluyor?" Kaskına hafifçe vurarak söylüyorum.

"Önemli bir şey değil koç... gerçekten. Sadece Keely ile ilgili kişisel bir şey. Ama toparlayacağım, söz veriyorum."

"Keely? Keely'nin nesi var? O iyi mi?" Sesimdeki endişeyi engelleyemeyerek soruyorum.

Reeve'in kaza geçirdiği geceden ve ameliyathanede onunla geçirdiğim akşamdan beri, Hawkeyes'in özel doktoru Keely'ye karşı özellikle korumacı hissediyorum.

Dün sabah omzum için kendisiyle bir randevum vardı. Onun esneme teknikleri, Hawkeyes Genel Müdür Yardımcısı Penelope'nin sabah ısınması için geldiği ve takımın antrenman için geldiği zaman dilimi arasında her sabah attığım bir kova diskten kaynaklanan ağrıya çok yardımcı oldu.

Keely kapalı görünüyordu, ama o ve ben ikinci çayı ve bisküvi eşliğinde savaş hikayeleri paylaşma alışkanlığına sahip değiliz.

"Evet, öyle olacak. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Rowan işe karıştı..." bana bakıyor ve gözlerinde bir şey parlıyor, sanki hiçbir şey söylememesi gerekiyormuş gibi.

"Rowan bu işe karıştı mı? Bunun Şükran Günü'nden hemen önce ofisimden ayrılırken yaptığınız konuşmayla bir ilgisi var mı?" Rowan'ın her zamanki yerine dönüp baktığımda artık orada oturmadığını görüyorum.

Rowan'a takımdan uzak durmasını söylemişim. Şükran Günü'nden hemen önce ofisimde ilk karşılaşmamızda onu oyuncularımdan uzak durması konusunda uyarıştım. Ofisimden çıktı ve kapıyı ardına kadar açık bıraktı. Reeve'in önünde durduğunu gördüm. Ona ne söylediğini duyamadım ama her ne söylediyse, Reeve mutlu görünmüyordu.

Reeve'in dudağının iç kısmını ısırdığını görebiliyorum. Bana bir şey söylemek istiyor ama söylememesi gerektiğini düşünüyor.

"Aisa, Rowan'ın elinde seninle ya da Keely ile ilgili bir şey varsa-" "Boş ver," diye ağzından kaçırdı. "Önemli bir şey değil."

Rowan'ın oyuncularına *"Çocukken Noel Baba'ya kurabiye bıraktın mı, bıraktıysan çikolata parçacıklı mıydı yoksa yulaflı kuru üzümlü müydü?"* gibi önemsiz sorular sorması sorun değil ama oyuncularım hakkında bilgi topluyorsa bunu bilmem gerekir.

Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor.

"Biraz ara ver, dizin için Keely'yi görmeye git," diyorum ona.

Başını sallar, antrenman neredeyse bitmek üzeredir ve her ne oluyorsa, en iyi şekilde oynamaya hazır bir şekilde antrenmana dönmek için bunu çözmesi gerekmektedir. Oyuncu tüneline doğru patenle kayıyor ve soyunma odasına gidiyor.

Antrenmanın geri kalanı alıştırmalar ve strateji tartışmalarından oluşan bir bulanıklık içinde geçiyor. Sonunda, kendi odaklanma yetersizliğimden dolayı her zamankinden daha fazla hayal kırıklığına uğradım.

"Pekâlâ ekip," diye sesleniyorum. "Bugünlük bu kadar yeter. İyi iş çıkardınız ama unutmayın, biz bir takımız. Birlikte yükselir, birlikte düşeriz. Bu birlikteliği yarın buzda da görmek istiyorum."

Oyuncular buzdan çıkıp oyuncu tüneline geçerken ben de ofisime doğru yol alıyorum, zihnim düşünceler kasırgası içinde.

Ofisimin kapısını açık bırakıyorum. Yıllar önce burada koçluk yapmaya başladığımda başlattığım bu politika sayesinde oyuncular, koçlar ve diğer Hawkeyes çalışanları ihtiyaç duyduklarında bana ulaşabiliyorlar.

Sandalyeme yerleşip arkama yaslanıyorum ve ofisimin yavan bej duvarlarına bakıyorum, Rowan'ın sesi kafamın içinde ofisimin cansız haliyle ilgili yankılanıyor.

Ofisimin kişisel bir dokunuştan yoksun olduğunu söylerken haksız değildi. Masamın sağ tarafındaki duvarın büyük bir kısmını kaplayan ve bu sabah Powers'la birlikte bir oyun üzerinde çalıştığımız için mavi ve kırmızı kalemle kaplı olan büyük beyaz tahta dışında her şey emekli olan koçun yerine göreve geldiğimde buradaydı. Koç Lennox ve sakatlanana kadar Hawkeyes'te oynadığım yıllar boyunca bana koçluk yapan adam.

NHL'deki uzun kariyeri boyunca elde ettiği tüm başarılarını da yanında götürdü. Ödüllerini, plaketlerini ve yıllar boyunca koçluğunu yaptığı tüm oyunculardan imzalı hatıra eşyalarını.

Karısı ve çocuklarının Noel'de Saint Barts'ta çekilmiş fotoğraflarını ve Disney World'de Mickey Mouse kulakları takarken çekilmiş fotoğraflarını kutuladı. Aile hayatı yerine hokeyi seçtiğimden beri hiç sahip olmadığım türden fotoğraflar. Hiç yok.

Uzun bir günün sonunda evde beni bekleyen eşim ve çocuklarım - zorlu bir oyun -Ya da geçen yılki gibi bir şampiyonluk kaybı. Bu da demek oluyor ki, sahip olmadığım bir ailenin çerçevesi resimleri yok.

Ve şimdi kırk altı yaşındayım, 'o' kadını aramayı bıraktım. Hokeyi ikinci plana atıp ona en üst sırayı verebilecek tek kadını. Bu konuda şanslı olan biri varsa, o da eski karım Lily'ydi. Lily benim üniversitedeki kız arkadaşımı ve antrenmanlardan ve deplasman maçlarından sonra beni eve koşturacağını düşündüğüm tek kadındı. Ama öyle olmadı.

Buz üzerinde daha fazla zaman geçirmek için antrenmanlara geç kalırdım. İzin günlerimi tekrarları izlemek, nerede daha hızlı ya da isabetli olabileceğimi düşünmek için kullanırdım. Yalnız kalmaktan yoruldu ve Londra'yı özledi. Boşanma evraklarıyla beni gafil avladı, gerçi çaylak yılımla meşgul o l m a s a y d ı m belki işaretleri görebilirdim.

Boşanma kağıtlarını imzalarken hiçbir şey hissetmedim, bir yandan da hademe kapıları kilitlemeden önce o gece stadyuma dönüp biraz daha paten kayabilir miyim diye düşünüyordum. Avukatının benim için parlak sarı etiketler koyduğu son yeri imzaladıktan sonra başımı kaldırıp baktığımda gözlerindeki yaşları gördüm. O anda, onun ruhunu kırmaktan sorumlu olan kişinin ben olduğumu anladım.

Avukatının talep ettiği nafakaya itiraz etmedim, ancak o bizi bitiren kariyerinden bir kuruş bile istemediğini belirterek nafakayı reddetti.

Bununla birlikte, yeni bir hayata başlamasına yardımcı olmak için banka hesabına yüklü bir meblağ yatırdım ve Londra'nın iyi bir semtinde güzel bir daireye yerleşmesi için ödeme yaptım. Bu konuda bana karşı çıkmadı. Hayatının iki yılını çaldıktan sonra yapabileceğim en az şey buydu... ve sanırım üniversitede birlikte geçirdiğimiz yılları da sayarsanız daha fazlasını.

O gün, ellerinde boşanma kağıtlarıyla kapıyı kapattıktan ve nakliyeciler ona gönderecekleri eşyalarının kutularıyla uzaklaştıktan sonra kendimle bir anlaşma yaptım. Başka bir kadını asla onu kırdığım gibi kırmayacağıma dair bir anlaşma yaptım. Hokeyden vazgeçmeye degecek birini bulmadıkça bir daha asla biriyle yuva kurmayacaktım.

O zamandan beri pek çok kadınla çıktım ama bu sadece 'o' kişinin var olmadığını teyit etmek için işe yaradı. En azından benim için.

Koç Lennox onun son, benimse ilk günümde sırtımı sıvazladı.

"Şimdi bu yaşlı kız yeni anılar için hazır," diyerek içinde sadece boş bir masa, deri bir sandalye, bir kanepe ve bir sehpa bulunan ofis alanından bahsetti. "Duvarlar burada yapılan konuşmalar hakkında konuşabilseydi," di ye anımsadı.

Sakatlanıp oynamayı bırakmak zorunda kalmadan önce onun için oynadığımdan birkaçını tanıyordum. Daha sonra Koç Lennox emekli olmaya karar verdiğinde Phil Carlton beni aradı ve pozisyonu bana teklif etti.

Karar vermem beş dakikamı aldı.

Hokeyle işim bitmemişti. Ya da belki hokeyin benimle işi bitmemişti.

Düşünmem gereken bir eşim ve çocuklarım yoktu, sadece iki erkek kardeşim ve annemiz eve dönmemi ve aile işindeki yerimi almamı sabırsızlıkla bekliyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir sanat dergisi basım işi.

Baş antrenörün ofisindeki kişisel hatıra eksikliğim, The Commons'taki çatı katımın sahip olduğu kişilik ve aile eksikliğini yansıtıyor.

Çatı katı tamamen mobilyalı olarak geldi ve bu ofis de öyle - ikisi de Hawkeyes tarafından bana verildi. Hiçbir şeyi değiştirmek için bir neden görmedim. Ne de olsa hiçbir şey kalıcı değildir. Ne ilk eşim, ne çaylak yılımda benimle sözleşme imzalayan ve beni takas etmeden önce üç yıl daha oynatan takım, ne de beni sıralamalarını yükseltecek kadar uzun süre oynatıp sonra en iyi oyuncularını olan beni iki ya da üç vasat oyuncuyla takas eden diğer iki takım.

Ben altın bilettim, milyarder hokey sahiplerinin oyunundaki joker karttım. Ben hokey parasıydım ama kontratım pahalıydı ve ellerindeki oyuncularla sıralamalarının tutacağını düşündüklerinde, takımlarının bunu sürdürebileceğini düşünerek beni elden çıkarırlardı ama asla yapamazlardı. Bir ya da iki yıl içinde takım yine kötü duruma düşüyordu. Sonunda Hawkeyes benim için bir takas yaptı ve Phil Carlton için oynadığım o sekiz yıl Hawkeyes'in altın günleriydi, Sam Roberts takım kaptanımız olarak emekli olmadan önce omzumdaki bir tendon yırtıldı ve bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Eninde sonunda hem o çatı katını hem de son birkaç yıldır kullandığım ofisi boşaltacağımı biliyordum.

Açık ofis kapımın önünden geçen bir sarı saç parıltısı doğrulmama neden oldu.

Rowan.

Ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Burada olup olmaması umurumda olmamalı. Nerede olduğunu merak etmemeliydim. Yine de işte buradayım, göz ucuyla tanıdık sarı saçların hareket ettiğini gördüğümü sandığım yolu takip ediyorum.

Koridora adımımı attığımda, havada hafif bir koku dolaşıyor-vanilya ve narenciye. Onun kokusunu tanıdığım için içten içe kendime lanet ediyorum. Bu ne zaman oldu böyle?

Köşeyi döndüm ve kısa süre durdum. Orada, koridorun sonunda Reeve ve Rowan duruyor. Şükran Gün'ündeki Deja vu. Vücut dilleri gergin, Reeve'in yüzü bir hayal kırıklığı maskesi, Rowan ise onu sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyor. Etkileşimlerini izlerken gözlerim kısılıyor.

Burada ne haltlar dönüyor? Eğer oyuncularımınla uğraşıyorsa, Phil ve Sam bunu benim yolumdan görmeli. *Seattle Sunrise*'dan haberi durdurmasını ya da en azından başka bir gazetecinin onun yerine geçmesini talep etmeleri gerekecek.

Konuşmalarını duymak için bir adım daha yaklaşıyorum ama kısık sesle konuşuyorlar. Reeve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, yaptıkları konuşmadan hoşlanmadığını gösteren bir hareket.

Ben bir şey duyacak kadar yaklaşımadan Reeve'in telefonu çalıyor. Önce ekrana, sonra Rowan'a bakıyor ve telefona cevap verip uzaklaşmadan önce anlayamadığım bir şeyler söyleyerek Rowan'ı koridorda tek başına bırakıyor.

Bu benim için bir şans. Çenemi sıkarak ona doğru ilerledim. "Summers," diye sesleniyorum, sesim sert ve talepkâr.

Dönüyor, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor, sonra yerini temkinli bir ifadeye bırakıyor. "Koç Bex," diyor, ses tonu nötr, ama yüzündeki çatık kaşlar benimle bir kez daha karşılaşmaya pek de hevesli olmadığını gösteriyor.

Güzel.

Ondan birkaç adım ötede durdum. Şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş olan benim. "Bunun neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Aptal numarası yapma, Summers. Sen ve Reeve. Bugün orada çok kötü oynadı. Bugüne kadar en sağlam oyuncularımın biriydi. Siz ikiniz neyi tartışıyordunuz?"

Gözleri kısıldı. "Bu Reeve ve benim aramda. Kişisel konuşmaları paylaşmak bana düşmez."

"Oyuncumun buz üzerindeki performansını etkiliyorsun," diye homurdandım. "Her ne yapıyorsan, hangi açıyla çalışıyorsan geri çekil Summers."

Rowan'ın gözleri öfkeyle parlıyor. "Düşündüğün gibi değil." "O zaman beni aydınlat," diye meydan okuyorum.

Başını sallıyor, dudaklarından acı bir kahkaha kaçıyor. "Belki daha cana yakın olsaydın, Reeve sana çoktan kendisi söylerdi."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Cevap veremedim topuklarının üzerinde döndü ve beni koridorun ortasında öfkeyle bırakarak fırlayıp gitti.

Ondan daha önce hoşlanmıyordum ama şimdi gerçekten hoşlanmıyorum. Bu kadının kendi oyuncularına yaklaşamayacağını ima etme cüreti. Reeve ile ne haltlar karıştırıyor? Pislik mi araştırıyor? Bir sonraki makalesi için ortalığı karıştırmaya mı çalışıyor?

Hayal kırıklığı içimde dolaşıyor. İşte tam da bu yüzden onu takımımın etrafında istemiyordum. Sorunlara neden oluyor, oyuncularımın dikkatini dağıtıyor ve şimdi de onlarla ilgili ya da onlarla ilgili sırları var - hangisi olduğundan emin değilim.

Dönüp kapıyı arkamdan çarparak ofisime geri dönüyorum -açık kapı politikamla nadiren karşılaştığım bir durum, ama Rowan'la yaptığım hararetli konuşmadan sonra bilmeden ofisime giren herkese bir iyilik yapıyorum.

Sandalyeme çöküyorum ve boynumun arkasını koltuk başlığına yaslayarak tavana bakıyorum.

Telefonum, hâlâ büyüdüğümüz şehirde, Liverpool'da yaşayan en büyük kardeşim Leo'dan gelen bir mesajla çalıyor.

Leo: Camille, Bexley Amca'nın bu yaz altıncı doğum günü partisine gelip gelmeyeceğini sorup duruyor.

İki yıldır eve gitmedim ve geri dönmek iyi olurdu ama yerine getiremediğim sürece hiçbir şey için söz vermek istemiyorum.

Bu konuda sana geri döneceğim. En sevdiğim kıza onu özlediğimi söyle

Leo: Eve gel ve ona kendin söyle.

Camille Townsend

Beş yaşında, iki ön dişi eksik ve kalbimi tutan tek dişi. Gerçi bunu anneme asla söylemem.

Telefonumu yüksek bir sesle masamın üzerine bırakıyorum. Eve gidersem ne olacağını biliyorum. Kardeşlerim Leo ve Archie her günümü gelecek sezon sözleşmemin bitiminde emekli olup eve dönmem için uğraşarak geçirecekler.

Annemiz yaşıyor ve babamızın birkaç yıl önce vefat etmesiyle birlikte aileye öncelik vermem gerekiyor.

Eve gitmem gerekiyor ama hokeyden tamamen uzaklaşabilir miyim?

Emin olduğum tek şey, Rowan'la ilgili meseleyi Sam'le konuşmam gerektiği. Bu takımın baş antrenörü olarak bir muhabirin içeri girip bu sezon Stanley Kupası'nı kazanma şansımızı mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok çalıştım. Sam kesinlikle benim tarafımı görecektir.

CHAPTER TWO

Rowan

Sadece birkaç dakika önce Hawkeyes şirket ofisinin koridorlarında yürümeden önce, sabahımı patronumdan aldığım e-postaya bakarak ve kelimelerin ağırlığını göğsümde hissederek geçirdim.

"Rowan, Koç Bex'le en kısa zamanda bir röportaj yapmamız gerekiyor. O bu sezonun hikayesinde kilit bir figür ve onu konuşturmak için en iyi şansa sahip olan sensin. Bunu gerçekleştir."

*Saygılarımla,
Charles Albright*

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. Sanki huysuz, kibirli baş antrenör benden kaçmayı, röportajlardan kaçmayı ve bana Zamboni'nin su tankına antifriz doldurmayı planlıyordum gibi davranmayı hayatının misyonu haline getirmemiş gibi.

Şimdi Sam Roberts'ın ofisinde durmuş, masasının üzerinden Hawkeyes'in genel müdürünü izliyorum. Koç Bex'in Sam'in haberlerine verdiği telaşlı tepkiye rağmen Sam rahatlamış, elleri kalçalarında, sakın bir şekilde Bex'in sözlerini bitirmesini bekliyor.

Bex, iki hafta sonra başlayacak deplasman maçlarında takıma katılacağım için açıkça mutsuz ama Sam, muhabirlik yaptığım yıllar boyunca tanıştığım en sarsılmaz GM'lerden biri; neredeyse hiçbir şey onu kızdırmıyor.

"Kesinlikle olmaz, Sam. Playofflara kalmak için sadece sekiz haftamız var ve sen iki hafta sonra başlayacak şehir dışı maçlara bizimle birlikte bir muhabir mi göndermek istiyorsun? Dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz," diyor Bex, Sam'in masasına doğru eğilerek.

Bexley Townsend.

İki metre boyunda, iki kez Stanley Kupası kazanmış, NHL Hall of Famer ve Hawkeyes'in eski oyuncusu. Onu antrenman sırasında buzda çocuklarla birlikte ya da spor salonunda ağırlık kaldırırken görseniz sakatlandığını söyleyemezsiniz. Sanırsınız ki hâlâ profesyonel olarak oynuyor. Oynadığı dönemdeki kadar formda, hatta belki daha da iyi durumda ve bir tür Benjamin Button hastalığı olmalı çünkü yüzünün kişiliğine uymasını istesem de, yaşlandıkça açıklanamaz bir şekilde daha iyi görünüyor.

Ve adamın güçlendirilmiş egosunu daha da arttırmak için, su soğutucusundaki dedikodular, uzun kariyeri boyunca Playgirl'de tam bir yayını geri çevirdiği yönünde

-İki kere. Seksi İngiliz aksanının bir kadının külotunu yakabileceğinden bahsetmiyorum bile. Bex benden on sekiz yaş büyük ama seksen yaşındaki komşum Hans'ın huysuzluğuna sahip, üç kapı ötede oturuyor ve ne zaman evden çalışıp gerçek cinayet romanları dinlesem bana homurdanıyor.

Bugünlerde koridorda Hans'ın yanından her geçişimde bana hışımla, "İnsanlar bir ofiste çalışmalı. Neden herkes artık evden çalışıyor? Uyku düzenimi bozuyor."

Zamana ayak uydur Hans, yeni bir çağdayız. Artık kimse dışarı çıkmak istemiyor.

Ben de benzer bir şeyle yanıt vermek isterdim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Hans'ın beni kesinlikle seven çok tatlı bir Boston Terrier'i var ve Hans'ın doktor randevusu olduğunda ya da Sherlock'u dışarı çıkaracak birine ihtiyacı olduğunda

Gün ortasında çınıyor, beni arıyor. Hans yılda bir kez kızını ziyaret etmek için Portland'a gider ve ben de her zaman Sherlock'a yatıya kalması için gönüllü olurum.

Kanepemde bir battaniyenin altına kıvrılıp birlikte CSI Las Vegas'ı izliyoruz. Genellikle ilk on dakika içinde katilin kim olduğunu tahmin edebiliyorum, ama Sherlock bunu umursamıyor... ya da en azından bunun onu rahatsız ettiğinden hiç bahsetmedi.

Kendi köpeğime sahip olamayacak kadar meşgulüm. Uzun saatler, seyahatler... Köpeğe haksızlık olur. Bu yüzden Sherlock'u, kendi kürklü bebeğime sahip olmak için çok gerçek bir ağrı ortaya çıktığında ve onu söndürmem gerektiğinde ödünç alıyorum. Bu, iyileşmeyi reddeden daha derin bir yaranın üzerindeki geçici bir yara bandı, ama şimdilik yapabileceğim en iyi şey bu.

Gerçek şu ki, bu acı bir evcil hayvan istemekten çok daha derinlere iniyor. Bu, sahip olamayacağım ve yıllar içinde kabul etmek zorunda kaldığım bir şeye bağlı. Doktorlar asla kendi çocuğum olmayacağını onayladılar. Drew, eski sevgilim ve ben her şeyi denedik ve şimdi, o sayfa kesin olarak kapandığından, kendime sahip olamayacağım bir şey için umut etmeyi bırakmamı söyledim. Çocuk yok, kürk bebek yok, sadece ben, kontrol edebildiğim şeylere odaklanıyorum.

Spor gazeteciliği benim ilk hayalim değildi. Sanat hakkında, insanlara ilham veren şeyler hakkında yazmak istiyordum. Ama tüm bu olanlardan sonra, bu işi yapmaya kararlıyım. İnşa etmek için elimde kalan tek şey bu ve yıkılmasına izin vermeyeceğim. En azından burada kendimi kanıtlayabilir, neler yapabileceğimi herkese gösterebilirim. Ve eğer Koç Bex ile bu röportajı yapabilirsem, *Seattle Sunrise*'in en iyi spor muhabiri olarak yerimi sağlamlaştıracam.

Şimdilik bu kadar yeter. Olmak zorunda.

Bex ve Hans'ın aynı sorunu paylaşıyor olabilecekleri aklıma geldi. Takım antrenmanları Bex'in uyku programını bozuyor. Bu yüzden olmalı.

Uykusuzluk Bexley'i huysuz bir çocuk yapıyor.

Keşke o kadar kolay olsaydı, ama Bex'in ruh halinin onun talihsiz varsayılan ayarı olduğundan şüpheleniyorum. Ve bildiğim kadarıyla, Bex'in gelecekteki oyun randevuları için beni ona iyi davranmaya zorlayacak sevimli bir yavrusu yok.

Bunun yerine deplasman maçlarına gitmemi engellemek istiyor ama ne *Seattle Sunrise*'daki patronum ne de onun patronu böyle bir şeyin olmasına izin verecektir. Yine de eğer yanılıyorsam ve Koç Bex'in Sam üzerinde sandığımdan daha büyük bir etkisi varsa, Hawkeyes uçağından uzak tutulmak işimi yapma ve Charles'a baş spor muhabiri pozisyonunu hak ettiğimi kanıtlama yeteneğimi tehdit edebilir.

Hawkeyes her maçta playofflara biraz daha yaklaşıyor. Resmi NHL playoffları yaklaşıyor ve Hawkeyes'li çocuklar sekiz hafta daha maç kazanmayı başarabilirlerse, Batı Konferansındaki yerlerini hak etmiş olacaklar.

"Bex," diyor Sam sakın bir sesle, "bu anlaşma aylar önce onaylandı. Rowan'ın varlığı pazarlığa açık değil. Anlaşma, ödemelere yaklaştıkça ekiple birlikte seyahat etmeye başlayacağı yönündeydi."

Sam Roberts'ın telefonu çalıyor ve masasının üzerinde yanıyor. İsmi yakaladım

Gelen mesajda *karım* yazıyor. Karım mı?

Hızlıca bir cevap yazıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, sonra telefonu kapatıyor. Boşandığını sanıyordum.

Yüzük parmağına baktığımda çıplak olduğunu görüyorum; ne bir çentik ne de bronz bir çizgi var. Her erkek alyans takmaz ama nedense Sam evli olsaydı takmasını beklerdim. Penelope'nin annesiyle bir şeyleri yeniden alevlendiriyor olabilir mi? Penelope artık Hawkeyes'in Genel Müdür Yardımcısı olarak sağlam bir yer edinmişken, belki de Sam hokeyden sonraki hayatı düşünüyordur.

Bex'in sol eline bakıyorum, sıkılı ve aynı zamanda halkasız olduğunu görüyorum. Eski bir karısı olduğunu biliyorum - çaylak yıllarındaki evliliği çabucak bitmişti. Resmi "uzlaşmaz farklılıklar" pek bir şey ortaya çıkarmadı ve dedikodu sütunları sadakatsizliği ima etse de iki taraf da bunu doğrulamadı.

Son zamanlarda Bex'in etrafında o kadar çok vakit geçirdim ki, neden çekip gittiğini tahmin edebiliyorum.

Yine de Sam'in durumu ilgimi çekiyor. Ekipteki geleceğini araştırmak için aklıma bir not aldım. Penelope, Sam'in telefonundaki EŞ bağlantısı hakkında bir şeyler biliyor olabilir ama ona doğrudan sormak onu ele verme riskini taşıyor. Şimdilik, bu yalnız bir görev olarak kalacak.

"Pazarlık edilemez mi?" Bex bir elini rahatsız edici derecede dolgun koyu kahverengi saçlarında gezdirerek alay ediyor. "Bu takımın geleceğinden bahsediyoruz Sam. Her saniye önemli. Bir muhabirin etrafta dolaşıp oyuncularımızın dikkatini dağıtmasına izin veremeyiz. Kendilerini en çok hangi hayvanla özdeşleştirdiklerini ya da beş yaşındayken ne olmak istediklerini sormasına izin veremeyiz."

"Hey!..." Araya giriyorum. Dilimi yeterince uzun süre tuttum. "Taraftarların yalayıp yutmadığı hiçbir soru sormadım. Oyuncular da soruları seviyor. Röportaj sırasında havayı yumuşatıyor ve taraftarlar en sevdikleri oyuncular hakkında bir şeyler duymaktan keyif alıyor."

Ben bir profesyonelim, magazin akbabası değilim ve Phil Carlton'ın beni iki hafta içinde o jette görmek istediğini zaten biliyorum, yani Bexley

Townsend bununla başa çıkmak zorunda kalacak.

Şükran Gün'ünden bu yana Hawkeyes stadyumunda basın rozetimin çoğu muhabire tanıdığı tipik medya odası ayrıcalıklarının çok ötesinde, takıma tam erişimim oldu. Yine de, geçtiğimiz dört ay boyunca, taraftarların ilgisini canlı tutmak için maç özetlerine ve haftada bir oyuncuyla kısa röportajlara bağlı kalarak varlığımı az tuttum.

Bex sanki her gün oyuncularıyla röportaj yapmak için peşlerine düşüyormuşum gibi davranıyor, öyle değil. Burayı yaşadığı, yediği ve soluduğu için biliyor olmalı. Koç Bex binada olmadan Hawkeyes stadyumuna adım attığımı hiç sanmıyorum. Ofisini daha önce görmemiş olsaydım ve köşede bir karyola sakladığına ve tam zamanlı olarak burada yaşadığına dair herhangi bir kanıt olmadığını kendim görmeseydim, merak ederdim.

İşimi bu kadar verimli yaptığım için mutlu olmalı. *Seattle Sunrise* her hafta sadece Hawkeyes takımı için özel bir bölüm oluşturduğundan beri bilet ve forma satışları arttı. Bu da bana karşı olan tutumunun tamamen sebepsiz olduğu anlamına geliyor.

Tamam, belki tamamen değil. Bu yılın başlarında, bu büyük fırsatı yakalayacağımı ve onunla yan yana çalışmak zorunda kalacağımı bilmeden önce onun hakkında yazdığım makale meselesi var.

Bir muhabir olarak genellikle bir oyuncunun ya da koçun duygularını incitmekten endişe etmem, özellikle de gerçekleri ya da ilk elden gözlemlediklerimi aktardığım için. *Seattle Sunrise*'daki en kıdemli spor muhabirinin apandistinini durup dururken patlayacağını ve patronumun onun yerini doldurmam için beni seçeceğini bilseydim, Bex'in dinlenen göt suratının çok yönlülüğü hakkında bir makale yazmayı tekrar düşünürdüm. Belki o zaman ekibe erişimimi engellemeye çalışmaz ve işimi yapamıyormuşum gibi görünmeme neden olmazdı.

Makale gerçek dışı değildi, ancak onu iyi bir şekilde resmetmiyordu.

Ve Koç Bex ile çok büyük bir köprü trolü arasındaki benzerliklere bir gönderme yapmış olabilirim.

Mesele şu ki, Koç Bex'in huysuz mizacı hakkında yerinde gözlemler yazan ilk muhabir ben değilim ve sonuncu olacağımdan da şüpheliyim. Köşe yazımda ayrıca, kişilik eksikliklerine rağmen, bir NHL takımını yöneten tartışmasız en iyi koçlardan biri olduğunu da yazdım.

Sam boğazını temizleyerek araya girer. "Bu sadece takımla ilgili değil, Bex. Bu franchise ile ilgili. Bu haberin sağlayacağı tanıtım çok değerli olabilir. Tessa şimdiden sosyal medyadaki takipçi sayısında bir artış görüyor ve Autumn da

stadyum içinde ürün yerleştirme için daha fazla talep alıyoruz. Satışların arttığından bahsetmiyorum bile."

"Reklam mı?" Bex kelimeyi neredeyse tükürüyor. "Şampiyonluklar kazanmak için buradayız, takipçi kazanmak için değil."

Sam önce bana sonra tekrar Bex'e bakıyor. "İkisini de yapabiliriz," diye karşı çıkıyor, ses tonu sabırlı ama kararlı. "Phil Carlton'ın kendisi bunu onayladı. Hawkeyes'in taraftarlarımızla daha derin bir bağ kurma şansı var. Kupa için mücadele ederken oyuncularımızın insani yönlerini görmelerini sağlayalım."

Bex'in çenesi sıkılıyor ve dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyorum. "İnsan tarafı mı? Bunlar profesyonel sporcular, reality TV yıldızları değil. Oyunlarına odaklanmaları gerekiyor, terfisini alır almaz dönüp hepimizi şey olarak etiketlemeye başlayacak bir muhabirle burçları hakkında sohbet etmeleri değil..." başını çevirip kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "O makalede bana ne demiştin? Doğru ya, kuduz bir kirpinin cana yakınlığına ve Pazar brunch'ındaki vahşî bir kedinin sosyal nezaketine sahip beceriksiz bir köprü trolü." Sözlerini bitirirken Bex'in gözleri kısılır, sesinden küçümseme damlar.

Biliyordum!

Hawkeyes arazisine pırıl pırıl yeni bir tam erişim rozetiyle adım attığım andan beri benimle uğraşmasının nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Bu bir kin.

Elbette, Bex'in gazetecileri sevmediğini biliyorum. Basın tribününde yeterince uzun süre bulundum ve Bex'in muhabirlerden soru almak için kendisine ayrılan süre boyunca zar zor oturduğu maç sonrası medya çılgınlığında bulundum. Dört ay önce Sam'le birlikte stadyuma girdiğim anda gözlerinde bunu görebiliyordum, boynumda bana diğer tüm muhabirlerden daha fazla giriş izni veren parlak yeni bir rozet vardı ve yeni düzenlemeden memnun değildi.

Keskin burnu, güçlü çenesi ve derin ela yeşili gözlerinde küçümseyen bir bakış vardı.

Patronum bu takımdaki her oyuncuyla özel bir röportaj yapılmasını istiyor; buna yirmi beş yılı aşkın bir süredir, çaylak olduğu yıldan ve ardından boşandığından beri bir muhabirle bire bir röportaj yapmamış olan baş antrenör de dâhil. Charles, Koç Bex'in hikâyesini kâğıda dökmek için adeta ağzından köpükler saçıyor.

Charles bana özel Hawkeyes hikâyesini ilk verdiğinde ses tonundan beklenti damlıyordu: "*Sulu olsun,*" dedi. "*Başarısız evliliği deş,*

Boşanma, buzdaki ve buz dışındaki itibarı. İçeriden bir haberden bahsediyoruz Summers. Haftalarca manşetlerde kalacak türden bir hikaye."

Burası geri adım atmam gereken yer. Ama yapamam.

Omuz silkiyorum, bakışlarını tatlı bir gülümsemeyle karşılıyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, liderlik tarzınızı bir köprü trolüne benzettim, şahsınıza değil. Koçun arkasındaki adam hakkında bir varsayımda bulunmam adil olmaz, zira bunu öğrenmem için röportaj vermeyi reddediyorsunuz. Görünüşe göre hayranlarınızdan hiçbiri de sizi şahsen tanımıyor." Sahte bir düşünceyle işaret parmağımı çeneme koyuyorum. "Her ne kadar o makaleyi çok güzel okumuş olsanız da, küçük bir hatanızı düzeltmek zorundayım. Yaptığım göndermenin "bir bahçe partisindeki hoşnutsuz bir bal porsuğunun sosyal nezaketi" olduğuna inanıyorum. Yine de kolay bir hata; herkes yapabiliirdi. Ve rica ederim. O makale tamamen şiirseldi ve tamamen ücretsizdi."

Sam sırtışını gizlemeye çalışarak öksürüyor. Bex daha sert bakıyor, dudağı seğiriyor ve ben onun hırlamasını bekliyorum. "Esprilerin var. Ama en büyük şöhretin bir klavyenin arkasından sporculara laf atmak olunca seni ciddiye almak zor. Güvenli pleksiglasın arkasından gölge düşürmek güzel olmalı."

"Bex..." Sam'in nefesinin altından uyardığını duyuyorum ama Bex'in gözleri benimkilere takılı kalıyor.

Bex'in dar bakışları altında irkilme dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine çenemi hafifçe kaldırıyorum. "*Seattle Sunrise*'in hevesli bir okuyucusu olduğunu bilmek harika. Çalışmalarımın bu kadar hayranı olmanızı beklemiyordum. Makaleyi sizin için imzalayayım mı? Çerçeveletebilirim, siz de ofisinizin duvarına asarsınız. Aksi takdirde büyüleyici çıplak bej duvarlara çok ihtiyaç duyulan bir kişilik ve mizah katacaktır. Şunu da belirteyim, pleksiglasın arkasında güvenle durmak benim seçtiğim mesleğin bir avantajı."

Bex beni boğazlama isteğiyle savaşıırken homurdanıyor. "Kendini övme Summers. Senden istediğim son şey, imzan da dahil olmak üzere herhangi bir şey. Yine de buzun seyirci tarafında kalmayı planladığın için rahatladım. Koçluk tarzım hakkındaki fikirlerini de kendine saklayabilirsin. Koçluk tarzımla ilgili daha yarım yamalak bir yorum duymak istersem, sosyal medyaya giderim, orada bizim için eklediğiniz mankafa takipçilerinizden gelen tüm anlayışlı eleştirileri bulabilirim. Bunun için tekrar teşekkürler, bu arada."

Seattle Sunrise okuyucuları mankafa değildir. Ya da en azından ben öyle olduklarını sanmıyorum. İngiliz değilim ama bir hakaret duyduğumda anlarım ve sanırım kastettiği buydu.

Sam boğazını temizleyerek gerginliği yatıştırmaya hazırlanır. "Pekâlâ, siz ikiniz, ateşkes zamanı. Bu konuşma kontrolden çıkmaya başladı ve ben ikinizin farklılıklarınızı yetişkin insanlar gibi çözebileceğinize dair umudumu korudum ama öyle görünüyor ki çözemeyeceksiniz. Bunun olması için karar çoktan verildi." Bex başka bir ricada bulunmak istercesine Sam'e döner, ancak Sam avucunu Bex'e doğru kaldırarak daha fazla dinlemek istemediğini belirtir. "Bak Bex, endişelerini anlıyorum. Ama gerekçelerinin temelsiz olduğunu düşünüyorum. Gördüğüm her şey Rowan'ın işini yapabilecek kapasitede olduğunu gösteriyor ve takımdaki oyunculardan görüşmelerini nasıl yürüttüğüne dair sadece olumlu tepkiler aldım. Onun buradaki varlığıyla ilgili sorunu olan tek kişi sizsiniz. İkiniz anlaşırsanız de anlaşamıyorsanız da bu oluyor, ama ikinizin de kariyeri için," diyor ikimizin arasına bakarak, "bu sezon birlikte çalışmanın bir yolunu bulmanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Rowan, patronunu ve *bizim* patronumuzu mutlu etmek için gerekli olan tüm iç saha ve deplasman maçlarında takıma katılacak. Bu da herkesin tam bir işbirliği yapmasını beklediğim anlamına geliyor. Onun varlığı antrenmanlara ya da maç hazırlıklarına engel olmayacak. Tüm takım protokollerine uyacak."

Derin bir nefes alan Bex'in burun delikleri açılıyor. Bir an için gerçekten patlayabileceğini düşündüm. Ama sonra omuzları yenilgiyle hafifçe çöküyor.

"Tamam," diye homurdanıyor. "Ama soyunma odasının dışında, buzun dışında ve ısınma ve soğuma sırasında oyunculardan uzak duruyor. Ve eğer maç günlerinde takımımı rahatsız ettiğine ya da gecenin bir yarısı otel odalarının kapısını çaldığına dair bir koku bile alırsam-"

Profesyonel olmadığımı ya da kişisel etik çizgilerini bulanıklaştırdığımı ima ettiği anda gözlerim parlıyor.

"Lütfen bana az önce benim-" demediğinizi söyleyin.

Sam yardımına koşarak, "Bu çok saldırgan," diyor. "Rowan bir profesyonel, işini yapmak için burada, hepsi bu. Beni daha fazla bu işe bulaştırma."

Sam'in böyle müdahale etmesine gerek yoktu. Mecbur kalsaydım Bex'e haddini bildirirdim ama Sam'in arkamı kolladığını bilmek güzel. Erkeklerin çoğunlukta olduğu bir iş yerinde çalışıyorum. Bir erkeğin soyunma odalarında kadınlar hakkında yorum yapması ya da daha kötüsünü yapması ilk kez olmuyor. Bunu söylemiyorum.

Yakışıklı, iyi para kazanan bir sporcuya yakın olmanın avantajını kullanmayan kadın yoktur, ancak erkek sporları alanında çalışırken, kaç tanesinin yürüyen cinsel yolla bulaşan hastalık olduğunu fark edersiniz.

Sadakatsizlik ve boşanma oranı bu kadar yüksekken, hiç ilgilenmiyorum.

Keely'nin Hawkeyes Kız Kulübü'ne kabul töreninde Penelope'nin alaycı sesi aklıma geliyor.

"Merak etme, senin için başka planlarımız var."

Düşünceden kurtuluyorum. Ben gelmeden önce çok fazla yapışkan çörek yemiş ve şeker krizine girmiş olmalı.

"Seni kırmak istememiştin..." Bex'in az önce müdürden azar işitmiş şımarık bir velet gibi nefesinin altından söylediğini duyuyorum.

Evet, bunu kastetmişti ama Bex'in herhangi bir şey için özür dileyecek biri olduğunu sanmıyorum, o yüzden bunu olduğu gibi kabul ediyorum.

Boğazımı usulca temizleyerek iki adamın da dikkatini çekiyorum. "Takımın kazanmasını ben de en az sizin kadar istiyorum; bu daha iyi bir geri dönüş hikâyesi yaratır ve benim için olduğu kadar sizin kariyeriniz için de iyi olur. Buraya belgelemek için geldim, engellemek için değil."

Bex söylediklerime katılmayarak başını sallıyor. "Kusura bakma ama Summers, bu oyuncuların nasıl bir baskı altında olduğunu anlamam mümkün değil. Ne kadar küçük olursa olsun, her dikkat dağınıklığı uğruna çalıştığımız her şeye mal olabilir."

Ben cevap veremedim Sam'in telefonu çalıyor. Ekrana bakıyor ve elini kaldırıyor. "Ben Phil. Buna bakmam gerek." İkimizi de hayal kırıklığına uğratmış gibi bize bakıyor. "Bu tartışmaya daha sonra devam ederiz. Şimdilik anlaşma geçerli."

Bex derin bir iç çekiyor ama Sam telefona cevap verirken başıyla Sam'i işaret ediyor. Ayrılmak için döndüğümüzde kapıda durdu ve bana sert bir bakış fırlattı. "Raporlarını oyundan ayırma Summers, o zaman bir sorunumuz olmaz."

Gözümü korkutmasına izin vermeyerek bakışlarını karşılıyorum. "Crystal, Koç. Buraya hikâye için geldim, başka bir şey için değil."

Homurdanıyor, ikna olmamış gibi görünüyor ve ofisten dışarı çıkıyor. Peşinden gidiyorum, aklım sözlerinin ardındaki anlamla yarışıyor. Gerçekten oyuncularıyla ya da Stanley Kupası'nı kazanma şanslarıyla uğraşmak için burada olduğumu mu düşünüyor? Patronumun dikkatini bana başka bir iş verecek kadar çekebilme yeteneğim

Bunun gibi büyük bir hikaye Hawkeyes'in kazanmasına bağlı, ki ne yazık ki bu tamamen benim kontrolüm dışında olan bir şey.

Evet, teknik olarak benim işim sadece haber yapmak ama Hawkeye'in büyük geri dönüşünü haber yapmak bana takımın mağlubiyetinden daha fazla iyilik kazandıracak. Ve playofflardan önce kaybederlerse Tanrı yardımcım olsun. O zaman işimde ivme kazanmam için hikayem çok erken ölür.

Hawkeyes'in sonuna kadar gitmesini istiyorum. En az Bex'in istediği kadar.

Resepsiyon alanına girdiğimde tanıdık bir ses duyuyorum. "Vay canına, bu çok yoğun. Bex'ten yayılan testosteronu neredeyse buradan hissedebiliyordum."

Sam'in asistanı ve Seven Wrenley'in kızı Cammy'nin masasının arkasından bana sırtıttığını görmek için dönüyorum. Kahverengi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve sanki işe gelmeden önce üniversite sınavı için bütün gece çalışmış gibi bir kalemle tutturmuş.

"Tüm bunları duydun mu?" Utanç ve hayal kırıklığının bir karışımını hissederek soruyorum.

Cammy başını sallıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Yapmamak zor. İçerisi biraz ısındı, ha?" Diye soruyor.

Nefesimi üflüyorum. "Geçen yıl yazdığım makalenin bana bir faydası olmadığını biliyorum ama o hep böyle midir? Yani, buzun üzerinde nasıl algılandığını görmüyor olamaz."

Cammy'nin Briggs Conley'nin birkaç hafta sonra yapılacak Kanseri Çocuklar Galası için posta zarflarını doldurmasını izliyorum.

"Seni etkilemesine izin verme, Ro. Biraz titiz olabilir ama senin üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil."

Onun ortamı yumuşatma çabasına küçük bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler Cam. Sadece benimle olan sorunlarından daha fazlasına karşı savaşıyordum gibi hissediyorum. Nefret ettiği her şeyi temsil ettiğim hissine kapılıyorum."

Cammy başını sallıyor. "Muhtemelen haklısın. O adam basın rozeti takıp gelse Rahibe Theresa'ya bile şans vermezdi. Bu kişisel bir şey değil. Yani, tamamen kişisel değil."

Yazdığım makaleyi biliyorum. Olabildiğince kişisel.

Başımı sallıyorum, yine de desteği için minnettarım. "Teşekkürler Cam. Elimden geleni yapacağım."

Ofisten çıkıp Hawkeyes şirket ofislerinin uzun koridorunda ilerlerken gözlerim lobiye doğru yürüyen Koç Bex'e takılıyor. Bu mesafeden bile geniş omuzlarındaki gerginliği, adımlarındaki zorlukla kontrol altına alınmış enerjiyi görebiliyorum. Elimde değil ama

Hangi deneyimlerin onu bugünkü haline getirdiğini merak ediyorum - varlığını uğruna çalıştığı her şeye karşı bir tehdit olarak gören bir adam.

Onunla birlikte asansöre binmek üzere olduğumuzu fark ettiğimde korku ve beklenti karnımı dolduruyor, ancak tam lobiye doğru ilerlerken omzunun üzerinden beni görmek için bakıyor ve sonra tam önündeki asansöre doğru ilerlemek yerine köşeyi dönüyor.

Lobinin sağ köşesindeki acil durum merdiven kapısının kapandığını görmeye yetecek kadar bir süre içinde koridordan çıkmayı başarıyorum.

Phil'in asistanının masasından gelen sesle irkiliyorum, öğle yemeğinden döndüğünü fark etmiyorum.

"O enerjinin bir kısmını atması gerekiyordu herhalde. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim" diyor.

Sam'in ofisinde olanları anlatmak için ona döndüm ama ben geldiğimde öğle yemeğindeydi ve muhtemelen Bex ve benim Sam'le bir toplantıda olduğumuzu bile bilmiyordu. Doğaçlama, son dakika toplantısıydı ve Sam'in gündeminde yoktu. Bir dakika önce Bex'le yumruk yumruğa olduğumuzu bilmiyorsa dedikodu çıkarmasak daha iyi.

Ayrıca, Bex'in huysuz kişiliğine rağmen, buradaki herkes onu seviyor ve ben yeni kızım. Zaten sahip olduğumdan daha fazla düşman edinmek istemiyorum.

"Umalım da dipten yepyeni bir kişilikle çıksın."

Adele dalga geçtiğimi düşünüyor olmalı çünkü gırtlığını yırtarcasına gülüyor. "Oh, Bayan Summers, tam bir kartsınız."

Keşke Koç Bex de benim bir kart olduğumu düşünseydi. O zaman belki düşman olmazdık.

"Ben çıkıyorum. Yarınki köşe yazısı kendi kendine yazılmayacak. İyi günler, Adele."

Ben asansöre doğru ilerlerken "Sen de tatlım," diye şarkı söylüyor.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve ben içeri adım atıyorum, zihnim şimdiden potansiyel stratejilerle yarışıyor. Beni düşman olarak görmeye kararlı görünen bir adamın güvenini nasıl kazanabilirim?

CHAPTER THREE

Bex

Maçın son düdüğü çalıyor ve içime bir rahatlama dalgası yayılıyor.

Bir maç daha geride kaldı, playofflara 42 maç kaldı.

Çok yakın bir maçı, üçüncü periyotta tırnaklarımızla kazıyarak geri döndüğümüz bir maçı ama yine de bir galibiyetti ve kutlanmaya değirdi.

Reeve antrenmanda oynadığından daha iyi oynadı ama onu buzda daha keskin gördüm ve sezonun başlarında - sakatlık ve Keely'nin başına gelenlerden önce - onu geçemeyecek bir gol vardı. Bu beni

Stanley Kupası söz konusuken onu oyuna almakla doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum. Yine de sağlam bir oyun oynadı ve galibiyeti getirdi.

Soyunma odasına girdiğimde, enerji tamamen yanıltı. Heyecanlı oyuncuların konuşmaları oyuncu tüneline kadar duyulmalı ama bunun yerine ortalık sessiz. Çok sessiz.

Etrafıma bakıyorum, her zamanki sahneyi bekliyorum: oyuncular kıyafetlerini çıkarıyor, kutlama yapıyor, tuhaf oyunları ve büyük vuruşları hatırlıyor ve ağrıyan kaslarını buzluyor. Takım duşlarının sesi, soyunma odasında yankılanan düzinelerce konuşmaya arka plandaki beyaz gürültü olarak hizmet etmeli. Ama bunun yerine, takımın yarısı hala yedek kulübelerinde oturuyor ve gözleri telefonlarına yapışmış durumda. Hatta bazıları, dikkatlerini çeken her ne ise sanki eğlenceli bir şeymiş gibi kendi kendilerine kıkırdıyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Bu benim takımım değil. Hala yapmamız gereken bir iş olduğunu unuttular mı? Gecemiz henüz bitmedi. Hâlâ maç sonrası röportajlarımız var.

Pivotumuz Slade, telefonuna eğilmiş, sırtarak ağzının kenarını çekiştiriyor. Sol kanadımız ve kaptanımız Lake bile, ki genelde maçtan sonra duşa ilk giden odur, bankta ayaklarını uzatmış oturuyor, elinde telefonu, ekrandaki bir şeye sırtıyor. Hiçbiri içeri girdiğimi fark etmedi.

"Ben mi görünmez oldum, yoksa hepiniz birden profesyonel sporcular gibi davranmayı mı unuttunuz?" Sesim odanın içinde yankılanıyor.

Çocuklar telefonlarını yere bırakmak için çabalarken bir hareket telaşı yaşanıyor. Birkaç mahcup bakış atılıyor ama kimse benimle göz teması kurmak için acele etmiyor. Galibiyeti kutluyor olmaları umurumda değil; basın röportajları için bekliyor ve oyuncularımın buna hazır olmasını bekliyorum, grup sohbetindeki bir grup ergen gibi oturmalarını değil.

"Bu kadar komik olan ne?" Hırlayarak telefonu hâlâ açık olan Brent'e doğru yürüyorum.

Yemin ederim, yeni kız arkadaşı Zoey'e gönderdiği bir sik fotoğrafına sırttığı ortaya çıkarsa, derhal geçerli olmak üzere "soyunma odasında cep telefonu yasak" politikası uygulayacağım.

Takımın sol savunmacısı Brent başını kaldırıp bakıyor, bana ekranı gösterirken sırtışı değişiyor. "Koç... Bu Summers'ın makalesi. Takım hakkında yeni bir yazı yayınladı."

Summers ismi karnıma bir yumruk gibi çarptı. Tabii ki. Tabii ki.

Şimdi keşke uğraşmak zorunda olduğum şey bir penis fotoğrafı olsaydı. Takımımın dikkatini, "tüm erişim rozeti" ile bu stadyumda topuklu ayakkabı ve pantolon giymiş serbest dolaşan bir tavuk gibi koşturan baş belası bir gazeteci tarafından yazılan bir makale ile dağıtmak yerine. Keşke Sam de burada olsaydı da takımının üzerindeki Summers etkisine tanık olsaydı. O zaman onun soyunma odamda fiziksel ya da başka türlü nasıl bir yük olduğunu anlardı.

"Summers?" Telefonu elinden kaparak bağıyorum. "Kıçınızı basına hazırlamanız gerekirken oturmuş *Summers*'ın bir makalesini mi okuyorsunuz?"

Makale tam ekranda, cesur ve esprili, sadece başlığı bile kanımı kaynatıyor: "Borular ve Diskler Arasında: Hangi Hawkeyes Oyuncusu Çöp Konuşma Kralı olarak hüküm sürüyor."

Rowan'ın büyük fikri olduğunu duyduğum sosyal medya hesabındaki bir gönderi - haber kaynağını tamamen dijitale geçmeye zorlamak. Sayfalarında beğeni ve yorumlar patlıyor. Ekibin dikkatini çekmesine şaşmamalı.

İlk birkaç paragrafa göz gezdiriyorum, her kelimedede kızgınlığımın arttığını hissediyorum. Klasik Rowan - keskin, anlayışlı ve hafif tutmak için doğru miktarda mizah. Belli ki oyuncular buna bayılıyor, çünkü Rowan onların güçlü yönlerine oynuyor, tuhaflıklarını onları efsane gibi gösterecek şekilde dile getiriyor. Ama benim için? Bu lanet bir dikkat dağıtıcı.

Kendisi burada olmayabilir ama soyunma odasına adım atmadan bile bu adamları parmağında oynatıyor. Ve şimdi hepsi onun küçük zekice makalesine gülmekten işlerini yapamıyorlar.

Telefonu Brent'e geri atıyorum, çenem o kadar sıkılmış ki dişlerimin kırılmamasına şaşıyorum. "Giyin ve medya için hazırlan. Hemen. Hepiniz."

"Evet, Koç" diye bir koro var ama ben çoktan kapıyı yarılamış, basın alanına doğru ilerliyorum, kanım öfkeyle pompalanıyor. Soyunma odasında bile değil ama bir şekilde oyuncularımın dikkatini dağıtmayı başarıyor.

Rowan'ı aramak için stadyum koridorlarında dolaşırken zihnim dönmeye başlıyor. Burada bir yerde olduğunu biliyorum. Hiçbir iç saha maçını kaçırmaz. Tanrıya şükür Phil henüz deplasman maçları için takımla birlikte seyahat etmesini istemedi.

Phil bize Hawkeyes ve *The Seattle Sunrise*'ın özel bir proje için ortaklık kurduğunu söylediği anda sorun çıkaracağını biliyordum.

Bu sezon için heyecanlıyım ve bu da benim ne demek istediğimi kanıtıyor. Geçen sezonun sonunda benim hakkımda yazdığı, takımıma koçluk yapma şeklimi ele aldığı o sürükleyici makaleden bahsetmiyorum bile. Fikirlerini kendine saklamalıydı.

Bir köşeyi döndüm ve işte orada, basın odasının yanındaki koridorda durmuş Reeve ile konuşuyordu.

Rowan başıyla onaylıyor ama Reeve başını sallıyor ve elleriyle çılgınca konuşurken vücudu gergin ve katı görünüyor. Bu hafta onları ikinci kez stadyumun koridorlarında hararetli bir konuşma yaparken görüyorum.

Neler oluyor? Reeve'in hiçbir konuda böyle davrandığını görmemiştim. Bu da beni bir sonuca götürüyor.

Rowan'ın Reeve hakkında kirli çamaşırları olmalı ve her ne ise, Reeve bir ay önce bunu bilmemi istemedi. Şimdi daha açık sözlü olacağından şüpheliyim.

Gözle görülür bir şekilde hamile olan Tessa, Reeve'e doğru eğilip şakacı bir sırıtışla elini karnına koyarak yürür. "Sıra sende, süperstar. Basın bekliyor," diyor ve medya odasını işaret ediyor.

Reeve inliyor, omuzları çöküyor. "Beni es geçip Conley'e odaklanamazlar mı? Maçı kazandıran golü o attı. Ya da Powers? Kendisi hakkında konuşmaya bayılıyor."

Tessa etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Bu isteğe bağlı değil, Reeve. Medya seninle konuşmak için can atıyor. Kazadan bu yana ilk maçına çıkıyorsun. Senden haber almak istiyorlar."

Reeve isteksizce döner ve Tessa'yı takip eder.

Sonra Rowan'ın cebinden telefonunu hızla çıkardığını ve Charles Albriet'in bir kısa mesajla ekranında belirdiğini görüyorum. Parmakları ekranda uçuşuyor.

"Patronun Charles Albright'a sırlarımızı açıklıyoruz, öyle mi?"

Rowan ve Reeve'in koridorda baş başa konuştukları şey beklemek zorunda. Soyunma odasından giyinmiş ve hazır bir şekilde çıkan oyuncularına hâlâ kızgınım.

Onun önünde duruyorum, küçük bedeninin üzerinde yükseliyorum, göğsüm hala hayal kırıklığıyla kabarıyor. "Summers."

Başını kaldırıp şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor ve dostça bir sohbet için burada olmadığımı fark etmesini izliyorum. "Koç Bex," diye selamlıyor beni, sesi kibar ama sanki bir şeylerin olacağını biliyormuş gibi bir gerginlik var.

"Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tersliyorum. "Soyunma odasının yarısını işlerini yapmak yerine telefonlarına yapıştırmışsın."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, ama gözlerinde kızgınlıkla meydan okuma arasında bir yerde bir titreşim var. Tanıdığım bir ifade bu. Kameralara iyi davranıyor olabilir ama o cilalı dış görünüşünün ardında, benim yanımda saklamaya zahmet etmediği bir keskinlik var. Telefonunu kilitliyor, siyah pantolonunun ön cebine sokuyor ve topuklu ayakkabılarına kadar sıkı bacaklarını sarıyor. Bu topuklu ayakkabılar pistte geçirilecek bir gün için kullanışsız olmalı, ama o sanki ince topuklu ayakkabılarla ipte yürümek için doğmuş gibi zahmetsizce üstesinden geliyor.

Sarı saçları, parlak mavi gözlerini ve dolgun kiraz kırmızısı dudaklarını vurgulayan, tek bir teli bile yerinde olmayan şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru taranmış. Basın rozeti boynunun narin kıvrımında sallanıyor, adeta alanımızı işgal ettiğim için bir onur nişanı gibi benimle alay ediyor. Sonra dönüyor, benimle yüz yüze gelmek için dikleşiyor. Beyaz bluzunun son düğmesinin, 1.80 boyumdaki benim iyi bir görüş açısına sahip olmamı sağlayacak kadar açık olması rahatsız edici. Gömleğinin altına bakmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Karşılayamayacağım bir dikkat dağınıklığı daha.

"Dikkat dağıtmak mı?" diye tekrarlıyor, sesi keskin, gözleri kısık. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Telefonunu gösteriyorum. "Şu makale. Hepsi işlerini yapmak yerine oturmuş senin küçük yazını okuyor. Sana ekibe tam erişim hakkı verdiğini söylediğinde Phil'i tam da bu konuda uyarmıştım."

Küfür etmeli miydim? Belki hayır ama playofflar söz konusu ve onun da bunu en az benim kadar ciddiye alması gerekiyor. Ne de olsa Hawkeyes'in geçen yıl Stanley Kupası'nı kaybettikten sonra verdiği mücadele, takımı takip etmesinin tek nedeni. Ama belki de başarısız olmamızı tercih ederdi. Çöplük gibi bir sezon daha iyi reyting getirebilir.

Rowan'ın gözleri açılıyor ve bir an için onu hazırlıksız yakaladığımı düşünüyorum. Ama sonra kendini toparlıyor, sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi daha uzun görünmek için duruşunu düzeltirken ifadesi sertleşiyor.

"Yani şimdi oyuncularınızın dikkatinin dağılmasından ben mi sorumluyum? Basit bir makaleyi yayınlamanın bütün bir hokey takımını raydan çıkarma gücüne sahip olduğunu fark etmemiştim." Sesinde alaycılık vardı ve başını eğerek bana

meydan okuma ve kızgınlık karışımı bir bakış. "Dur tahmin edeyim, bir sonraki maçı kaybederlerse beni suçlayacaksın."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun," diye homurdanıyorum. "Bu takımın odaklanmaya ihtiyacı var. Her şeyi bir şakaya dönüştürmene ihtiyaçları yok. Belden aşağı konuşmanın kralı sosyal medyada izleyici toplamak için bir manşet olabilir ama bu takımın playofflara kalmasına yardımcı olmuyor."

Bizi izleyen biri var mı diye etrafına bakınıyor ama herkes köşede ve birkaç yüz metre ötede.

Ortalık sakinleştiğinde gözleri öfkeyle parlıyor. "Şaka mı? Yaptığımı düşündüğün şey bu mu? O yazıyı bu ekibe saygı duyduğum için yazdım. Belli ki yazıyı okumamışsın bile, yoksa her oyuncunun takıma kattığı farklı özellikleri vurgulayarak ortaya koydukları emek hakkında yazdığımı görürdün - ve evet, buna boş konuşmak da dahil. Ancak başlığı görüp her zamanki gibi çileden çıkmanıza şaşırmamalıyım. Eğer dikkatleri dağılıyorsa, bu belki de benim bir sorun olmamdan çok sizin takımınıza koçluk yapmanız ve takımınızı meşgul etmenizle ilgili bir şeydir."

Ona bakıyorum, sesindeki ateşle hazırlıksız yakalandım. Kendini savunuyor, benimle kafa kafaya çarpışıyor ve lanet olsun ki bu beni daha da sinirlendirmiyor. Çünkü bir yanım onun haklı olduğunu biliyor. Sorun makale değil, sorun oyuncularımın dikkatinin ne kadar kolay dağıldığı. Bu sezon kazanmak istiyorsak, herkesin buna katılması gerekiyor ve buna Rowan da dahil.

"Bak Summers," diyorum, sesim kısık. "Ne kadar esprili olduğunu düşündüğün umurumda değil. Hikâyelerini soyunma odamdan uzak tut. Oyuncularımın sana ünlü biriymişsin gibi davranmasını istemiyorum. Bu takımın tek bir hedefi var.

-Ve hiçbir şeyin bunu engellemesine izin vermeyeceğim. Sen bile."

Rowan'ın dudakları aralanıyor ve bir an için bana tekrar saldıracağını düşünüyorum. Ama onun yerine bana bakıyor, gözleri sanki beni ölçüyormuş gibi kısılıyor. "Bir konuda haklısın Koç," diyor, sesi sakin ama kararlı. "Bu takımın tek bir amacı var. Ama benim de öyle. Bu takımın yolculuğunun hikâyesini anlatmak - hoşunuza gitse de gitmese de."

Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı, beni orada öylece bıraktı, yumruklarım iki yanımda sıkılıydı, uzun at kuyruğunu ve konuşmamızı terk ederken kalçalarının bir o yana bir bu yana sallanışını izliyordum.

Lanet olsun.

CHAPTER FOUR

Rowan

Salonun pedikür masaj koltuğunun rahatlatıcı uğultusu vücudumda titreşiyor ve her hafta o stadyum koltuklarında oturmaktan kaynaklanan gerginliği hafifletiyor. Özellikle de birkaç gün sonra takımla deplasmanda oynayacağım ilk maç yaklaşırken hoş bir dikkat dağıtıcı.

Sevgililer Günü pırıltılı ışıkları ve kalp şeklindeki kesikler salonun her köşesini dolduruyor. Uzun pedikür spa koltuklarının hepsi tatil planları için ayak parmaklarını yaptıran müşterilerle dolu.

Bu yıl Sevgililer Günü için romantik planlarım olmayabilir, tabii kız kardeşim Jordan ve benimle planladığım CSI maratonunu saymazsanız

Komşuların köpeği Sherlock, ama Autumn, Keely ve Zoey'nin yarınki akşam yemeği randevularından önce pedikür yaptırma davetini geri çeviremezdim.

Ayak parmaklarımı pedikür banyosunun ılık, fokurdayan suyunda oynatarak mutluluk dolu bir iç çekiyorum. Son birkaç haftadır patronumdan Townsend hikâyesini isteyen ısrarlı mesaj ve e-postalardan ve Reeve'e Keely'nin babasıyla olan durumu hakkında konuşurken yakalanmamaya çalışmaktan sonra tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Bildiğim kadarıyla Keely hâlâ Phil ya da Sam'e babasından bahsetmedi ve eğer patronum bu hikâyeyi bildiğimi ve üstünü örttüğümü öğrenirse yeni bir iş aramaya başlayacağım. İş yerinde kendi kıcımlı tehlikeye attıktan sonra bile, Bex'in beni Reeve'in buzdaki performans sorunlarının nedeni olmakla suçladığına inanamıyorum.

Birkaç hafta önceki mülakatsız başarımızdan sonra Bex ve ben kendimizi daha iyi bir yerde bulacağımızı düşünmüştüm. Ama bana karşı çatık kaşları pek yumuşamadı.

Bu da bana performans sorunlarını hak eden kişinin Koç Bex olduğunu düşündürüyor.

Ne yazık ki Bex'in bir koç olarak yaydığı konsantrasyon seviyesi, onun yatak odasında da buz üstünde olduğu kadar yoğun olduğundan neredeyse emin olmamı sağlıyor.

Burnumu kırıştırıyorum ve Bex'in seks yaptığı düşüncesini aklımdan uzaklaştırıyorum. Bu düşünmem gereken son şey.

Sol tarafımda Keely gözleri kapalı oturuyor, her zaman neşeli olan yüzünde alışılmadık bir çatıklık var. Keely'nin diğer tarafında ise Zoey oturuyor ve Brent'e Sevgililer Günü hediyesi olarak internetteki bir açık artırma sitesinde sınırlı sayıda üretilen imzalı bir hokey sopası kazanmaya çalışıyor.

Sağ tarafımda, Hawkeyes'in kurum içi halkla ilişkiler guruşu ve Briggs Conley'nin nişanlısı Autumn, az önce gelen bir iş e-postasını gözden geçiriyor. Teknik olarak bir iş günü olsa da Autumn da ben de kendi programımızı yapıyoruz ve Keely'nin bir oyuncuyla terapi seansı olmadığı sürece o da genellikle boş oluyor. Hafta içi olduğu için salon etrafımızda hareketlilikle dolup taşıyor, hava oje kokusu ve etrafımızda gerçekleşen birçok sohbetin gevezeliğiyle doluyor.

"İyi misin Keely?" Dirseğimle onu hafifçe dürterek soruyorum.

Keely'nin gözleri irkilerek açılıyor ve bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Evet, ben iyiyim. Sadece dün babamdan aldığım mesajı düşünmeden edemiyorum. Hâlâ cevap vermedim."

Zoey kafasını telefonundan kaldırdı. "Baban mı? Yani..."

Zoey, Hawkeyes WAG'lerinin en yenisi, şu anda Tessa'nın ağabeyi Brent Tomlin'le çıkıyor, ancak kızlar grubumuz kan yemini türünden, bu yüzden tüm sırları mezarına götürmeye yemin ederek hızlandırıldı.

Autumn, Keely ile göz göze gelmek için öne doğru eğiliyor. "Geçen yıl haraç toplamaktan hapisten çıkan adamı mı diyorsun?"

"Evet," diye başını sallıyor Keely, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Uzanıp Keely'nin elini sıktım. "İstemiyorsan ona bir cevap vermek zorunda değilsin." Başını sallıyor, suyun içindeki ayak parmaklarına bakıyor. "Ne dedi?"

Keely omuz silkiyor ve yenik bir iç geçiriyor. "Pek bir şey yok. Sadece buluşmak ve kayıp zamanı telafî etmek istiyor. Ama buna hazır mıyım bilmiyorum. Reeve ve ekiple her şey bu kadar iyi giderken... Sadece endişeliyim, anlıyor musun? Bunun yüzünden takımın ya da Reeve'in dikkatini çekmek istemiyorum."

Haber kaynaklarının bu hikayeyi ele geçirmesi konusundaki endişesini anlıyorum. Bir NHL takımının yıldız oyuncularından biriyle çıkarken, babasının bir maç için oyunculara rüşvet vermekten sabıka kaydı olması pek de yayınlanmasını isteyeceğiniz bir şey değil. Charles bu hikayeyi sakladığımı bilseydi muhtemelen beni kovar ya da en azından Fact Checker'lığa indirirdi.

Profesyonel bir takımda oynayan Reeve ile çıkmıyor olsaydı, bu haber zaten hiçbir muhabir için önemli olmazdı, ama önemli olduğu için, *Seattle Sunrise*'ın ağzının suyunu akıtacak türden bir tıklama yemi.

"Hey," diyorum, güven verici görünmeye çalışarak. "Biri nereye bakacağını bilmiyorsa babanla olan bağları bulmak kolay değil. Ve ortaya çıksa bile, bu ancak ön sayfalarda yer alabilecek türden bir haber. Basın pazartesiye kadar yeni bir şey bulmuş olur."

Autumn diğer tarafımdaki sandalyesinde öne doğru eğilerek Keely ile göz teması kuruyor ve başını sallayarak onaylıyor. "Kesinlikle. Halkla *ilişkilerde* geçirdiğim yıllar sayesinde, inanın bana, bu hikâyeyi sizden daha hızlı bir şekilde olumluya çevirebiliriz."

Keely'nin omuzları biraz gevşer. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette," diyorum elini bir kez daha sıkarak. "Spor camiasına geri vermek için fizyoterapist oldunuz, değil mi? Bu, zorlukların üstesinden gelmek ve farklı bir yol seçmekle ilgili güzel bir hikâye. İnsanlar böyle şeylere bayılır. Ve bence pek çok insan bir aile üyesini aforoz etmek istemeyi anlayabilir."

Keely'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Teşekkürler çocuklar. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum."

"Senin durumundan bahsetmişken," diyorum sesimi alçaltarak, "Reeve koridorda beni durdurup senden haber alıp almadığımı sordu. Yemin ederim zavallı adam hâlâ baban hakkında bir haber çıkarsa onu korumak için kaçabileceğini düşünüyor." Reeve'in Keely'yi ne kadar sevdiğini görmek gerçekten çok tatlı. "Bex bizi koridorda yakaladı."

Keely'nin gözleri açılır. "Olamaz, Reeve ona babamdan mı bahsetti?"

Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır, hayır. Bex sadece Bex'lik yapıyordu. Konuşmamızı duymadı ama sanırım o kadar endişeli ki buzun üzerindeyken bu onu biraz etkiliyor. Sadece onunla konuş ve neler olduğunu anlat."

Autumn eğiliyor, gözleri ilgiyle parlıyor. "Öyle mi? Peki Bex tam olarak nasıl Bex oluyordu?"

Yüzleşmemizi hatırlayarak gözlerimi deviriyorum. "Bilirsin işte, her zamanki şeyler. Beni oyuncularının dikkatini dağıtmakla suçluyor, Reeve'le ne konuştuğumuzu öğrenmek istiyordu. Hatta bana 'bir şeyler çevirdiğimi' falan bile söyledi."

Autumn'un kaşları havaya kalktı. "İkinizin son birkaç aydır bir arada yaşama şekliniz kulağa hoş geliyor. Şimdi sen söyleyince, ofiste iki hafta önce Sam'in ofisinde büyük bir patlama yaşandığına dair bazı fısıltılar duydum. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

İnleyerek sandalyemde daha da alçalıyorum. "Tanrım, orada hiçbir şey kutsal değil mi? Evet, Sam'in ofisinde bir anlaşmazlık oldu. Bex deplasman maçları için takımla seyahat etmem konusunda pek heyecanlı değil. Limonata ve İngiliz sosisleriyle bu konuyu aştığımızı sanıyordum ama sanırım aşamamışız."

"Weiners?" Zoey'nin nefesi kesilir.

Onlar bana aval aval bakarken, "Kulağa olduğundan daha heyecanlı geliyor, inanın bana," diyorum.

Keely hiç istifini bozmuyor, artık bana çok alıştı. "Ama seyahat ayarlamaları en başından beri belli, değil mi? Yani onun söz hakkı yok mu?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde.

"Kesinlikle!" sesim biraz fazla yüksek çıkıyor. Birkaç kafa bize doğru dönüyor ve sesimi tekrar alçaltıyorum. "Her şey Phil Carlton'ın kendisi tarafından ayarlandı ve onaylandı. Ama görünüşe göre Koç Huysuz Pantolon benim takım için bir 'dikkat dağıtıcı' olacağını düşünüyor."

Keely'nin yüzü yumuşar. "Bex o kadar da kötü biri değil. Reeve o korkunç darbeden sonra hastanedeyken ona gerçekten destek oldu."

Alay etmekten kendimi alamıyorum. "Evet, desteğini göstermek için komik bir yolu var. Söylediği bazı şeyleri duymalıydın. Resmen beni suçladı."

takımının playoff şansını mahvetmeye çalışan bir magazin akbabası olmakla suçladı."

Autumn sırtışını elinin arkasına gizliyor. "Peki cevaben tam olarak ne söyledin?"

Verdiğim sert yanıtı hatırlayınca yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Geçen yıl bir makalede onu tanımlamak için kullandığım bazı kelimeleri düzelttim."

Zoey'nin nefesi kesildi. "Yapmadın!"

"Oh, öyle mi?" diye kıkırdıyor Autumn. "O makaleyi hatırlıyorum. Neydi o? Köprü trolü hakkında bir şey mi?"

Tekrar inledim. "Hatırlatma bana. O makale geri dönüp beni tam kıcımdan ısıracak."

Sonbahar kahkahalara boğulurken, Keely eğlence ve sempati arasında kalmış görünüyor.

"Ah, Ro," diye iç geçirdi Keely, başını sallayarak. "Son zamanlarda ekstra huysuz olmasına şaşmamalı."

"Ama sadece bu kadar!" İtiraz ediyorum. "O her zaman huysuzdu. Buna dikkat çeken ilk muhabir ben değilim ve sonuncu olacağımı da sanmıyorum. Huysuz kişiliğine rağmen herkesin onu nasıl sevdiğini anlamıyorum."

Estetisyenlerimiz pedikür spa bakımımız için sıcak balmumu ve saran sargıyla dönüyor ve ben de ilk geldiğimizde çantamda beliren mesajı kontrol etmek için bir an buluyorum.

"Ağdanın sıcaklığı nasıl?" diye soruyor estetisyenim, her seferinde bir ayağımı ağdanın içine yerleştirirken ve sonra ayaklarımı sararken.

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Ayak parmaklarınızın arasında sıcak balmumunun ezilmesi için Seattle'da yağmurlu bir Nisan gününden daha iyi bir zaman olamaz.

Keely ve Autumn kendi balmumu sıcaklıklarını teyit ederken, telefonumu çıkarıp kız kardeşimin az önce bana gönderdiği mesaja bakıyorum. Sosyal medyadan eski sevgilim Drew ve yeni nişanlısının ekran görüntüsünü almış... Fotoğrafta elini uzatmış ve "Sonsuza dek Bayan Lansbury" yazıyor.

Başlığa "Bayan Ne sikim alet" yazmalıydı.

Drew, eski sevgilim ve düzinelerce doktor ziyareti ve bir tur IVF prognozu doğruladıktan sonra benden ayrılan adam hakkında demek istiyor

-Kendi çocuklarımı asla taşımayacağım.

Rowan: Onun adına
mutluyum

Olmamalısın. O bunu hak etmiyor.

Ortak dairemizin banyo tezgahında duran pozitif gebelik testine baktığım anı hatırlıyorum. Bu sürprizin beni anında heyecanlandırmadığını düşünmek bile çılgınca. Drew ile ben üniversiteden mezun olur olmaz hayalimdeki iş olan ESPN'de staj yaparken tanışmıştık ve o da bağlı bir gazeteciydi.

Bir gün ESPN koridorlarında karşılaştık ve hemen bana çıkma teklif etti. Üç ay sonra birlikte yaşamaya başladık ve hamilelik testi bundan altı ay sonra geldi. Daha bir yıl bile birlikte olmamıştık. Testi gördüğümde, Drew'a düşündüğümüz kadar dikkatli olmadığımızı söylemek zorunda kalma fikrinden korktum. Şimdi geriye dönüp her şeyin nasıl s o n u ç l a n d ı ğ ı n a baktığımda, keşke hamile olma ihtimalinden bir an bile pişmanlık duymasaydım diyorum.

İki hafta sonra, gebelik yaşını doğrulamak için ultrason çektirmeyi umarak kadın doğum uzmanıma gittim ve sadece testin yanlış pozitif çıktığını ve asla hamile olmadığımı değil, rahmimin ultrasonlarının kadın doğum uzmanımın daha fazla test istemesine neden olduğunu öğrenerek ayrıldım. Bir ay sonra daha da kötü haberler geldi. Doktorum hamile kalma şansımın yüzde bire yakın olduğunu tahmin ediyor.

"Ama mucizeler olur Rowan," dedi bana.

Drew o zamanlar iyimserdi ve yüzde birden daha azının hala bir şans olduğu anlamına geldiğine karar verdik. Dokuz ay boyunca denedik ve sonra tüp bebek denemesine geçtik. Vücudum iğneleri ve hormonları iyi karşılayamadı ve transfer gerçekleşmedi. Hasta hissettiğim için işte çok fazla gün kaçırdım ve bana tam zamanlı bir gazeteci pozisyonu teklif etme zamanı geldiğinde b a ş k a bir adayla anlaştılar.

Çocuk sahibi olamayacağımı öğrendiğim günden neredeyse bir yıl sonra Drew, kalırsa ikimizin de pişman olacağını söyleyerek evden taşındı. Ama söylemek istediği şey, ona çocuk veremeyecek bir kadınla kalırsa bir gün pişman olacağı idi.

Drew ve benim hala aynı çevrelerde çalışıyor olmamızın da bir faydası yok. Adamı hâlâ ayda en az bir kez, genellikle de basın tribününde görmek zorundayım.

Samimiyiz ve şimdi, yıllar sonra, ikimizin de davet edildiği bir etkinlikte onu gördüğümde irkilmiyorum bile.

Jordan'ın kanepesinde dört ay boyunca yaralarımı sardıktan sonra *Seattle Sunrise*'daki açık bir pozisyona başvurdum. ESPN'de yaptığım stajdan ve üniversitemde genel yayın yönetmenliği yaptığım dönemden etkilenmişlerdi.

Sorumlu olduğum süre boyunca kâğıttan dijitalle dönüştü. Bu büyük bir girişimdi ama benim en büyük başarılarımdan biriydi. *Seattle Sunrise* beni hemen işe aldı ve o zamandan beri yükselmeye devam ediyorum.

Kız kardeşimin kanepesinden indiğim gün, eğer beni bebek olmadan kabul etmeyecek bir erkeği asla bulamayacaksam, o zaman en azından kariyer hedeflerimin zirvesine tırmanabileceğime karar verdim.

Resme tekrar bakıyorum, onun yüzündeki gülümsemeyi görüyorum, onun yüzündeki gülümsemeyi görüyorum. Eski bir acının yüzeye çıktığını hissettiğimde kalbim göğsümde sıkışıyor - asla tam olarak geçmeyen tanıdık bir sızı. Onun için değil ama benim için asla olmayacak olan için.

Bir gün hayatına devam edecekti.

O pislige çok kolay izin veriyorsun.

Belki öyle ama ben de hayatıma devam etmek ve sahip olamayacağım şeyleri düşünmeyi bırakmak istiyorum.

Gözyaşlarımla akmasına izin vermemek için gözlerimi kırıştırıyorum. Autumn ve Keely yüzeye çıkmaya çalışan iç kargaşamdan habersiz hâlâ gülüyorlar. Derin bir nefes alıyorum ve telefonumu yerine koyarken gülümsemeye zorluyorum, zihnim dönüyor.

"Dediğim gibi. Koç Bex zararsızdır," diye itiraz ediyor Keely.

Bu bana Koç Bex'in o kadar da kötü olmadığını söylemeye çalışan ilk kişi değil. Reeve, kısa kolları nedeniyle ondan sinirli bir T-rex olarak bahsetti, ancak Bex'in uzun kaslı kolları var, bu yüzden benzetme hiçbir zaman mantıklı olmadı. Sam'le görüştüktan sonra benimle asansöre binmek yerine acil durum merdivenlerinden inmeye karar verdiğinde Adele bile onu övmeye çalıştı.

"Zararsız mı? Bexley Townsend'in uysal bir yaratık olduğunu uzun kariyeri boyunca burnunu kırdığı bir düzine kadar oyuncuya söylerseniz size ne diyeceklerini tahmin edebiliyorum," diye alay ediyorum. "Adam bağırsak sendromu olan, tetikte bekleyen bir kokarca kadar zararsız."

Autumn'un sırtışı daha da büyür. "Belki de görüldüğünden daha fazlası vardır. Biliyorsun, Pepe La Pew de bir kokarcaydı."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Masumca omuz silkiyor. "Yok bir şey. Sadece bir gözlem."

Ona daha fazla baskı yapamadan, tırnak esteticyenlerimiz ağdayı çıkarmak ve pedikürümüze başlamak için geri dönüyor. Ayak parmaklarım üzerinde çalışmaya başladığında, Autumn'un sözlerini düşünmeden edemiyorum. Bex'te **görüldüğünden** fazlası mı var?

Mümkün değil. Adam olabildiğince şeffaf - huysuz, inatçı ve görünüşe göre işimi olabildiğince zorlaştırmaya kararlı.

Başımı sallıyorum ve bu adamın içinde derinlerde bir şeyler olduğu fikrini reddediyorum. Hayır, Koç Bex tam da görüldüğü gibi biri - benim için bir diken ve kendimi kanıtlama arayışında aşmam gereken bir engel ve kendime bir isim yapmamın önünü açıyor.

"Peki," diyor Keely, beni düşüncelerimden kopararak, "Deplasman maçlarında Bex'le başa çıkmak için oyun planın nedir?"

İç çekerek estetisyenin baz kat uygulamaya başlamasını izliyorum. "Dürüstçe mi? Emin değilim. Dikkat çekmemeyi umuyordum, anlıyor musun? Sadece gözlemler, notlar alır, belki oradan buradan birkaç alıntı yapardım. Ama şimdi..."

"Şimdi kanıtlaman gereken bir şey varmış gibi hissediyorsun," diye bitiriyor Autumn. Başımı sallıyorum. "Aynen öyle. Beni korkutarak geri adım attırdığının düşünmesine izin veremem.

Ama aynı zamanda haddimi aşıp Sam ya da Phil'e şikâyet etmesi için ona gerçek bir neden vermek de istemiyorum."

Keely uzanıp kolumu okşadı. "Bir yolunu bulacaksın, Ro. Sen zeki ve yeteneklisin. Sadece... belki de ihtiyacın olanı elde etmeni kolaylaştırmak için onun iyi tarafında kalmaya çalış."

Gülüyorum. "Ben mi? Onun iyi tarafında kalmak mı? Bence yanlış anladın, Keely.

Benden hoşlanmıyor gibi görünen tek kişi o."

Zoey kaşlarını kaldırarak, "Bilirsin, bazen iki insan böyle çatışırsa, bunun nedeni birbirlerine fark ettiklerinden daha çok benziyor olmalarıdır," dedi.

Neredeyse boğuluyordum. "Affedersiniz? Ben Bexley Townsend gibi değilim."

"Bundan emin misin?" Autumn gözleri parlayarak meydan okuyor. "İkiniz de işinize tutkuyla bağlısınız, kendi alanlarınıza adanmışsınız ve gördüğüm kadarıyla aynı derecede inatçısınız."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Autumn haklı olabilir. Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

"Bu doğru olsa bile," diyorum sonunda. "Bu beni düşman olarak gördüğü gerçeğini değiştirmez. Beni sürekli dışlamaya çalışırsa işimi nasıl yapabilirim?"

Keely eğiliyor, salonda başka kimsenin bizi duymaması için sesi alçak çıkıyor. "Biliyor musun, Reeve bir keresinde bana Bex'e ulaşmanın anahtarının kendini adadığını kanıtlamak olduğunu söylemişti. Ona oyunu ve takımı en az onun kadar önemseydiğini göster."

Bir an için bunu düşündüm. "Ne yani? Hokey istatistiklerini ezbere okumaya ve her antrenmana gelmeye mi başlamalıyım?"

Autumn başını sallar. "Senin oyunu değil, sadece hikâyeyi önemseyen bir muhabir olduğunu düşünüyor, değil mi? O zaman yaptıkları işe gerçek bir ilgi ve saygı gösterin. Ve belli ki yazılarınızı okuyor. Yani, ona sadece köprü trol manşetleri için değil, takımın yolculuğunun gerçek hikayesini anlatmak için orada olduğunuzu gösterin."

İtiraf etmekten nefret etsem de, tavsiyeleri mantıklı. Bex'in suçlamalarına karşı kendimi savunmaya o kadar odaklanmışım ki onun haksız olduğunu kanıtlamak için zaman ayıramadım. Belki de ihtiyacım olan şey yaklaşım değişikliği.

"Pekâlâ," diyorum, yeni bir bakış açısı yerleşiyor üzerime. "Bir şans vereceğim. Ama yine de içten içe öyle olduğunu bildiğim huysuz bal porsuğu gibi davranırsa, tüm bahisler kapanır."

Keely ve Autumn gülüyor, az önceki gerginlik dağılıyor.

"İşte ruh bu," diyor Autumn, beşlik çakmak için elini kaldırarak. "Şimdi daha önemli konulara odaklanalım. Ayak parmakların için ne renk düşünüyorsun?"

Kız kardeşime son bir mesaj gönderdim.

Hala Sevgililer Günü'nde miyiz?

Evet, yarın gece görüşürüz.

Ben ve kızlar "Bale Terliği" ile "Bikini Çok Genç "in faziletleri hakkında hararetli bir tartışmaya daldığımızda, bu kız kıza konuşma anları için minnettar hissetmekten kendimi alamıyorum. Hokey draması ve gazetecilik zorlukları arasında bazen vermeniz gereken en büyük kararın ayak parmaklarınıza en çok hangi pembe tonunun yakıştığı olduğunu hatırlamak güzel.

CHAPTER FIVE

Rowan

Hawkeyes uçağının arka tarafındaki koltuğuma yerleşiyor, midemdeki kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyorum. İşte bu - takımla ilk deplasman maçım. Sam bana onlarla seyahat etmem için yeşil ışık yaktığından beri bu anı hem korkuyla hem de heyecanla bekliyordum. Bavulumun fermuarını açtığımda, keşfedilmemiş bir bölgeye adım atıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Telefonuma bir grup mesajı geliyor.

Tessa: Gelecek haftaki gala için kıyafet alışverişi. Kimler var?

Grup mesajındaki tüm kızlar yanıt vermeye başladığında birkaç zil sesi duyulur.

Rowan: Döndükten sonra boşum.

Autumn, Juliet ve Shawnie bu galanın harcadılar. Seattle'daki tüm haber kanalları ve profesyonel spor takımları davete icabet etti. Olay o kadar büyüdü ki Juliet kırmızı bir halı eklemeye karar verdi, ancak bu halı takım renklerine uyması için turkuaz olacak. Briggs ve Autumn tüm bu haberlerle birlikte, tanıtımın online bağışları da beraberinde getireceğini umuyorlar.

Ekibin çoğu çoktan uçağa binmiş durumda ve uçakta uçuş öncesi bir enerji var. Oyuncular koridorda karışık bir şekilde ilerliyor, çantalarını yerleştiriyor ve birbirlerine sesleniyorlar, çoğu da yerlerine oturmaya başlıyor. Ben başımı öne eğmiş, gerekli eşyalarımı yerleştirmeye odaklanmışım: dizüstü bilgisayarım, not defterim ve gürültü önleyici kulaklıklarım. Tam kulaklığı takıp dünyanın sesini kesmek üzereyken tanıdık bir ses dikkatimi çekiyor.

"Hey, Summers! Bu hafta bizimle seyahat edip etmeyeceğinden emin değildim."

Hawkeyes'in sol savunmacısı Brent Tomlin'in bana sırtıttığını görmek için başımı kaldırıyorum. Kolay gülümsemesi bulaşıcı ve kendimi biraz rahatlamış buluyorum.

"Takım playofflara kalana kadar ben de olacağımı düşünmüyordum ama Phil ve Sam beni ön planda ve merkezde görmek istediler, işte buradayım."

Brent kıkırdarak koridorun karşısındaki koltuğa yerleşiyor. "Evet, Sam'in Koç Bex istese de istemese de senin gideceğini açıkça söylediğini duydum," diyor Brent, neredeyse fısıltıyla, Bex'in henüz gemide olup olmadığına bakarak. "Koç Bex bize katılacağını öğrendiğinden beri nadir görülen bir formda."

Bex'ten ve Sam'in ofisindeki meşhur buluşmamızdan bahsedince içten içe irkildim. Cammy'nin dedikoducu bir tip olduğunu düşünmüyordum ama başka kim tüm seriye bunu anlatabilirdi ki? Hikâye bir yangın gibi yayılıyor. "Öyle mi? Ben de onun varsayılan ayarının 'sürekli sinirli' olduğunu sanıyordum."

Brent bana göz kırparak, "Öyle," diyor. "Ama sen bir şekilde huysuzluğun yepyeni bir seviyesinin kilidini açmayı başardın. Bu aslında etkileyici bir şey."

Cevap vermeden başımı kaldırdığımda uçağa adım atan Koç Bexley Townsend'i görüyorum. Oyuncuların çoğu birbiriyle sohbet ediyor ya da kulaklıklarını takmış kalkışı bekliyor olsa da onun varlığı dikkat çekiyor. Yine de fark ettim.

Bir an için gözlerimiz buluştu. Bakışlarının yoğunluğu beni hazırlıksız yakalıyor ve göğsümde garip bir çarpıntı hissediyorum. Bu tam olarak korku değil, tam olarak beklenti değil, ama başka bir şey... başka bir şey. Tam olarak adlandıramadığım bir şey.

O an ne kadar çabuk geldiyse o kadar çabuk geçer. Bex'in gözleri hafifçe kısıılıyor ve arkasını dönerek uçağın n tarafına doğru ilerliyor. Sırt çantasını baş üstü bölmesine yerleştirmesini ve benden mümkün olduğunca uzaktaki bir koltuğa yerleşmesini izliyorum.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Brent dikkatimi tekrar ona çekerek şöyle diyor. "Sanırım sen onun derisinin altına bu şekilde giren ilk kişi olabilirsin... yani, o zamandan beri."

Kısa süreli göz temasının kalıcı etkilerini üzerimden atmaya çalışarak gülmeye zorluyorum. "Ne şanslıyım. Hep birinin kişisel sinir bozucusu olmak istemişimdir."

Brent, "Kendi zehirli meşe markası gibi," diyor.

"Hey..." İtiraz ediyorum.

Brent güler. "Oops, zgnm. Öyle demek istemedim. Ve açık olmak gerekirse, diğer çocuklar da senden gayet hoşlanıyor."

"Teşekkürler," diyorum ve telefonumu çıkarıp kız kardeşimin ben yokken çiçeklerini sulamak için bana mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum.

Daha fazla oyuncu uçağa binerken, birkaç tanıdık yüz gözüme çarpıyor. Reeve Aisa yanımdan geçerken bana dostça bir baş selamı verirken, Lake Powers da rahat bir yumruk tokuşturuyor. Bu, kolarından gördüğüm soğuk tavırla tam bir tezat oluşturuyor.

"Bence seninle birlikte olmak çok güzel. Her zamanki deplasman maçı rutinine biraz heyecan katıyor," diyor Brent'in bir sıra önünde oturan Powers.

Ona teşekkür etmek üzereydim ki uçağın dahili telefonu çatırdayarak açıldı. Kaptanın sesi kabini dolduruyor ve standart uçuş öncesi anonslarını yapıyor. O konuşurken Bex'in koltuğunda döndüğünü, gözleri bana gelene kadar uçağı taradığını fark ediyorum. Kaşları atılıyor ve bir an için gerçekten kalkıp yanıma gelebileceğini düşünüyorum.

Ama sonra o an geçiyor ve arkasını dönüyor, omuzları sert bir çizgiye oturuyor.

Lake bakışlarımı takip ederek, "Görünüşe göre biri seni izliyor," diyor.

Omuz silkiyorum, soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. "Muhtemelen oyuncularını ayartmadığımdan falan emin olmak istiyordur."

Brent gülüyor. "İnan bana, sen gelmeden önce de çok yozlaşmıştık. Ama cidden, seni etkilemesine izin verme. Bex... yani, Bex. Alışması biraz zaman alır ama iyi bir kotur. Ona biraz zaman ver. Ondan bahsettiğimiz yeter, Sevgililer Gnnz nasıldı? Zoey pedikür yaptırdığınızı söyledi."

Gözlerim sebepsiz yere Bex'e kayıyor ama o bize doğru bakmıyor. "İyiydi. Jordan'la geçirdim. Bir film izledik. nemli bir şey değildi. Peki ya sen?"

Brent kız kardeşim Jordan'la bir kez, Zoey'nin Isla ve Kaenan'ın eviyle aynı sitede bulunan evlerindeki ilk Hawkeyes kızlar gecesi partisinde bana eşlik ettiğinde tanışmıştı. Brent, Noel'den sonra San Diego'dan döndükleri ilk hafta içinde Zoey'i kendi evine yerleştirmişti.

Penelope ve Slade de orada bir yer satın aldılar. Görünüşe göre tüm Hawkeyes erkeklerinin yerleşmek için gittiği bir mahalle. Gerçekten çok tatlı.

"Zoey'e ilk buz patenlerini aldım ve onu açık hava pistine götürdüm. Alışmaya başladı. Elimden geldiğince onu buza çıkarmaya çalışıyorum."

Zoey bana tüm hikayelerini anlattı. İki insanın birlikte olması gerekiyorsa, birbirlerini tekrar bulacaklarına inanmanızı sağlayan türden bir hikaye. Doğru zaman geldiğinde.

"Peki ya sen Koç?" Lake, önündeki koridor koltuğunda oturan Bex'in koluna uzanıp tokat atarak soruyor.

Bex cevap verirken arkasını dönmüyor. "Beni ilkokula gönderdiklerinden beri Sevgililer Günü'nü kutlamadım. Silah kullanan çıplak bebeklere güvenmiyorum."

Bu doğru olamaz. Eskiden evliydi. Belki de boşanmasının başka bir nedeni de budur.

"İyi bir noktaya değindin," diyor Lake. "Kask ve geniş uçlu ok olmadan etrafta uçmak... Bu bir OSHA ihlali olmalı."

Brent öne doğru eğilir ve Lake'in kafalığını kavrar. "Ne yani? Şanslı bir kız Townsend'in aşk deneyimini yaşamayacak mı? Tüm bu çekiciliğe yazık olacak," diye kıs kıs gülüyor Brent ve sonra bana göz kırpmıyor.

Bex omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. Gözlerimiz kilitlendi ve sonra arkasını döndü.

Bu da neydi böyle?

Uçak taksi yapmaya başladığında hepimiz koltuklarımıza yerleştik. Brent'in sözlerini düşündüm. Ona zaman vermek mi? Ne kadar zamana ihtiyacı var? Onun en iyi arkadaşı olmak istediğimden değil. Sadece yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum gibi hissetmeden işimi yapmak istiyorum.

Jet motorları kükrüyor ve havalanırken o tanıdık sarsıntıyı hissediyorum. Havalanırken, bu yolculuğun beklediğimden daha zorlu geçeceği hissinden kurtulamıyorum. Bu artık sadece bir hikaye yazmakla ilgili değil. Kendimi Bex'e, takıma ve hatta belki de kendime kanıtlamakla ilgili. Playofflara yaklaştıkça, bu hikayeyi doğru yazmak için üzerimdeki baskı da artıyor.

En sevdiğim çağdaş ressam Julian Mercer'in pürüzsüz sesinde kendimi kaybederken jet motorlarının titreşimi beni rahatlatıyor. "Strokes of Inspiration" adlı podcast'i son zamanlarda hem rahatlamak hem de yaratıcılığımı canlandırmak için başvurduğum bir yöntem oldu. Julian günlük hayatta ilham bulma sürecini anlatırken ben de Yardımcı Koç Ezra Thompson ile yapacağım röportaj için notlarımı defterime not ediyorum. Fikirleri dizüstü bilgisayarda yazmak yerine kağıt kalemle not almak, düşüncelerimi gözden geçirmeme yardımcı oluyor. Belki de fiziksel bir şeydir.

"Önemli olan yargılamadan gözlemlemektir," diyor Julian'ın sesi kulaklığımda çınlıyor. "Her an, her etkileşim, sanatçının bir duyguyu, bir düşünceyi, bir soruyu ve en önemlisi bir hikayeyi ifade etme potansiyelini barındırır. Her fırça darbesiyle, her şaheserin orkestra şefi, yazarı ve yaratıcısı sizsiniz."

Kendi kendime gülümsüyorum, tavsiyesinin resim için olduğu kadar gazetecilik için de geçerli olduğunu düşünüyorum. Sorular üzerinde beyin fırtınası yaparken kalemim boş satırlı sayfalarda uçuşuyor, önümdeki koltuğun arkasına iliştilmiş katlanır masanın üzerinde duran not defterimin bembeyaz kâğıdına mürekkep bulaşıyor. Sonra her şeyi dizüstü bilgisayarına aktaracağım.

Tıpkı Julian'ın dediği gibi, anlatacak bir hikayem var, bu da beni orkestra şefi, yazar ve yaratıcı yapıyor.

Tuş takımım şövale, bilgisayar ekranım tuvalim ve ne yazık ki şu anda bu takımın Stanley Cup zaferine yükselişi anlatmayı umduğum hikaye.

Kaenan Altman ile bu hafta röportaj yapmayı planlamıştım. Ona soracağım sorular bile bilgisayarımdaki bir doküman sayfasında hazır. Ancak sanatçıların her zaman tartışmadığı şeylerden biri, bazen ilham geldiğinde, ilham perinizden kaçmak için her zaman bir seçeneğiniz olmadığıdır. Olmamasını isterseniz bile düşüncelerinizi tüketir.

Tüm sağduyuma rağmen, üç sıra önümde ve uçağın karşı tarafında oturan koçu düşünmeden edemiyorum. Bu yüzden geçici olarak pes edeceğim ve bana önemsiz olduklarını ve bir NHL koçu olarak liderliği için hiçbir önem taşımadıklarını söylemeden gerçekten cevaplayabileceğini düşündüğüm en mantıklı soruları yazacağım.

O yüzden sıkıcı şeylere devam edeceğim.

"Ekibin sınırlarını zorlarken onları tüketmeden nasıl denge kurarsınız?"

"Antrenman yöntemlerini oyuncuların güçlü yönlerine göre uyarlama yaklaşımınız nedir?"

"Sizce koçluğun taraftarların görmediği en küçümsenen yönü nedir?"

Ve Koç Bex'in duyguları olmayan bir robot olduğundan büyük ölçüde emin olmama rağmen, bir insan olarak onu biraz daha derinlemesine incelemeye çalışmazsam patronumun beni azarlayacağını bildiğim için, bana en azından derin bir kaş çatma kazandıracağını yüzde bin bildiğim bir soru yöneltiyorum.

"Buzdaki tüm başarılarınıza rağmen, hokeyin hayatınızda aşka hala zaman ayırdığını düşünüyor musunuz?"

Kendimi sorularımı not etmeye ve sorularıma hayal ettiğim şekilde cevap verdiğini duymaya o kadar kaptırmışım ki Reeve'in yanımdaki boş koltuğa kaydığını fark etmiyorum bile. Ancak koluma hafifçe dokunduğunda başımı kaldırıp onu orada görebiliyorum.

"Selam Reeve," diyorum, kulaklıklarımı çıkarıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, o listemdeki "Huysuza Sorular" etiketli son soruyu görmeden önce. Bex'in yanıtlaması için yazdığım son soruyu görse muhtemelen kahkahalarla gülerdi. "Ne var ne yok?"

Başını sallıyor, daha yakına eğilerek kısık sesle konuşuyor. "Pedikürleriniz sırasında Keely ile konuştuğunuz için size teşekkür etmek istedim. Senin ve Autumn'un onun arkasını kolladığını bildiği için kendini çok daha iyi hissetti. Bu ikimiz için de çok şey ifade ediyor."

Sıcak bir memnuniyet parıltısı hissediyorum. Bu gibi anlar bana işimi neden sevdiğimi hatırlatıyor. Sadece hikayenin heyecanı için değil, yol boyunca kurduğum insani bağlantılar için de.

"Elbette," diye fısıldıyorum, onun alçak sesine uyarak. "Arkadaşlar bunun içindir. Yardım edebildiğime sevindim."

Reeve'in omuzları biraz gevşiyor ama gözlerinin etrafında hâlâ bir gerginlik görebiliyorum. Sormadan önce bir an tereddüt ediyorum: "Son zamanlarda Keely ile konuştun mu? Babasına hiç cevap verdi mi ya da babası başka bir mesaj attı mı?"

Reeve'in kaşları çatılıyor ve cevap vermek için ağzını açıyor ama daha tek kelime edemedi derin, tanıdık bir ses konuşmamızı kesiyor.

"Ahem."

Başımı kaldırdığımda Koç Bex'in tepemizde belirdiğini görüyorum, heybetli figürü tepedeki ışığı engelliyor. Yüzü her zamanki sert ifadesine bürünmüştü.

"Summers," diyor, sesi alçak ve kontrollü. "Bir kelime. Arka tarafta, hostes arabasının yanında."

Bu bir rica değil; bir emir. Bana oyuncularından biriymişim gibi emir verebileceğini düşündüğü için bir an kızgınlık hissediyorum. Duymak için beklemiyor

ya da onunla buluşmayı kabul etmem. Bunun yerine, onu takip edeceğimden emin bir şekilde uçağın arka tarafına doğru ilerledi.

"Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Reeve başını sallıyor ve birkaç saniye içinde kalkıp benden birkaç koridor ilerideki koltuğuna doğru ilerlemeye başlıyor. Yanaklarımı ısırarak sinirli bir sıcaklıkla kendi koltuğumdan kayarak koridora çıkıyorum ama soğukkanlı ve sakin kalmaya çalışıyorum. Yapmak istediğim son şey, yerden otuz beş bin fit yükseklikte, Koç bu konuşma sırasında şüphesiz kaba bir şey söylediğinde tepinecek hiçbir yerim yokken soğukkanlılığımı kaybetmek.

Uçağın arkasında, hostes arabasının yanındaki küçük alana ulaştığımda Bex orada bekliyor.

"Önden buyurun," diyor ve İngiliz aksanının, aslında hiç de öyle olmadığı halde, bu emri çok ilkel, uygun ve nazik bir şekilde söylemesinden nefret ediyorum.

İki perde, burada atıştırmalık ve içeceklerin bulunduğu küçük mutfak alanını ana kabinden ayırıyor.

Arkamda adım atan bir adamın kulesiyle aramda **y a ş a n a c a k** tartışmaya tanıklık edecek bir hostes bulamadığımı fark ettiğimde rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim. Kokpitte pilot ve yardımcı pilota kahve götürüyor olmalı.

Aramızda olabildiğince mesafe bırakmaya çalışarak küçük alanın derinliklerine iner inmez, uçağın yan duvarı arkamda kalacak şekilde arkamı dönüyorum. Bex tam önümde, geniş omuzları neredeyse dar alanı dolduruyor.

Yakından bakınca parfümünün kokusunu alıyorum - odunsu ve erkeksi bir şey, kendime gelmeden önce bir an için başımı döndürüyor.

"Bana emir verme hakkına sahip değilsin, biliyorsun değil mi? Ben sizin takımınızın bir oyuncusu değilim," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Gazetecilik hünerlerimle oyuncularınızı yoldan çıkarmamdan endişeleniyorsanız, sizi temin ederim ki-"

Kaşları birbirine kenetlendi, gözleri doğrudan bana odaklandı ve sözümü kesti. "Beni ne konuda temin edebilirsin Summers? Reeve hakkında bildiğin her türlü pisliğin onun oyununu bozmadığına mı? Devam et o zaman... Bana biraz daha yalan söyle."

Ona bu uçaktan paraşütsüz atlamasını söylemek istiyorum ama dilimi ısırtıyorum.

Keely'nin Koç Bex ve Sam'e babasından bahsetmeye hazır olmadığını ve bu bilginin ortaya çıkması halinde sponsorlarla sorun yaşayabileceğinden korktuğunu biliyorum, bu yüzden şu anda Bex'in öfkesinin kum torbası olmak istemesem de Keely'yi ihtiyacı olduğu sürece koruyacağım. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil.

Bex üzerime abanırken, heybetli figürü beni adeta uçağın duvarına hapsederken, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Genelde soğuk ve mesafeli olan gözleri şimdi nefesimi boğazımda düğümleyen bir yoğunlukla yanıyor.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Reeve hakkında hiçbir kirli bilğim yok," diye ısrar ediyorum. "Ve ona ya da ekibe karşı herhangi bir şey kullanacağım imasına içerliyorum."

Bex daha yakına eğiliyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "O zaman bu sessiz konuşmalar neden? Gizemli bakışlar? Fark etmediğimi sanma, Summers. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi? Onun dikkatini dağıtan bir şey."

Kalbimin hızlandığını hissedebiliyorum, öfke ve adını koymak istemediğim başka bir şeyin karışımı. "Hiç aklına geldi mi, belki, sadece belki, insanlar gerçekten dinlediğim için bana güvenebilirler? Bahsedebileceğim bazı insanların aksine."

Çenesi kenetleniyor, yanağında bir kas titriyor. "Oyuncularımı dinlemediğimi mi ima ediyorsun?"

"Herkes sadece hokeyi ve şampiyonluğu önemseyişinizi düşündürmeye bu kadar kararlı olmasaydınız, oyuncularınız hakkında istatistiklerinin yanı sıra bir şeyler de öğrenebilirdiniz diyorum" diye karşılık veriyorum.

"Haklısın, hokey dışında hiçbir şey umurumda değil," diyor, gözleri benimkileri arıyor, ona inanıp inanmadığımı merak ediyor.

Bilmiyorum.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diyorum.

Autumn, Keely ve Hawkeyes serisindeki çoğu kişi benim göremediğim bir şey görüyor gibi görünüyor, ancak Bex'in huysuz dış görünüşünün altındaki sözde altın kalbi bulmak için kazmayı planlamıyorum. Bir gün bir aile kurma seçeneğim olmadan, bu kariyer sahip olduğum tek şey ve kaynağa çok yaklaşmak her şeyi tehlikeye atabilir.

"Bana inanman için ne gerekiyor?" diye soruyor, sesi alçak ve sabit.

Artık o kadar yakınız ki koyulaşan ela gözlerindeki altın rengi benekleri, çenesindeki hafif kirli sakalı görebiliyorum, sanki bu sabah tıraş olmayı unutmuş gibi. Dolgun dudakları tehlikeli bir şekilde yakın, çok yakın.

"Bir röportaj. Gerçek bir görüşme," diyorum ona kararlı bir şekilde, ama Sam ya da Phil'in gerekirse onu buna zorlayacaklarını biliyorum. Yine de isteyerek gelmesini tercih ederim.

"Hiç şansın yok," diyor, meydan okuma gözlerinden okunuyor.

Geri adım atmayacağım. Omurgamı dikleştirip bakışlarına uyacağım. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Soru karşısında kaşları seğiriyor ama geri adım atmıyor. Gözdağı verme taktiği buz üzerinde işe yarayabilir ama benim üzerimde işe yaramayacak.

Ve sonra beni yakalıyor. Bakışlarımın dudaklarında gezindiğini fark ettiği anda yüz ifadesinin hafifçe değiştiğini görüyorum. Dili alt dudağını ıslatmak için çok ince bir şekilde dışarı çıkıyor ve aramızdaki hava değişiyor, kalınlaşıyor.

"Jordan kim?" diye soruyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kırılma titreyişi var, ama hemen örtbas ediyor.

Uçak aniden şiddetli bir şekilde yalpalıyor ve dengemi kaybedip hostesin atıştırmalık tezgahına yanlamasına düşmeme neden oluyor ve sonra dengemi kaybedip öne doğru tökezliyorum. Bir anda Bex'in güçlü kolu belime dolanıyor ve beni sabitliyor. Kendimi onun göğsüne bastırılmış buluyorum, ellerim içgüdüsel olarak sanki can simidimmiş gibi omuzlarını kavırıyor.

Sanki bu uçaktaki en güvenli yermiş gibi ona yapışmamdan nefret ediyorum, ama şu anda öyle hissettiriyor

"İyi misin?" diye soruyor, vücudumda yaralanma belirtisi arıyor. "Hiç canın yandı mı?"

"Hayır, ben iyiyim," diyorum ona, ilk içgüdüselim beni kontrol etmek, iyi olduğumdan emin olmak olmasına şaşırarak - hararetle konuşmamızdan sonra bile.

Kim bu adam ve Bex nerede? Bu, benden başka herkesin bildiği o yumuşak tarafa bir bakış mı?

Göz göze geldiğimizde zaman durmuş gibi görünüyor. Yüzümü incelerken gözleri kızgınlıktan meraka benzer bir şeye dönüşüyor. Aramızdaki gerilim değişiyor, elektrikli, hatta belki de tehlikeli bir şeye dönüşüyor.

"Bana ne yapıyorsun Rowan?" diyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Bex'in gözleri ağzıma kayıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, ama tam dudaklarını benimkilerle mühürlemek için eğildiği sırada, hararetle anımızı bölen bir nefes onu durduruyor. "Oh! Çok özür dilerim, fark etmedim-"

Ondan ayrılıyorum, hostes gözlerini kapatıyor ama işine devam ediyor. Görecek bir şey yok ama eminim uçuşlarında çok şey görmüştür.

Sonunda Bex de onu görmek için omzunun üzerinden bakıyor ama sanki beni burada daha uzun süre tutmayı planlıyormuş gibi benden bir adım bile geri atmıyor.

Dikkati dağılmışken kolunun altına giriyorum, eli belime dolanıyor ve karşı koymadan beni serbest bırakıyor. *Neredeyse* öpüştüğümüzü biliyordu.

hata, tıpkı benim yaptığım gibi. Peki neden o beni duvara dayadığı yerden bir santim bile kıınıldamazken olay yerinden kaçan tek kişi benim?

Beni otobüsün kollarında görmemiş gibi davranmaya çalışan hostesi iterek geçiyorum, sanki beni öpmek üzereymiş gibi. Bex'i arkamda bırakıp koltuğuma dönmek için acele ederken yanaklarım utançtan yanıyor.

Muhtemelen orada durmuş, aramızdaki bir kavganın neredeyse nasıl daha fazlasına dönüştüğünü anlamaya çalışıyordur.

Sandalyeme gömölüp gürültü önleyici kulaklığını çıkarıp kulaklarıma dayadığımda zihnim az önce olanlarla ilgili taklalar atıyor. Vücudumun geri kalanı dayanamadığım bir adama duyduğum ihtiyaçla gümbürderken kalbim son hızla atıyor.

Emniyet kemeri işareti yanarken pilotun uçak içi hoparlörlerden geldiğini duyuyorum, bize ileride hafif bir türbölans olduğunu ve uçuşumuzun beklenenden biraz daha sarsıntılı geçebileceğini bildiriyor.

Bex'in nihayet perdenin arkasından çıktığını duyuyorum. Ayakları koridordaki sandalyemin arkasında duruyor.

Kulağıma yaklaşıyor, kulaklıklardan birini hafifçe geri çekiyor ve sadece jetlerin sesinden duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor.

"Kemerini bağla Summers, bu sarsıntılı bir yolculuk olacak."

CHAPTER SIX

Bex

Giriş yaptıktan sonra bir elimde plastik dikdörtgen oda anahtarım, diğer elimde arkamdan gelen küçük tekerlekli valizim ve omzuma astığım spor çantamla otelin lobisinde ilerliyorum. Zihnim uçuşla ilgili düşüncelerle çalkalanırken beş yıldızlı otelin lüks iç mekânı pek fark edilmiyor

-Ve daha spesifik olarak Rowan Summers'ın.

Onu o şekilde öperken ne düşünüyordum ki?

İndiğimizden beri o an kafamda bininci kez tekrarlanıyor. Kollarımda hissettiği yumuşak ama inatçı duygu. Onu kendime doğru çekip düşmesini engellerkenki o küçük nefes alışını. Bana doğru bastırması, benim yoğunluğumu kendi yoğunluğuyla eşleştirmesi.

Onu istememeliydim ama lanet olsun, istedim. En son ne zaman bir kadını bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum. Uzun zamandır.

İlk buluşmamızda Lily'yi Rowan'ı öpmek istediğim kadar öpmek isteyip istemediğimi bile hatırlamıyorum.

Ayağının kaydığını ve neredeyse yere düşmek üzere olduğunu görünce içimde bir endişe dalgası oluştu. İçgüdülerim devreye girdi ve onu sabitlemek ve korumak için kendime çektim. Buz üzerinde geçirdiğim yıllar bana sağlam bir duruş ve denge kazandırmış, ikimizi de dik tutmamı sağlamıştı.

Başımı sallıyorum, iyi olup olmadığını sorduğumda gözlerindeki bakışı hatırlamaktan kurtulmaya çalışıyorum. Bana sanki iki kafam birden büyümüş gibi bakmıştı. Sonra bir aptal gibi onu öpecektim.

Bu bir hata olabilirdi. Türbülansın, yakın mesafenin ve sivri dilinin getirdiği bir anlık zayıflık. Başka bir şey değil.

Ve bu bir daha olmayacak.

Rowan bir muhabir ve bu işte geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da muhabirlere güvenilemeyeceğidir. Bilmem gerekirdi; Lily'yi aldattığım ve bu yüzden evliliğimizi bitirdiği dedikodusunu yayan *Seattle Sunrise*'a benzemeyen bir haber **k a y n a ğ ı y d ı**. Menajerim iftira davası açmakla tehdit etti ama daha sonra haberi geri çektiler - b u çok işe yaradı. Olan olmuştu.

Muhabirler ilgi çekici bir haber için kendi büyükannelerini bile satabilirler ve Rowan Summers'a bana ya da ekibime karşı kullanması için cepbane verirsem lanetlenirim.

Oteldeki asansörlere ulaşıyorum ve belki de gereğinden fazla güç kullanarak 'yukarı' düğmesine basıyorum. Beklerken, Hawkeyes'in yakın çevresine katıldığından beri aramızdaki etkileşimleri tekrar gözden geçiriyor ve niyetini anlamaya çalışıyorum. Şu ana kadar, Hawkeyes *The Seattle Sunrise*'a takıma tam erişim izni vermeden önce benim hakkımda yazdığı pek de övücü olmayan makale dışında, makalelerinin hepsi taraftarlara her bir oyuncuya ve onların saha içinde ve dışında kim olduklarına dair içeriden bir bakış sunmayı amaçlayan neşeli ama bilgilendirici yazılar oldu.

Asansörün kapıları yumuşak bir 'ding' sesiyle açılıyor ve ben öne doğru bir adım atıyorum, ancak kısa bir süre sonra duruyorum. Orada, aynı derecede şaşkın görünen, düşüncelerimi meşgul eden kadın duruyordu.

Rowan Summers, altın sarısı saçları seyahatten hafifçe dağılmış, yanında küçük bir bavul. Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz.

"Bodrum katından yukarı çıkıyordum. Aşağıda bir spor salonu ve spa var" diyor.

Başımı salladım ve asansöre bindim.

Uçaktaki *olaydan* beri benden kaçıyor. Uçaktan inmesi zaman alıyor, benden olabildiğince uzak duruyor ve otele gitmek için başka bir otobüse atlıyor. Benim ondan kaçmam ve onun rahatsız edici sorularından kaçmam gerekirdi, tam tersi değil. Ama şimdi, işte buradayız, saklanacak hiçbir yerimiz olmadan yüz yüzeyiz.

Ona bir sonrakine bineceğimi söyleyerek ikimizi birlikte yukarı çıkmaktan kurtarabilirdim ama Rowan Summers, onunla küçük bir asansöre kapatılma fikri birkaç saat önce içinde bulunduğumuz duruma çok benzese bile kaçmama izin vermeyecek.

Sessizlik birkaç saniye sürüyor ve sonra Rowan boğazını temizliyor. "Herkes giriş yaptı mı?" diye soruyor, sesi normalden biraz daha yüksek.

"Evet," diyorum basitçe.

Beşinci kat çoktan aydınlatılmışken yedinci kata ulaşmak için öne doğru eğiliyorum. Güzel, aynı katta değiliz.

Ekip genellikle otelin aynı katında birlikte kalır, Penelope her zaman rezervasyon yaptırır, ancak Rowan son dakikada eklendiği için sanırım onun için oda kalmadı. Endişelenecek bir şey daha azaldı. Hiçbir oyuncuyla yan yana yatmayacağını bilmek.

"Ee," diye başlıyor Rowan, belli ki garip sessizliği bozmaya çalışıyor. "Yarın büyük bir maç var. Kendine güveniyor musun?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Şimdiden alıntı mı arıyorsun, Summers?"

Gözlerini deviriyor, ondan beklediğim ateşin bir parıltısı. Beni kendine çekmek için kullandığı türden bir ateş. "İster inan ister inanma, Koç, bazen küçük konuşmalar sadece küçük konuşmalardır. Ta ki baş antrenör sizi uçağın arkasında öpene kadar."

Hostes tarafından sözümüzün kesilmesinden bu yana hiçbir şey olmamasına rağmen içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum. "Uçaktaki olayla ilgili olarak, sanırım ikimiz de bunu unutsak iyi olur - hiçbir şey olmadı. Ama sana bir teklifte bulunacağım... eğer vazgeçersen." Ona bakarak söyledim. Sözlü bir yanıt vermeden kaşlarını kaldırdığında, sorusunu yanıtlayarak devam ediyorum. "Çocuklar sıkı antrenman yapıyor. Yarınki maç için iyi durumda olduğumuza inanıyorum."

Rowan başını sallıyor, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Bunu duymak güzel. Takım gerçekten odaklanmış görünüyor."

"Öyleler" diyorum, sonra da eklemeyi edemiyorum: "Dikkatleri dağılmadığı zaman yani."

Rowan başını sallıyor.

"Bak, bana güvenmediğini biliyorum," diyor usulca. "Ama ben senin düşmanın değilim, Bex. Ben de senin gibi sadece işimi yapmaya çalışıyorum."

"Sadece yedinci seviyeden uzak durun, bize bir şey olmaz."

Gözleri hafifçe kısılıyor. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" Onun katına çıktığımızda asansörün sesi duyuldu.

"Şuna bak, zamanı dolmuş. İyi olmuş. Sen ve ben kapalı alanlarda iyi dövüşemiyoruz. En iyisi kaderi tekrar kışkırtmayalım," diyorum ve o çıkarken kapıyı açık tutmak için bir elimi uzatıyorum. İkimizin de ihtiyacı olan son şey bu asansörde gereğinden uzun süre birlikte sıkışıp kalmak.

Ondan etkilendiğim tüm yönleri güçlendiren o kendine güven havasıyla asansörden dışarı fırlıyor.

Asansör kapısının kapanması için elimi çekiyorum ama kapılar hareket etmeye başlamadan hemen önce Rowan omzunun üzerinden bana bakıyor. "Unutma Bexley, beni öptün."

İlk ismimi kullanması beni hazırlıksız yakaladı; bu ikinci kullanışı - hem bugün hem de pembe parlak dudaklarından çıkan ismimin sesi, tıpkı o uçakta olduğu gibi, içimde beklenmedik bir heyecan yaratıyor.

"İyi geceler Koç," diye sesleniyor omzunun üzerinden, arkasına bakmadan.

Koridorda yürümeye başlıyor ve kapılar tamamen kapanmadan hemen önce kalçalarının ve kıcının sallanışını izlemekten kendimi alamıyorum.

Bir an için asansör kapılarının kapanmasını engellemek için 'aç' düğmesine basmak istedim. **A r a m ı z d a k i** mesafeyi kapatma ve tatlı dudaklarını dudaklarımda, yumuşak bedenini bana yaslanmış hissetme ihtiyacı yumruğumu sıkımda ve oda anahtarımı neredeyse ikiye bükmeme neden oluyor.

"Siktir," diye yüksek sesle küfrediyorum.

Aşağı inip yeni bir tane almam gerekecek.

Yeni bir anahtar almak için beni lobiye geri gönderecek düğmeye bastım ve inkar edilemez bir gerçeği düşünmem için bana zaman tanıdı:

Rowan Summers'ı düşünmeden edemiyorum.

Bu da beni her şeyden çok korkutuyor.

Ertesi gün maçtayken ikinci periyodun henüz bittiğini ve Rowan'ı etrafımızdaki kalabalığın arasında göremediğimi fark ediyorum.

Bizimle birlikte otobüsteydi, otobüsün arka tarafında bazı oyuncularla sohbet ediyordu. Briggs'le yaptığı konuşmanın bir kısmını yakalamıştım, maç öncesi ritüelleri hakkında bir şeyler söylüyordu. Ben önde oturup son dakika strateji notlarına dalmış gibi yaparken o çok rahat görünüyordu, gülüyor ve şakalaşıyordu.

Ama Şimdi, takım soyunma odasından çıkıp son periyot için buza geri dnerken, ondan hiçbir iz yok. Bir yere gitmek için benim iznime ihtiyaı yok ama içimi kemiren bir endişe zihnimi kurcalıyor. Burası bizim sahamız değil. Deplasman kalabalığı taŐkynlık yapabilir, özellikle de işin içine alkol girdiğinde. Ve Rowan, altın sarısı saçları ve kıvrak zekâsıyla kalabalığın içinde göze çarpıyor.

Koltukları tekrar tarıyorum, gözlerim onun iç saha maçlarında genellikle oturduğu beş sıra gerideki koltuğa takılıyor. Onun oradaki varlığına alıŐmıŐ olmam çok garip, her zaman çevresel görüŐümde ısrarcı bir gölge gibi. Şimdi o koltukta Rowan'ın iki katı büyüklüğünde, karşı takımın formasını giyen ve bana ters ters bakan bir adam oturuyor.

"Koç!" Ezra'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçti. "Buza geri dönmeye hazırız."

Kendimi odaklanmaya zorlayarak yardımcı kouma dönüyorum. "Tamam o zaman. Gidelim, olur mu?"

Takımım oyuncu tünelinden geçip son periyot için buza çıkarken Rowan'la ilgili tüm düŐünceleri aklımda bir köşesine itiyorum. Sadece bir sayılık farkımız var ve üçüncü periyot kıran kırana bir mücadeleye dönüşüyor. Dikkatimi dağıtacak hiçbir Şeyi göze alamam, hele de bu kadar çok Şey söz konusuyken. Sezonun kritik bir bölümünde yiz, her ma playofflara giden yolda bir basamak. Takımımın en iyi halime ihtiyaı var.

Hakemin düdüğü çalıyor ve oyun başlıyor. Neredeyse hemen, oyunun tanidik ritmine kapılıyorum. Gözlerim buzun üzerinde fısıldayarak ilerleyen diski takip ediyor, zihnim Şimdiden  hamle ileride, kalıpları analiz ediyor ve stratejiler planlıyor.

"Briggs, soluna dikkat et!" Orta oyuncumuz sert bir kontrolden kıl payı kurtulurken bağırıyorum. abucak toparlanıyor, pakı kapıyor ve karşı kaleye doğru koşuyor.

Uçaktaki pcğn onun iyiliği için endiŐelenmeme neden olup olmadığı düşüncesi beni hazırlıksız yakaladı ve neredeyse rakibin kirli bir oyununu kaırıyordum. Hakeme bağırarak itiraz ediyorum, o da beni sallıyor. Hayal kırıklığı içimde kabarıyor ama derin bir nefes alarak soğukkanlılığımı yeniden kazanıyorum. Soğukkanlılığımı kaybetmek takıma yardımcı olmaz ve ihtiyacım olan son Şey Rowan'ın hakeme sinirlendiğime dair bir Şeyler yazması.

Ne olduğunu anlamadan önce, zil oyunun sonunu işaret ediyor ve devrenin son saniyelerinde bir gol daha atarak 3-1 kazanıyoruz.

Soyunma odasında tüm takım heyecanla bağırıyor, bir başka galibiyetin ardından enerjileri yüksek. İŞte bu yüzden hokeyi seviyorum - oyunun heyecanı, takımın

takım arkadaşlığı. Benim anladığım dünya bu, babamın ben ya da kardeşlerim doğmadan önce sıfırdan inşa ettiği sanat dergisi değil.

Ezra takımı tebrik etme ve kendisinin ve diğer koç ekibinin bu gece sahada gördüğü birkaç etkileyici oyunu övme konusunda başı çekerken aklım Rowan'a geri dönüyor.

Rowan muhtemelen basın tribününde, hararetle notlar karalıyor ya da diğer gazetecilerle sohbet ediyordur. Kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteye sahipken neden bu endişe duygusundan kurtulamıyorum?

Telefonumu çıkarıp Cammy'nin bana gönderdiği otel ve seyahat bilgilerinin yanı sıra Rowan'ın numarasını içeren mesajlara bakıyorum.

Rowan'ın numarasını yazıp bir mesaj gönderiyorum.

Kendi başının çaresine bakabilecek durumda olabilir ama ekibimle birlikte seyahat ettiği sürece herkesin eve sağ salım dönmesini sağlamak benim sorumluluğum ve buna otele dönmek de dahil.

Bilinmeyen numara: Medya odasına gideceğiz.
Yakında. - Bex

Ben zaten aşağıdayım. Birazdan görüşürüz.

Mesajı geldiğinde omuzlarım gevşedi.

Bana mesaj attığına göre iyi olmalı. Bu iyiye işaret.

Rowan'la aramızdaki her neyse, artık bitmeli. Çok karmaşık bir hal almaya başladı ve onun kariyer seçimini, oyuncularım hakkında pislik toplamasını ve bir koç olarak hakkımda eleştiriler yazmasını aşabilsem bile, bu asla işe yaramaz.

Sonunda, her zaman yaptığım şeyi yapacağım.

Ben hokeyi seçeceğim ve onun kalbi kırılacak.

CHAPTER SEVEN

Rowan

Hawkeyes bu akşam North Carolina'yı 4-2 yendiği üçüncü maçı da tamamladı ve yarın sabah uçağa binip eve dönüyoruz.

Suyumdan bir yudum alıyorum ve Bex'in son birkaç gündür yolda benden uzak durmak için elinden gelen her şeyi yaptığı gerçeği yerine etrafımdaki konuşmalara odaklanmaya çalışıyorum. Buraya ilk gelişimizde paylaştığımız öpücük hakkında hiç konuşmadık ve ben de hiç olmamış gibi davranmaktan memnunum ama ne zaman göz göze gelsek aramızdaki gerilim çatırdıyor ve bunu görmezden gelmek zor.

Sağ tarafımda Koç Ezra'nın yanında oturmuş, maçtan sonra restoranda büyük bir masanın bir ucunda oturan küçük bir grup oyuncuya komik bir hikaye anlatırken onu dinliyordum ki restoranın girişinde bir kargaşa fark ettim. Beş kişilik bir aile içeri girmişti. Baba bir masa ayırtmak için öne çıkarken anne, sağ kolunda parlak mavi bir alçı olan ve babasının giymesi gereken bir formayı giyen en küçükleri hariç, hepsi de genç bedenlere uygun North Carolina formaları giyen üç enerjik oğlanı bir araya toplamaya çalışıyordu.

Neredeyse ayak bileklerine kadar sarkıyor ve annesi eğilip kollarını kısıyor, sanırım bu akşam maça gelseler bunu onlarca kez yapardı.

Hostes onları masalarına götürürken, çocukların heyecanlı konuşmaları daha da artar. Birden en küçükleri tiz bir çığlık atar. "Anne! Baba! Bakın! Bu Townsend!"

Ebeveynler utanmış görünen oğullarını susturmaya çalışıyorlar ama artık çok geç. Bizim masamız da dahil olmak üzere tüm restoran seyretmek için döndü. Ben de Bex'in tepki vermesini bekliyorum, rakip takım taraftarının bu gece takımlarını ezdiği için hakaretler yağdırıp yağdırmayacağından emin değilim.

Ama Bex beni şaşırtarak küçük çocuğa el sallıyor. Baba ailesine köşedeki locaya oturmalarını söylüyor ve Hawkeyes oyuncularıyla dolu masamıza doğru ilerliyor. "Yemeğinizi böldüğüm için çok özür dilerim Koç Townsend," diyor sesi kısık bir şekilde. "Sadece... oğlum Corey büyük bir hayranınız," diyerek alçılı çocuğu işaret ediyor, "Genç hokey takımında kurtarış yapmaya çalışırken kolunu kırdı. Alçısını imzalarsanız onun için dünyalara bedel olur."

Cory kulübede annesiyle büyük el hareketleriyle konuşurken, eski Kuzey Carolina formasının arkasındaki ismi görüyorum.

Townsend #14

Townsend Hawkeyes formalarını iç saha maçlarında görmek sürpriz değil. Aslında, kalabalığın içinde bir düzine kadar görmek yaygındır. Bazen stadyum tıklım tıklım olduğunda yüz ya da daha fazla. Ancak Townsend'in daha önceki yıllarda oynadığı bir takımın formasını ilk kez görüyorum.

Nefesimi tutup Bex'in cevap vermesini bekliyorum. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Bex'in maçtan sonra stadyumdan taraftarların imza isteyebileceği kadar erken ayrıldığını pek görmedim ve stadyuma gelmesini bekleyecek birilerinin olması için de çok erken geliyor.

Sandalyesini geriye iterek başını sallıyor. "Elbette dostum," diyor, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. "Memnuniyetle."

Bex ayağa kalkıp babasıyla birlikte ailenin masasına doğru ilerlerken, bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü - varlığından bile haberdar olmadığım bir yönü.

Üç iri gözlü çocuğa hitap ederken Bex'in sesini duyuyorum. "İngiltere'de sizin yaşlarınızda yeğenlerim var."

Bex Cory'ye yaklaşırken çocukların yüzleri aydınlanır, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştur. Alçılı çocuk Cory heyecandan bayılacak gibi görünüyor. Bex onun yanında diz çökerek çocukla göz hizasına geliyor.

"Yani takımında kurtarışları sen mi yapıyorsun?" Bex soruyor, aksanı bir şekilde daha yumuşak, daha az korkutucu. Cory kuvvetle başını sallıyor ve Bex'e oturması için yer açmak üzere yana kayıyor, dört kişi oturuyor; o ve çocuklar geniş sevimsiz sırtışlarla, aileleri de diğer taraftan onları izlerken gülümsüyor. "Şu alçıya bir bakalım. Bence düzgün bir imzaya ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

Bex oyuncu kadrosunu imzalarken, diğer iki çocuk etrafını sarıyor ve her biri ona çeşitli nesneler fırlatıyor - bir peçete, bir Kuzey Carolina şapkası, hatta ketçap lekeli bir menü. Şaşkınlığım devam ederken Bex acele etmiyor ya da sabırsızlık belirtisi göstermiyor. Her bir çocuğa zaman ayırıyor, isimlerini soruyor, en sevdikleri oyuncular ve oynadıkları küçük hokey takımları hakkındaki heyecanlı sohbetlerini dinliyor, bir yandan da istedikleri her şeyi imzalıyor.

Bex'in gözlerimin önünde dönüşmesini şaşkınlıkla izliyorum. Yüzündeki sert çizgiler yumuşuyor, çocukların coşkusu karşısında gülümserken -gerçek gülümsemeler- gözlerinin kenarları kırışıyor. Şakalarına gülüyor, hokey stratejisi hakkındaki ciddi sorularına ciddi bir şekilde başını sallıyor ve hatta bir ekmek çubuğunu doğaçlama bir hokey sopası olarak kullanarak birkaç sopa tutma hareketi gösteriyor.

Bex aileyle etkileşime girdikçe zaman uzuyor gibi görünüyor ve hepimiz yemeklerimizi bitirdiğimiz için garson bize hesaplarımızı vermeye başlıyor.

Ekibin geri kalanı konuşmalarına geri döndü, ama ben bir santim bile kıpırdamadım, birkaç masa ötedeki koltuğumdan dikkatle izliyordum, Bex'in bu çocuklarla olan ilişkisi karşısında şaşkına dönmüştüm.

Basit bir imza talebi olarak başlayan görüşme, tam teşekkürlü bir tanışma ve selamlaşma seansına dönüştü. Ebeveynler, Bex'in nezaketinden ve çocuklarına karşı sabrından açıkça etkilenmiş bir şekilde bakıyorlar.

Sonunda, en az on beş dakika sürmüş olması gereken bir süreden sonra - bir restoranda ünlülerle karşılaşmak için normalde kibarlık olarak kabul edilenden çok daha uzun bir süre - Bex

ayağa kalkar. Cory'nin saçlarını nazikçe karıştırır. "O kurtarışları yapmaya devam et, tamam mı? Anne ve babanı da dinle," diyor göz kırparak.

Çocuklar heyecandan neredeyse titreyerek koro halinde teşekkürlerini sunarlar. Ebeveynler de o ayrılmadan önce minnettarlıklarını ifade ederler.

Bex masamıza dönmek için döndüğünde, beni bakarken yakalamasını istemediğim için bakışlarımı hızla kaçırıyorum. Ama o geri dönerken gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum, omuzlarındaki gerginliğin nasıl eridiğini, adımlarının nasıl daha hafif görüldüğünü fark ediyorum.

Bex tam oturmak üzereyken, elinde su sürahiyle bir garson yaklaşır. "Bardağınızı yeniden doldurabilir miyim efendim?" diye sorar.

"Evet, teşekkürler," diye yanıtıyor Bex, sonra duraksıyor. Elini cebine atıyor ve cüzdanını çıkarıp bir kredi kartı alıyor. Garsona doğru eğilerek alçak sesle konuşuyor ama ben sözlerini yakalayabilecek kadar yakıным. "Ailenin hesabını bununla hallet, olur mu? Ama biz gidene kadar olmaz."

Garsonun gözleri büyür ama anlayışla başını sallar. "Elbette efendim. Ben halledeceğim."

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, Bex'in gözleri masanın öbür ucunda benimkileri buluyor. Tüm bu alışverişe tanık olduğumu fark etmesini izliyorum. Dudaklarındaki gülümseme yavaşça kayboluyor, yerini her zamanki temkinli ifadesi alıyor. Işığı engelleyen bir deklanşörün kapanışını izlemek gibi.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Bir şeyler söylemek istiyorum - gördüklerimi onaylamak, nezaketinden ne kadar etkilendiğimi söylemek. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Küçümser görünmeden hayranlığımı nasıl ifade edebilirim? Kendisini teşhir edilmiş hissettirmeden, huysuz dış görünüşünün ardındaki adamı bir an için gördüğümü ona nasıl anlatabilirim?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Bex göz temasını kesiyor ve yanındaki başka bir yardımcı koçla konuşmaya başlıyor. O an geçti ve beni çelişkili duygularla baş başa bıraktı.

Yemek devam ederken kendimi Bex'le bakışırken buluyorum, tanıdığımı sandığım adamla az önce tanık olduğum adamı uzlaştırmaya çalışıyorum. Çocuklarla nazikçe konuşması, heyecanlarına gösterdiği içten ilgi, yemeklerinin parasını öderken gösterdiği sessiz cömertlik. Bunların hiçbirisi aylardır mücadele ettiğim huysuz, yaklaşılmaz koç imajına uymuyordu.

Bir gazeteci olarak, yüzeyin ötesini görebilme, gerçek hikayeyi araştırabilme yeteneğimle gurur duyuyorum. Ama Bex'le bunu başaramadım mı? Keely ve

Sonbaharda ondan daha fazlası olduğu doğru mu?

Faturalarımız gelmeye başladığında ve herkes içtiğı son şeyi bitirdiğinde etrafımdaki konuşmalara katılıyorum. Yarın sabah erkenden eve dönüş uçağıımız için otele dönme vaktimiz geldi.

Hepimiz ayrılmak için ayağa kalktığımızda, paltolarımızı toplayıp vedalaşırken, kendimi oyalanırken buluyorum. Bex'e bir şeyler söylemek, gördüklerimi onaylamak istiyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim. Kendimle tartışırken, onun çıkışa doğru yöneldiğini görüyorum.

Anlık bir kararla ona yetişmek için acele ediyorum. "Koç Bex," diye sesleniyorum, tam kapıya ulaştığında.

Dönüyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Evet, Summers?"

Derin bir nefes alıyorum. "Ben sadece... O aile için yaptığınız şeyin gerçekten çok güzel olduğunu söylemek istedim. O çocuklar bu geceyi hayatları boyunca hatırlayacaklar."

Bex uzun bir süre bana bakıyor, yüzü okunmuyor. Sonra, beni şaşırtacak şekilde, ağzının kenarı küçük, neredeyse utangaç bir gülümsemeyle yukarı doğru seğiriyor. "Evet, şey," diyor. "Bazı insanlar hayranlarımın beni tanımasına hiç izin vermediğime inanıyor. Ve ben çocuklar için bir imzayı asla geri çevirmem. Beni tasvir ettiğiniz gibi bir canavar değilim."

"Senin bir canavar olduğunu hiç düşünmemiştim," diyorum, onu binanın kaldırımına kadar takip ederek, otelimiz sadece birkaç blok ötede. Hepimiz buraya kadar yürüdük, bari geri de yürüyelim. Taksi çağırmaya gerek yok.

Ellerini ceplerine sokuyor ve karanlık gökyüzüne bakıyor, konuşmamıza devam etmek için herhangi bir çaba göstermiyor, ben de devam ediyorum.

"Yemeklerinin parasını ödemek gerçekten çok hoştu. O ailenin gecesini büyüülü kılmak için fazladan bir adım attınız."

Gözleri benimkilere kayıyor ve her zamanki temkinli bakışlarına geri dönüyor.

Söylediğim bir şey hoşuna gitmedi.

"Bu makalenin dışında kalıyor... aslında, bu gecenin tamamı öyle. Anladın mı?" diyor.

"Hayranlarınız oyuncularla birlikte olan çocuğı ve onlar size sorular sorarken onlarla nasıl oturduğunuzu duymak isterler-"

"Hayır," diyerek sözümü kesti.

Az önce Bex'le aramızda geçen konuşmadan tamamen habersiz, restoranın kapılarını zorlayan ekibin geri kalanının dostça sohbetlerini duyuyorum.

Onların bize doğru yönelmesini izliyor ve sonra dönüp benden uzaklaşmaya başlıyor.

Çok geçmeden grubun geri kalanının sesi etrafımı sarıyor ve ben de grubun içine karışıp hokey oyuncularını ve personel sürüsüyle birlikte yürümeye başlıyorum.

Peki, eğer aileyle geçirdiğim bu anı Bex'i dünyaya gösterdiğinden farklı bir şekilde göstermek için kullanamazsam, Bexley Townsend'i daha derinlemesine araştıracağım.

İçimden bir ses sert bakışlarının ve bana dokunma tavrının sadece yüzeysel olduğunu söylüyor. Artık onda daha fazlası olduğunu gördüğüme göre, hoşuna gitse de gitmese de bunu adamın içinden çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

CHAPTER EIGHT

Rowan

Kanepeme kıvrılmışım, bacaklarımın üzerine kabarık bir battaniye örtülmüş ve komşum Hans'ın Boston Terrier cinsi köpeği Sherlock yanıma sokulmuş. Televizyonda CSI: Las Vegas'ın son bölümünün açılış jeneriği çalıyor ama benim dikkatim Bex'le yaptığım ve elimde olmayan özel röportaj ile Hawkeyes'in bu sezonki durumu arasında gidip geliyor.

Kanepenin diğer ucuna yayılmış, bir kase patlamış mısırı karnının üzerinde tehlikeli bir şekilde dengeleyen kız kardeşim Jordan rahat bir iç çekiyor.

"Ee," diyor Jordan, bir parça patlamış mısırı havaya bana doğru fırlatarak. Fırlatmayı ıskalıyorum ve patlamış mısır ağzımın köşesine çarpıyor, sekiyor ve tam Sherlock'un önüne düşüyor, ben daha çalamadan onu yalayıp yutuyor

"Hokey takımı ve aşırı seksi Bay Bexley Townsend ile yolculuk nasıldı?" diye sorar, kaşlarını oynatarak ve ona verdiği o saçma unvanı kullanarak

Jordan benden dört yaş küçük ve şehirdeki büyük bir otelin müdürü olarak çalışmak yerine üniversiteyi bıraktı. Bir oda arkadaşının yardımı olmadan parasını ödediği kendi dairesi var. Yirmi dört yaşında olmasına rağmen çok iyi gidiyor ve ben onunla ve başardığı her şeyle gurur duyuyorum.

Kız kardeşime "Bex" ile ilgili her şeyi ve bana karşı giderek artan kinini anlattım. Ona Bex'ten ilk bahsettiğimde telefonunu çıkardı ve hemen onu internette takip etmeye başladı. Wikipedia sayfasında eski takımının resmi çıktığı anda yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

"Tanrı aşkına... Lütfen bana bu adamın bekâr olduğunu söyle." "Senin için yirmi yaş fazla, Jordan."

"Mükemmel, benim baba sorunlarım var, senin de öyle," diye sırtıttı. "Onu paylaşmak ister misin? Ben alt yarısına talibim."

Baba sorunlarını bilmem ama bizimkiler biz küçükken boşanmışlar. Jordan'ın anne babamızın evli olduğunu hatırladığını bile sanmıyorum. Babamız yeniden evlendi ve New York'ta büyük bir haber sunuculuğu pozisyonu aldıktan sonra taşındı. Onunla benzer bir kariyer yolunu nasıl seçtiğimi düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Jordan ve ben taşındıktan sonra ondan pek haber alamadık ama nedense şimdi annemizle bize ulaşmaya çalıştığından daha fazla konuşuyor.

Hala sık sık mesaj alıyorum.

Hey, bücür. Annem Northwestern'e girdiğini söyledi. Aferin sana!

Baba: Tebrikler! Annem ESPN'de staj yaptığını söyledi. Bu çok büyük bir şey.

Hey Ro, annem işte büyük bir terfi aldığını söyledi. Sen de Hawkeyes ile seyahat etmek mi? Seninle gurur duyuyorum.

Ama asla bir telefon ya da ulaşip nasıl olduğumu sorma girişimi olmadı. Her şey annemizden geçerci.

Annem babamın kendini ulaşamayacak kadar suçlu hissettiğini söylüyor ama bu bana bir sürü bahane gibi geliyor.

Jordan kabarık bir parça patlamış mısırı daha havaya fırlatır ve ağzına atar.

Boğazımı temizliyorum, ona yolculukta olanları anlatıp anlatmamayı tartışıyorum ama bunu ondan saklayamam. Jordan'a her şeyi anlattım. Onun ve benim sırlarımız yok. "Olaylı geçti diyebilirim."

Jordan'ın kaşları havaya kalktı. "Ooh, anlat bakalım. Koç Bex'le seyahat nasıl geçti? Onun Grinch olduğunu ve kalbinin üç kat daha küçük olduğunu biliyorum... ama siki kocaman olmalı, değil mi?"

"Jordan!" Gözlerimi ona doğru çevirerek söylüyorum.

"Ne? Kötülerin her zaman en büyük sikleri olur. Bu doğanın acımasız adaletsizliği," diyor düz bir yüz ifadesiyle.

"Aman Tanrım Jordan, benden nefret eden adamın cüssesinden bahsetmiyoruz."

Zaten hiç görmediğim için *ölçülerini* bilemem.

Jordan, sohbet konusu seçimiyle ilgili yüzümde beliren şaşkınlıktan hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Sanırım haklısın. Ayrıca, Drew orta boyluydu, değil mi? Ve bu adam hepsinden daha büyük bir alet," diye bana bakıyor. "Ya da daha doğrusu orta boy bir alet," diye göz kırpmıyor.

"Jordan-"

Ben bu sorudan vazgeçmesini talep edemedim sözümü kesti. "Ben gidip bir cetvel getireyim, sen de bana Drew'un *eksik* kaldığı yerleri göster."

Patlamış mısır kasesini kucağından indirmek için bir hamle yaptı ama ben altına sıkıştırdığım bacağımı çıkarıp kalçasının üzerine koydum. "Sakın kılını bile kıpırdatma. Seni günlerdir görmediğim için bu kardeşlik bağı zamanı. Kimsenin siki büyüklüğünden bahsetmiyoruz, tamam mı? Sadece şovumuzu izleyip başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Tamam, peki," diyor, yerine geri sokuluyor ve sonra bir avuç patlamış mısır alıp bana fırlatıyor.

"Gerçekten olgun," diye mırıldandım

Sherlock çok fazla yemeden önce elimden geldiğince çok parça koparıyorum ama o zaten birkaç parça yedi. Hafif tereyağlı versiyonu ama yine de çok fazla yememeli. Patlamış mısırı yediği için hastalanırsa, Hans bir daha köpek bakıcılığı y a p m a m a izin vermez. O adamla aramda ince bir çizgi var.

"En azından bana seyahatinin bir dökümünü borçlusun. Bana her şeyi anlat."

Bir avuç patlamış mısır çalmak için uzanarak homurdanıyorum. "Tamam, bir şeyler oldu."

Jordan daha dik oturuyor ve televizyonun sesini kısmak için uzaktan kumandaya uzanırken neredeyse patlamış mısır kâsesini deviriyordu. "Dökül. Şimdi dök. Ve bana koçla bademcik hokeyi oynadığını söyleyen iyi edersin."

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi kız kardeşimin çıldırmasına hazırlıyorum. "Pek sayılmaz. *Neredeyse* öpüşüyorduk."

Jordan'ın yemek üzere olduğu patlamış mısır elinden düşerek battaniyenin üzerine saçıldı. "Pardon, ne dedin? Nasıl *neredeyse* öpüşüyordunuz? Kaçırdın mı?" diye soruyor burnunu buruşturarak, sanki bu kesinlikle utanç verici bir şeymiş gibi... ve haklı, öyle.

"Hayır, ıskalamadım," diye tersliyorum, ilk çıkardığı sonuç 1.80'lik devle basit bir öpüşmeyi bir şekilde berbat ettiğim olunca sinirleniyor.

"Ne?" diyor, sorusunu omuz silkerek savunuyor, ağzına bir avuç patlamış mısır daha tıktırıyor. "O oldukça büyük bir hedef ve sen de biraz antrenmansızsın. Belki de nişan alma yeteneğini geliştirmeye çalışmalısın."

"Nişan almam gayet iyi, sorun bu değildi, çok teşekkür ederim," diyorum battaniyemi karnıma doğru çekerek.

"Peki neden şimdiye kadar bana bundan bahsetmeyi düşünmedin?" Kaşları çatıldı.

"Sana ne zaman söylememi tercih ederdin?"

"Olay gerçekleştiği anda!"

Tabii ki yapardı.

"Havadayken mi? Uçaktayken telefon görüşmesi yapmamanız gerekiyor. Uçağa bir şey yapabilir."

Reddetmek için elini sallıyor. "Psht, bu bir efsane. Efsane olmasaydı bile riske girmen gerekirdi," diyor, kaşları bana kızgınlıkla aşağıya iniyor.

Aslında Bex beni neredeyse öptüğü anda telefonuma koşmamı bekliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyi sindirmem biraz zaman aldı ve hala neden neredeyse olduğunu bile anladığımdan emin değilim.

"Şey, sana şimdi söylüyorum. Ayrıca hiçbir şey olmadı ve her neyse, kovulmamaya çalışmakla biraz fazla meşguldüm."

"Ne demek kovuldum? *Seattle Sunrise*'ın sahip olduğu en iyi spor muhabirlerinden birisin."

Terfi almak için oradaki en iyi spor muhabiri olmaya devam etmek için ne yapmam gerektiğini düşündükçe inliyorum. "Charles Bex'le özel bir görüşme yapmak istiyor ve Bex'in benimle masaya oturmasına imkân yok. Zaten gazeteye yeni aboneler kazandırmak için kendi büyükannemi satmaya razı olacağımı düşünüyor."

Jordan'ın ifadesi yumuşar. "Çünkü seni benim tanıdığım kadar tanımıyor. Ayrıca büyükannen Charlene'i tanısaydı bunu senden saklamazdı. O bir

huysuz yaşlı cadı." Jordan alay ediyor. Büyükanнемiz o kadar da kötü biri değil, sadece ziyaretimizin çoğunu babama küfrederek geçiriyor, sanki bu Jordan ya da benim için bir şeyleri düzeltmeye yardımcı oluyormuş gibi.

"Evet, Hawkeyes stadyumuna git ve benim için iyi şeyler söyle çünkü benden duyarsa inanmaz," diye iç geçiriyorum, dalgın bir şekilde Sherlock'un tüylerini okşuyorum.

"Memnuniyetle," diye göz kırpmıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç başlama, ona yaklaşmaya çalışarak durumu daha da kötüleştireceksin. Terfi almak için kız kardeşimi sattığımı düşünecek, ki bu tam da benim yapacağımı düşündüğü türden bir şey." Başımı sallıyorum. "Bu noktada ne yapacağımı bilemiyorum. İşim buna bağlı." Yenik bir şekilde içimi çektim.

"Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Oraya gitmeli ve onunla kendi şartlarında yüzleşmelisin. Hayır cevabını kabul etme ve onunla ortak bir zemin bul."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Keşke onu açmanın başka bir yolu olsaydı.

"Onun şartlarıyla yüzleşin," diye tekrarlıyorum, üzerinde düşünerek.

"Evet, sence şu anda ne yapıyor?"

Merak etmeme gerek yok. Neredeyse kesin olarak tahmin edebiliyorum. "Muhtemelen buzun üzerinde tek başına kaleye disk atıyordur. Bu onun stres atma yöntemi gibi bir şey." Onu buzun üzerinde gördüğüm tüm zamanları düşünerek ona söylüyorum.

"Tamam. Bununla çalışabiliriz. Paten takımın var mı?"

"Hayır, bilmiyorum. Çocukluğumuzdan beri buz pateni yaptığımı da sanmıyorum. Yerçekiminin bana biraz daha iyi geldiği zamanlarda bile çok iyi değildim." Buz pateni, kayak ve hatta jimnastikle aram hiç iyi olmadı.

Bir çift stiletto üzerinde oldukça iyiyim ama dengeleme yeteneğim burada başlıyor ve bitiyor.

Bana seçiciymişim gibi bakıyor. Haklı, eğer bu ayrıcalığı istiyorsam, Koç Bex bunun için beni çok uğraştıracak.

"Benim patenim yok... ama olan birini tanıyorum."

Telefonumu elime alıp Penelope'ye mesaj atıyorum ve ödünç alabileceğim bir buz pateni seti olup olmadığını soruyorum. Bedenlerimizin aynı olduğunu zaten biliyorum ve sonra telefonumu yerine koyuyorum.

Penelope onlara ne için ihtiyacım olduğunu öğrendiğinde mutlu olmak için çok ileri gidiyor.

Bilmesem bunu Jordan ve kız kardeşimin planladığını söyledim.

"O kadar da kötü olamaz. Görünüşe göre takımı ona saygı duyuyor ve taraftarlar da onu seviyor."

Başımı sallıyorum. "Onun inanılmaz bir koç olduğunu inkâr edemem. Oyuncularla kurduğu bağ, bulduğu stratejiler... etkileyici. Ve bir anlığına bile gardını indirdiği anda, onda sadece... manyetik bir şey var. Onu restoranda bu küçük çocuklarla görmeliydiniz." Bex'in çocukların yanındaki kabine sıkışmış halini hatırlayınca dudaklarım geniş bir sırıtışa dönüşüyor.

Onu o çocukların üzerine titrerken gördüğümde, şanslı bir çocuğun harika babası olduğunu hayal ediyorum. Ya da belki de kendi çocuğum olmadığı için bu sadece benim yansıtımadır. İnsanları genellikle iki farklı kategoride görüyorum: çocuklarla iyi olan ya da çocuklarla kötü olan. Geleceğimde çocuk olmadığı için bu alışkanlığımı bırakmalıyım.

Jordan başını sallar. "Görünüşe göre biri Grinch'e aşık olmuş.

Bir avuç patlamış mısır alıp ona fırlatıyorum. "Ben aşık değilim. O öpücük bir hataydı. Muhtemelen yukarıda hava daha ince olduğu için oldu. Beynimin oksijeni tükeniyordu."

Jordan eğiliyor, bana daha fazla patlamış mısır fırlatırken gülüyor. "Doğru. İşte bu yüzden cennetteki ilk yedi dakikalık maçından sonra liseli bir kız gibi kızarıyorsun."

Dilimi ona doğru uzatıp ağızımdaki patlamış mısır parçasını yakalamaya çalışıyorum. Burnumdan sekiyor ve Sherlock'un gözlerinin arasına çarpıyor. Ben hepsini toplayamadan o yemeye çalışmakla meşguldü.

"Tamam, iyi," diye itiraf ediyorum. "Belki ondan biraz etkilenmiş olabilirim. Ama bunun bir önemi yok. Biz çok farklıyız ve böyle bir dramaya ihtiyacım yok. Eğer biriyle çıkacaksam, bu doğru kişi olmalı."

Jordan'ın gülümsemesi biraz soluyor. "Evlat edinmeyi kabul eden biri demek istiyorsun."

İç çekiyorum. "Ya da hiç çocuk sahibi olmamayı sorun etmeyen biri. Drew'la olanları tekrar yaşayamam. Yeterli değilmişim gibi hissetmek istemiyorum."

"Çok şey yaşadın, anlıyorum. Ama Drew aptalın teki. Doğru adam seni olduğun gibi kabul edecektir. Umudunu kaybetme."

"Vazgeçmiyorum. Şimdilik sadece işime odaklanmak istiyorum. Bir süre daha bebeklerden ya da erkek arkadaşlardan bahsetmek yok."

Jordan uzanıp elimi sıktı. "Biliyorum, Ro. Seni acele ettirmiyorum. Sadece önemli olabilecek birini dışlamadığından emin olmak istiyorum."

Konuşmasının bir kısmı doğru olabilir, ama o "önemli" kişinin Bex olduğunu düşününce içim ısınıyor.

Huysuz ko düşüncesinden şimdilik kurtuluyorum ve onun dışında flört sahnesi tam bir karmaşa gibi geliyor. Kontrol edebildiğim şeylere odaklanmak daha kolay.

"Hadi şovumuzu izleyelim," diyorum iç çekerek.

Jordan sırtıyor ve bana son bir parça patlamış mısır atıyor. "Anlaştık. Bakalım ben aklımı yitirmeden katili yakalayabilecekler mi?"

Gölüyorum ve kanepeye geri yerleşiyorum, Jordan televizyonun kumandasındaki oynat tuşuna basarken Sherlock'u kendime yaklaştırıyorum. "Katilin komşu olduğuna on dolarına bahse girerim."

"Sıra sende" diyor.

şimdilik, iş stresi, hayat ve yarın Bex'le piste çıkmanın getirecekleri beklemek zorunda. Kazanmak için 10 dolarım var.

CHAPTER NINE

Bex

Bir atış daha yaparken patenlerimin buza sürtünme sesi sessiz pisti dolduruyor. Pak tatmin edici bir gümbürtüyle kalenin arkasına çarpıyor.

Antrenman bir saat önce bitti ama takım gittikten sonra ofisimde yerimde duramadım.

Her şeyin ağırlığı.

Takım, sezon, ailemin gelecek sezon sözleşmemi bitirip eve dönmemi istemesi... ve sürekli tedirgin edici konuşmalar

kafamın içinde dönüp duruyor. Bugün her şey çok ağır geliyor, sanki göğsüme saplanmış ve kurtulamadığım bir disk gibi.

Rowan Summers.

Beni bu kadar etkilemeyi başarması çıldırtıcı. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, gidip beni kızdıracak başka bir şey yapıyor. Kafam karmakarışık ve ondan kaçıp bana her zaman mantıklı gelen tek şeye, hokeye odaklanıyorum.

Bir tokat atışı daha, boş pistte bir yankı daha. Bu yeterli değil.

"Görünüşe göre o pakı öldürmeye çalışıyorsun," diye sesleniyor Sam'in sesi yedek kulübesinden.

Göz ucuyla bakıyorum, tahtalara rahatça yaslandığını görüyorum. Üzerinde her zamanki siyah Hawkeyes rüzgarlığı ve bir pantolon vardı.

"Hayal kırıklığımı gidermem gerek," diye homurdanarak kaleye doğru uçan bir disk daha gönderdim.

Sam bir süre izliyor, konuşmadan önce gözleri hafifçe kısılıyor. "Seni fena çarpıtmış, değil mi?"

Duraklıyorum, sopayı dizlerime dayıyorum, zor nefes alıyorum. "Sorun sadece o değil. Bu takım. Sezon. Her şey tehlikede."

Sam buzun üzerine adım atıyor, hareketleri sabit ve kasıtlı, her adımda kaygan yüzeyi yılların verdiği güvenle kavırıyor. "Anlıyorum. Ama sadece ona kızgın değilsin, Bex. Kendine de kızgınsın."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekiyor, ensesini ovuşturuyor. "Bunu sende görüyorum. Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor gibi görünüyorsun. Hokey senin için her şey, tıpkı benim için olduğu gibi. Ve ikimiz de bunun bize itiraf etmek istediğimizden daha pahalıya mal olduğunu biliyoruz."

Sözleri aramızdaki soğuk havada asılı kalıyor ve ben tam olarak neyi kastettiğini biliyorum. Sam'in eski karısı, hayatının gerçek aşkının kendisi değil de hokey olduğunu hissettiğinde onu terk etmiş. Yürütemediler ve Sam onun hakkında pek konuşmasa da, asla hayatına devam etmediğini biliyorum.

"Lily'yle benim için aynı şey değildi," diyorum, pakı bir kez daha ağlara gönderirken, bu kez ses daha boş çıkıyor. "Onu önemsiyordum ama hak ettiği gibi sevmiyordum. Kalbini kırdım çünkü onu oyundan daha fazla sevemedim."

Sam başını sallıyor, gözleri uzakta. "İşte bu noktada farklıyız. Eski karımı hâlâ seviyorum, hep seveceğim. Ama bu bir fark yaratmadı.

O ve oyun arasında seçim yapmaya geldi. Hokey... seni tüketir. Ama yanlış karar verdiğimi biliyorum. Onu seçmeliydim. Penelope'ye hak ettiği çocukluğu vermeliydim."

"Ama Penelope harika oldu. Mutlu görünüyor. İyi idare ettiniz," diyorum.

"Belki, ama hokey beni hiçbir zaman bir bütün yapmadı. Caroline Seattle'a taşınmayı reddettiğinde daha iyi bir seçim yapmalı ve ailemi bir arada tutmalıyım."

Sopamı daha sıkı kavriyorum, göğsümdeki gerilim azalmıyor. "Pişman mısın?"

"Her gün," diye itiraf ediyor Sam, sesi artık daha sakin. "Ve eğer her şeyi baştan yapabilseydim, ne yapardım bilmiyorum. İşin bu tarafında olduğum için, paten günlerim sona erdiğine göre yanlış seçim yapmış olabileceğimi söylemek kolay, ama bunu sporda istediğim her şeyi başarmadan önce yapmış olsaydım... kariyerimdeki pencerenin kapanmasına izin verdiğim için kızabilirdim. Mesele de bu, Bex. Bu oyun senden her zaman başkalarının isteyeceğinden daha fazlasını isteyecek. Asıl soru, ne kadarını vermeye hazır olduğun ve ne zaman devam etme zamanı geldiğidir."

Buza bakıyorum, soru zihnimde yankılanıyor. Hiçbir şey kalmadan önce ne kadar daha verebilirim?

"Ne kadar vermek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu spora payıma düşenden fazlasını verdim. Şimdi bizden çaldığım zamanı Caroline'a geri verme zamanı."

Düşündüğüm şeyi mi söyledi?

"Eski karınla tekrar bir araya mı geliyorsun?"

Ağzının kenarından orantısız bir sırıtma geçiyor. "Bunu söylemek için biraz erken ama sezon dışında eve dönüp onu beni geri almaya ikna etmeye çalışacağım." Kıkırdıyor. "Phil'e, Penelope'nin yerimi almaya hazır olduğundan emin olmak için ona bir yıl daha vereceğime söz verdim. Yanında güçlü bir baş antrenöre ihtiyacı olacak, bu yüzden bu franchise'a kaç yıl daha vermek istediğini merak ediyorum."

Ben cevap veremedim Sam'in bakışları kayıyor ve oyuncuların tüneline doğru eliyle işaret ediyor. "Görünüşe göre misafirin var."

Onun görüş açısını takip ediyorum ve Rowan'ın bir çift paten ve baldırlarında biten, buz pateni pisti için değil ofis için tasarlanmış şık siyah bir elbiseyle orada durduğunu görüyorum. En azından üzerinde kabarık bir ceket vardı.

Penelope'ninkine benziyor. Patenler de Penelope'ninkilere benziyor. Rowan'ın burada kayması yeni Genel Müdür Yardımcısı'nın fikriyse hiç şaşımam.

Buzun üzerine çıkmaya çalışırken hafifçe sallanıyor. Tamamen yersiz ama kararlı görünüyor.

Sam sırtıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Nazik ol. Burada olmasının bir nedeni var ve eğer soruları varsa, sen de cevaplamaya çalışabilirsin. Nasıl olsa birkaç gün içinde galada basın olacak. Ve söylediklerimi düşün. Belki de oyuna yeterince yılmı vermişindir."

Sam yedek kulübesine doğru geri dönerken iç çekiyorum. Yavaşça Rowan'a doğru kayıyorum ve onun buzun üzerinde tereddütlü bir adım atmadan önce duraksamasını izliyorum. Buzun üzerinde kayarken yalpalıyor. Sinirlerini saklamaya çalışıyor ama ayak bileklerinin hafifçe titremesinden ve sert duruşundan bunu anlayabiliyorum, gözleri patenlerine ve altındaki buza kilitlenmiş. Tahminimce daha önce hiç buz pateni yapmamış.

Hokey sopam hâlâ elimde, kayarak kolaylıkla ona yaklaşıyorum. "Burada ne işin var senin? Hokey takımını takip eden bir muhabirsin ama paten kaymayı bilmiyor musun?"

Uzun siyah kirpiklerinin arasından bakarak bana dik dik bakıyor. "Ben bir spor muhabiriyim, hokeyden daha fazlasını yazıyorum ve bu senin için ne kadar şok edici olsa da, buz pateni yapmayı bilmek iş gerekliliklerinin bir parçası değil."

"Belki de öyle olmalı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Hepimiz bir yerden başlarız, Koç Bex. Anne karnından hokey kıyafetleriyle çıktığınızdan şüpheliyim."

Annem buna gülerdi. Aslında Rowan'da annemin hoşlanacağı çok şey olduğunu düşünüyorum. Benzer ateşli bir kişilikleri var.

"Aslında ben yaptım." Ben de karşılık verdim.

Gözlerini deviriyor ve diliyle tıslama sesi çıkarıyor. "Anlaşıldı."

Tekrar yalpalıyor ve daha iyi bir denge sağlamak için dizlerini bükmeye ve kollarını iki yana açmaya çalışıyor.

Uçuşumuzda yaptığım gibi düşmeden önce uzanıp onu tutmaya hazırlanır gibi ellerim ileri doğru atılıyor ama o kendi kendine dengesini sağlıyor. Çok da iyi oldu. İhtiyacım olan son şey onu tekrar öpmek için bir bahane.

"Buzumun üzerinde bir elbise giyiyorsun. Daha sıcak bir şeyin yok mu?"

Sanki sorum mantıklı değilmiş gibi bana iki kez göz kırpmıyor. "İşteyim. Benim alanımda bir kadın olarak ciddiye alınmak yeterince zor.

Ayrıca, buraya sosyal bir ziyaret için gelmedim. Ayrıca ne giydiğimi neden umursuyorsun? Penelope paten kayarken bundan daha azını giyiyor ve bu konuda yorum yaptığınızı hiç sanmıyorum."

Bir noktaya parmak bastı. Penelope'nin artistik patinaj kıyafetleri hakkında daha önce hiç yorum yapmamıştım. Ama Penelope çok fazla giymiyor çünkü hareket etme özgürlüğüne ihtiyacı var. Rowan burada neredeyse hiç kayamıyor.

"Ne giydiğin umurumda değil. Sadece soğuk görünüyorsun, hepsi bu." Penelope Roberts gibi bir izleyicimiz olup olmadığını görmek için tribünlere bakarak söylüyorum. Ama etrafıma baktığımda Rowan'la yalnız olduğumuzu görüyorum.

"Ne zamandan beri kaç derece olduğumu umursuyorsun?" diye soruyor, gözlerinde bir parıltıyla.

Antrenman sırasında arkama her baktığımda istemeden de olsa ateşini fark ettiğimi, burnunun ucunun kızardığına ve dizlerinin ısınmak için zıpladığına tanık olduğumu itiraf etmek istemeyerek, "Etmiyorum," diyorum hemen. "Hem sen neden buradasın ki? Antrenman bitti ve oyuncuların herhangi biri hâlâ buradaysa, spor salonunda ağırlık kaldırıyorlardır. Röportaj yapmak istiyorsan buraya daha erken gelmeliydin."

"Seni görmeye geldim," diyor.

"Beni görmeye mi geldin? Neden?" Gözlerimi hafifçe kısarak soruyorum, sesime şüphe karışıyor.

Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak istercesine pistin etrafına göz gezdiriyor.

"Birkaç ay daha birlikte çalışacağız ve şimdiden franchise çevresinde ne kadar anlamadığımıza dair söylentiler dolaşıyor. Bir anlamaya varabileceğimizi düşündüm."

O gitmiyor, bunun farkındayım.

Tutması için elimi uzattım. Eğer konuşmamız gerekiyorsa, en azından birkaç topa vurmalıyım. Ne de olsa benim zamanıma tecavüz ediyor.

Gözleri benimkilere kayıyor, belirsizlik ve güvensizlik karışımı. Uçakta olanlardan sonra kışının üstüne düşmesine izin vereceğimi gerçekten düşünüyor mu?

"Beni nereye götürmeyi planlıyorsun?" diye soruyor.

"Hemen burada," diyorum, bir kova diskin durduğu yeri göstererek. "Şut antrenmanımı bölüyorsun. En azından sen beni franchise dedikodularının neden önemli olduğuna ikna etmeye çalışırken benim biraz topa vurmama izin verebilirsin. İyi geçinemediğimiz hiçbir zaman bir sır olmadı."

İşbirliğine ancak bu kadar yaklaşabilir ve o da bunu biliyor. Bir süre sonra uzanıp siyah eldivenleriyle elimi kavıyor.

Onun sıcak, pamuklu elinin sanki oraya aitmiş gibi benimkinin tam içine oturması sinir bozucu.

Birlikte, yavaşça, disk attığım noktaya doğru kayıyoruz. Biraz tökezliyor ve ben onu sabit tutuyorum, ona bu şekilde yardım etmenin ne kadar doğal bir his olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Buzun üzerinde benimle birlikte olması. Genellikle onu kafamdan uzaklaştırmak için gittiğim alanı işgal etmesi.

"Patenler nereden geldi?" Cevabı bildiğimden emin olmama rağmen soruyorum.

Bu izinsiz giriş için kişisel olarak kime teşekkür edeceğimi bilmek istiyorum.

Rowan yanımda yavaşça süzülürken sözünü ettiğim patenlere bakıyor.

"Penelope'nin eski bir çifti vardı ve aynı bedeni giyiyoruz. Sence de şanslı değil miyiz?"

"Şanslı... doğru," diyorum, Penelope burnunu sokmaya karar verdiğinde işin içinde "şans" olmadığını bilerek. Neyin peşinde bu kız?

Durduğumuzda boğazını temizliyor. Kendi başına durabildiğinden emin olunca elini bırakıyorum. "Seninle bu iş hakkında konuşmak istedim. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğu hakkında."

Sessiz kalıyorum, hokey sopamın ucuyla devrilmiş kovadan bir disk daha çekiyorum, sonra havaya kaldırıp ona vuruyorum. Disk daha önce olduğu gibi yüksek bir gümbürtü çıkarıyor, ses pistin duvarlarından sekiyor. Gözümün ucuyla Rowan gürültüyle sığıyor. Burada, pleksiglasın arkasında olduğundan çok daha gürültülü.

Bir disk daha yerleştirip devam etmesini bekliyorum.

"Asla arkadaş olamayacağımızı biliyorum ve bu sorun değil. İyi geçinmemizi beklemiyorum ama bu iş benim için her şey demek. Bu benim kariyerim, kendimi kanıtlama yolum ve kendim için sahip olduğum tek şey."

Kendisi için sahip olduğu tek şey?

Ona bunun tam olarak ne anlama geldiğini sormak istiyorum ama o devam ediyor ve Rowan hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi.

"Ve Hawkeyes Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra. Beni çok daha az göreceksiniz. Ama o zamana kadar, artık düşman olmak istemiyorum."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim, içlerindeki dürüstlük beni silahsızlandırdı. İlk kez, Rowan'la ikimizin de paylaştığı tek özelliği görüyorum. İkimiz de kendimizi kariyerlerimize adanmışız. Sadece onun kariyerini korumak için ne kadar ileri gideceğinden hâlâ emin değilim.

"Ateşkes mi istiyorsunuz?"

Ona bakıyorum, buz onun iri mavi gözlerinden yansıyarak parıldamasına neden oluyor.

Onda büyüleyici bir şey var, duvarlarımı yüksek tutmamı zorlaştıran bir şey... ama ona aşık olmama izin veremem, ekibim tehlikedeyken olmaz.

"Evet, bir ateşkes. Takımın ve şampiyonluğun iyiliği için, böylece ikimiz de işimizi yapabilelim."

Bir an düşündüm. Beni kandırmaya mı çalışıyor bilmiyorum, o yüzden ateşkesi hak etmesi gerekecek.

Ona hokey sopamı uzattım. "Eğer bu pakı ağa sokabilirsen, ateşkes yapmış olursun."

Pozisyonunu almasına yardım etmek için arkasına doğru kayıyorum.

"Diski batırmak mı?" Rowan omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları inanmazlıkla kalkık. "Ya ıskalarsam?"

"Eğer ıskalarsan, ateşkes yok," diyorum, sopayı tutuşunu ayarlamak için arkasından uzanarak. Kokusu aramızdaki havaya sinmiş, belli belirsiz ama dikkat dağıtıcı ve vücudunun kollarımın arasına sığma şekli tehlikeli derecede doğal hissettiriyor.

"Ama sana daha önce de söylediğim gibi," diye mırıldanıyorum, sesim kısık. "Biz düşman değiliz. Sadece sana güvenmiyorum. Henüz değil."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerinde okunamayan bir şey var ama kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, diske odaklanıyorum. Derin bir nefes alıyor ve rahatlık alanının dışında olduğu belli olan atışını yapıyor. Ellerim kalçalarını kavıyor, vücudunu yerine oturtuyor, elbisesinin ince kumaşında sıcaklığını hissediyorum.

Bir anlığına, neredeyse şutu onun çekmesini istiyorum - bizi iyi oynamaya zorlamak için - ne olup ne olmadığına değinmek için. Ama sonra daha iyi anlıyorum. Bu kötü bir fikir ve muhtemelen sonu da kötü olacak.

Rowan geri dönüyor ve pakı vuruyor. Pak sağa doğru uçuyor ve kaleyi çok az farkla ıskalıyor.

Omuzları çöküyor, hayal kırıklığı yüzüne kazınıyor, iri mavi gözlerindeki parlaklık hafifçe azalıyor. Bahis benim lehime sonuçlandığı için kendimi memnun hissetmeliyim, ama bir yanımda ateşkesi kabul etseydik ne olacağını merak ediyor.

"Sanırım bu işi hallettik," diye mırıldanarak sopayı bana geri verdi. "Ateşkes yok."

Sopayı tutuyorum ama geri çekilmiyorum. Çabası iyiydi ve açıkça kendi alanının dışında olan biri için denedi, ona bunu vereceğim. "Sen

Adil bir şans verdi," diyorum, sesim amaçladığımdan daha yumuşak.

Rowan omuz silkiyor. "Sanırım tokat atışım üzerinde çalışmam gerekecek. Belki bir dahaki sefere seni yenerim."

Bunu biraz mizahla söylüyor. Duraksıyorum, bir süre daha onu izliyorum.

"Tekrar deneyebilirsin," diyorum buza doğru işaret ederek. "Ama bir dahaki sefere hazır olduğundan emin ol. Üzerine fazla gitmeyeceğim."

Rowan'ın gözleri meydan okumayla parlıyor, kendine güveni geri geliyor. "Oh, daha azını beklemezdim, Koç."

Sopayı geri çekiyorum, kendim için bir disk daha kaydırıyorum. Bir sonraki atışımı hazırlarken ona bakıyorum, buzun üzerinde durmuş, yalpalıyor ama kararlı. Atışı kaçırmış olabilir ama yenilmiş olmaktan çok uzak. İçinde dirençli bir şeyler var ve her şeye rağmen bunu görmeye başlıyorum.

Atışı yapıyorum, disk g ü r ü l t ü y l e a ğ l a r a g i d i y o r .

Rowan bu sefer ürkmüyor ve bu beni gülümsetiyor. Öğreniyor.

Ona doğru kayarken, oyuncu tüneline geri dönmesine yardım etmek için elimi uzattım.

Ona ateşkes için yeterince güveniyor muyum?

Hayır, henüz değil. Bunu göze alamam. Her şey tehlikedeysen olmaz.

Koridordaki fısıldaşmalar ve Reeve ile Rowan arasında paylaşılan endişeli bakışlar için hâlâ bir cevabım yok.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Gitmem gerek. Gala için elbise alışverişi yapmak üzere Tessa ve Brynn ile buluşacağım."

Başımı sallıyorum, buzdan çıkarken elini bırakıyorum. Şimdilik ateşkes sona ermiş olabilir ama içimden bir ses bunun son kez burada durup benim sahamda karşı karşıya gelmeyeceğimizi söylüyor.

CHAPTER TEN

Rowan

Şehrin dışında yer alan Fransız esintili muhteşem butik elbise mağazasına girdiğimde butik kapısının üzerindeki zil çalıyor. Burası Tessa, Brynn ve Cammy'nin gala için elbise denemek üzere onlarla buluşmamı söyledikleri yerd.

Tessa çoktan aynaya yaslanmış, hamile karnını ovuşturuyor ve ekrana odaklanmış durumda. Muhtemelen gün boyunca yaptığı gibi Hawkeyes'in sosyal medya hesabını kontrol ediyor, taraftarların sorularını yanıtlıyor, maç programları ve internetten nereden bilet alınabileceğiyle ilgili paylaşımlar yapıyor. Beni görür görmez başını kaldırıyor ve sırtıyor.

"Sonunda buradasın! Senin için bir arama ekibi göndermek üzereydik. Brynn arkada mağazanın yarısını deniyor," diye selamlıyor, sesi her zamanki alaycı tonunda, eli hala dalgın bir şekilde karnının üzerinde daireler çiziyor.

Bu manzara içimde beklemediğim bir şeyi harekete geçiriyor; göğsümle karnım arasında bir yere yerleşen bir sızı. Bu kıskançlık değil, daha çok özlem ve sessizce içime dolan bir hasret.

Gözlerimde görmesini ve benim için üzülmelerini istemediğim için ona gülümsemeye zorluyorum ama aklım kısa bir anlığına dağılıyor. Isla kısa bir süre önce doğum yapmıştı ve şimdi de Tessa sezon sonunda doğacak. Bu düşünce beni hazırlıksız yakalıyor, hayal gücüm önüme atlıyor.

Bu grubun bir parçası olmak, sadece yakın çevrelerine kabul ettikleri bir muhabir olarak değil, aynı zamanda bir aile kurma yolculuğunu paylaşan biri olarak nasıl bir his olurdu? İçimde büyüyen küçük bir hayata sahip olmak ve ne olursa olsun birbirlerinin etrafında toplanmış gibi görünen bu sıkı sıkıya bağlı, sevgi dolu kadın topluluğuyla çevrili olarak o bebeği büyütmek?

Ama sonra gerçekliğin ağırlığı çöküyor ve bana bu düşüncenin neden bu kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyor. Onlara, onların hayatlarına ve ailelerine bu kadar yakın olmak zaten bir çıkar çatışması. Bir muhabir olarak benim işim tarafsız kalmak, onların dünyasına ait olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmek değil.

Brynn'in soyunma odasının kapılarından birinin arkasından gelen boğuk sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Ve Tessa sadece bir elbise denedi ve çalışmaya devam edebilmek için hemen satın aldı. Hiç eğlenceli değil. Birlikte bir şeyler deneyebileceğim birine ihtiyacım var yoksa bu kadar çok elbise aldığım için kendimi mahcup hissetmeye başlayacağım."

"Hamileyim, modaaya uygun kıyafetlerle dolu bir dolabım yok. Ama şansım yaver gitti ve üzerime uyan bir şey buldum" diyor ve kasanın yanında asılı duran uzun plastik bir elbise çantasını işaret ediyor.

"Hawkeyes'in sosyal medya hesabı, Juliet ve Shawnie'nin gala için stadyumun etrafına asmaya başladıkları süslemelerin fotoğraflarını paylaştığından beri patlıyor. Taraftarlar yorum bölümüne girerek gala için son dakika biletleri ya da oyuncuların o gece bir noktada imza için hazır olup olmayacaklarını öğrenmek istiyorlar. Ayrıca, üzerimde neyin iyi durduğunu zaten biliyorum; kolay alışveriş yapan biriyim... o yüzden beni dava edin." Tessa, Brynn'in duyabileceğinden emin olmak için son kısmı yeterince yüksek sesle söyleyerek alay ediyor.

"Yapabilseydim yapardım," diye mırıldanıyor Brynn.

Gülüyorum, kız kıza konuşmanın Bex'le başarısız ateşkes girişimimden duyduğum hayal kırıklığını kovacağını umarak butiğe adımımı atıyorum. "Kusura bakmayın, trafik tam bir kâbustu ama buradayım ve alışveriş yapmaya hazırım," diyorum ve ceketimi çıkarıp Marie Antoinette'in salonunda olduğunu tahmin ettiğim türden bir sandalyeye bırakıyorum. "Cammy nerede?"

"Az önce mesaj attı. Ders çalışmaktan geç kalacakmış ama yoldaymış," diyor Tessa, bir şeyler yazıp gönder tuşuna basarken telefonuna bakıyor. "Ama bekle, bu trafik meselesi de ne? Buradan sadece birkaç dakika uzakta yaşadığını sanıyordum."

Seattle şehir merkezinde yaşayan ya da yakınlardaki zengin bir sitede oturan ekipteki çoğu kişinin aksine, ben şehrin dışında bir stüdyo dairede yaşıyorum. Gazeteci olmak faturaları ödüyor, ancak masrafları paylaşmak için bir oda arkadaşına ihtiyaç duymadan şehir yaşamına izin veren türden faturalar değil. Benim için sorun değil. Zaten şehir zaman zaman boğucu gelebiliyor ve çoğu gün ofis dışında çalıştığım için sadece basın tribününde olmam gereken bir maç ya da *The Seattle Sunrise*'da bir personel toplantısı olduğunda işe gidip gelmek zorunda kalıyorum.

"Evet, yakınlarda oturuyorum ama stadyumdan geliyorum" dedim.

Tessa bana meraklı bir bakış fırlatıyor, ancak sorusuna dalamadan, isim etiketi olan ve parlak simsiyah saçlarını sıkı bir topuzla toplayan uzun boylu bir kadın, bugün bir komisyon almayı planladığını söyleyen bir gülümsemeyle bana doğru ilerliyor.

"Merhaba, sen Rowan olmalısın."

"Evet, benim. Geciktiğim için özür dilerim," diyorum.

Ölçülerimi almak için beni tarar gibi vücudumu bir kez daha gözden geçiriyor.

"Bu hiç sorun değil," diye beni temin ediyor. "Olaya ve arkadaşınızın sizi tanımlamasına dayanarak, başlangıç için birkaç şey seçtim, ama elbette, bunlardan herhangi birini beğenmezseniz, etrafa bakabilir veya aklınızda ne olduğunu bana söyleyebilirsiniz."

Bakışlarımı soyunma odalarına doğru kaydırdığımda kapılardan birinde metal bir rafta asılı duran bir avuç elbiseyi görüyorum. Benim için çoktan bir şeyler seçtiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Rafta yirmiden fazla elbise olmalı.

Satıcıyı takip ederken gözüme altın rengi bir elbise çarpıyor. Yaklaştığımızda, tam etekli pembe saten bir elbise, bol tüllü siyah beyaz çizgili bir elbise ve kırmızı halıya aitmiş gibi görünen zümrüt yeşili bir elbise fark ediyorum. Keely'nin elbisesi ile harika görünürdü.

Kumral saçlar. Keşke bu gece daha fazla kız burada olsaydı, ama çoğunun çakışan programları vardı, bu yüzden hepimiz etkinlik için önlük almak için bölüşmek ve fethetmek zorunda kaldık. Yine de Tessa, Brynn ve yakında Cammy'nin bunu birlikte yapacağımız için burada olmalarına sevindim.

"Hayır, sana güveniyorum. Seçtiğin şeyin başlamak için harika bir yer olacağına eminim."

Satıcı kadın başıyla onaylıyor ve beni beklediği soyunma odasını açıyor.

"Vücut yapınızı bizzat gördüğüme göre, önerilerime açık olursanız sizin için en beğendiklerimi seçeceğim. Bana hangilerini beğendiğinizi ve hangilerini beğenmediğinizi söyleyebilirsiniz ve ben de mükemmel elbiseye kadar daraltabilirim."

Tessa bekleme odasının önünde bir sandalye buluyor ve sanki Brynn ve benim onun için elbiseleri modellemeye başlamamızı bekliyormuş gibi oturuyor.

"Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim," diyorum ona.

Soyunma odasına giriyorum ve satıcı kadın elinde dört elbiseyle geri dönüyor. Elbiseleri benim için asıyor ve soyunma odasının sonundaki başka bir müşteriye kontrol etmeye gideceğini ama elbiseyi giyerken ya da çıkarırken yardıma ihtiyacım olursa kendisine haber vermemi söyleyerek gidiyor.

Kapıyı kapattım ve soyunmaya başladım.

"Orada işler nasıl gidiyor?" Tessa Brynn'e soruyor.

"Güzel, sanırım. Şimdiye kadar beğendiğim bir çift buldum ama senin de fikrine ihtiyacım var. Bu Seven ve benim bir çift olarak katılacağımız ilk büyük etkinlik. Onu iyi gösterdiğimden emin olmak istiyorum."

Tessa'nın cık cık diye bir ses çıkardığını duyuyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Öncelikle, o kadar güzelsin ki bir çöplüğü bile şık gösterebilirsin. İkincisi, Seven neredeyse sana tapıyor, bu yüzden kendine bu baskıyı yapmayı bırak. Bunun yerine, ayakkabı seçimini dikkatlice düşün. İçimden bir ses gala sabahın birinde sona erdikten sonra Wally's Burgers'a doğaçlama bir yürüyüş olacağını söylüyor."

Resmi kıyafetler giymiş bir grup Hawkeyes oyuncusu ve kız arkadaşlarının Wally's Burgers'a doğru altı uzun blok yürüdükleri zihnimde canlanınca kıkırdıyorum.

"Elbiseleri benim için modellemeyi unutma," diyor Tessa. "Kol şekerinden bahsetmişken, galaya yanında birini getiriyor musun Rowan?"

"Bir artı bir mi?" Sanki bu fikir hiç aklıma gelmemiş gibi konuşmaya çalışarak soruyorum. Gerçi aslında olmamıştı çünkü bu daha çok bir iş

Autumn'un müzayedeye çıkacağını söylediği muhteşem sanat eserlerini bizzat görmek için sabırsızlanıyorum. "Hayır, kimseyi getirmiyorum ama getirecek olsaydım bu muhtemelen kız kardeşim Jordan olurdu."

Dört elbiseyi de inceliyorum ve ilk denemek için kırmızı, tam boy, derin dekolteli bir elbise seçiyorum.

"Zaten orada olacak biriyle gitmek istemediğine emin misin?"

Tessa'nın sesindeki alaycı tonu duyabiliyorum, sanki beni duymak istediği cevaba yönlendirmeye çalışıyor.

"Kim gibi?" Onun oyununa gelerek soruyorum.

"Hawkeyes stadyumundaki söylentilere göre aranızdaki ilişki giderek kızışıyormuş. Uçakta uzun bir süre ortadan kaybolmanız ve daha sonra ortaya çıkmanız, ikinizin de içeri girdiğinizden biraz daha dağınık görünmenizle ilgili bir şey."

Tanrı aşkına, burada çenesini kapalı tutan var mı?

Ve sonra daha önce aklıma gelmeyen bir şey aklıma geldi. Bex yanında birini mi getiriyor?

Yapsa da umurumda mı?

Bu fikri kafamdan silip atıyorum. Tabii ki umurumda değil. Zavallı bir kız için berbat bir randevu olurdu.

"Bekle, ne? Bunu ilk defa duyuyorum. Uçakta ne oldu?" Brynn soruyor, taftanın sesi sanki bir elbiseyi çıkarıyormuş ya da yeni bir elbise giyiormuş gibi hışırdıyor.

"Yok bir şey," diyorum, elbiseyi vücudumdan yukarı çekiyorum ve sonra fermuarını tek başıma çekebildiğim kadar çekmeye çalışıyorum.

Aynaya doğru dönüyorum ve şu ana kadar denediğim ilk elbisenin içinde nasıl görüldüğüme bakıyorum. Hoşuma gidiyor ama bana istediğim havayı vermiyor. Belki çocukça ama Drew ve nişanlısının davetli olduğunu biliyorum ve her ne kadar üç yıl önce sona eren ilişkimizi hâlâ mumla arıyor olsam da, onun düşünmesini istediğim son şey benim iyi olmadığım ve beni terk etmenin onun açısından doğru bir hareket olduğu.

"Ben öyle duymadım. Bex'in her maçta seni aradığını, oyunculara seni görüp görmediklerini sorduğunu, her fırsatta seninle göz göze geldiğini, seni otobüste görene kadar otobüse binmek için ayak sürüdüğünü duydum."

Bunların hepsini gerçekten yaptı mı?

Tessa takımla birlikte seyahat etmediğinden bunu Lake'ten duymuş olmalı. "Rowan! Cidden bizden saklıyor musun?" Brynn'in dediğini duydum ve sonra kapısı açılır.

Ben de kapımı açtım ve ilk elbisemle dışarı çıktım.

Tessa üzerimdeki elbiseye bakıyor ve dudaklarını emin olmayan bir şekilde büküyor. "Bundan emin değilim," diyor.

"Evet, ben de," diyorum ve soyunma odalarının bulunduğu koridora baktığımda satıcı kadının elbisenin içinde bana baktığını ve derin düşüncelere dalmış olduğunu görüyorum - elbisenin üzerimde nasıl durduğuna dair kendi fikrini de söylüyor ama bunu kendine saklıyor.

Sonra Tessa ve ben Brynn'e bakıp başımızı sallıyoruz. Yeterince vücuda oturmuyor ve zaten bu hafta başındaki grup mesajımızda Seven'ın dizlerinin üzerine çökmesini sağlayacak bir Jessica Rabbit görünümü istediğinden bahsetmişti.

Bence adam zaten biliyor.

Brynn ve ben ikimiz de geri dönüp elbiselerimizi çıkarmak ve başka bir elbise denemek için soyunma odalarımıza gidiyoruz.

"Bu bilgileri nereden aldığınızı bilmiyorum ama-"

"Lake'ten. Her şeyi kendi gözleriyle gördüğünü söyledi, o yüzden bir şeyler olduğunu inkâr etmeye zahmet etmeyin," diyor Tessa.

Lanet olsun. Nişanlısına yalancı diyemem.

"Bekle, uçakta Bex'le aranızda bir şey mi oldu?" Brynn soruyor.

Odasında birbirine çarpan askıların sesi bana başka bir elbiseye geçtiğini söylüyor.

Tessa Tomlin'in meraklı gözleri olmadan soyunma odamın güvenliğinde seçeneklerimi değerlendiriyorum. Gördüğüm kadarıyla sadece iki seçeneğim var: Ya Bex'le aramızdaki anın *neredeyse* görgü tanığı olmasına rağmen arkadaşlarıma yalan söyleyeceğim ya da onunla uçakta öpüştüğümüzü itiraf edip tavsiye alacağım. Gerçi Keely, Autumn ve ardından Jordan'ın son tavsiyesi, biraz bakış açısı kazanmak ve denediğimi görmesini sağlamak için onunla kendi alanında buluşmak oldu. Bu bana iyi geldi. Ama Tessa bir insan yalan dedektörü, yani yalan söylemenin bir anlamı yok.

Askıdan başka bir elbise alıp içeri giriyorum ve yumuşak, ipeksi elbiseyi kalçalarımın üzerine çekiyorum.

Bu elbise siyah satenden şık bir denizkızı kloşu ve muhteşem ama neredeyse fazla rafine ve sofistike. Fark edilmek istiyorum, manzaraya karışmak değil. Bu o değil ama Tessa muhtemelen yine de onu görmeyi bekleyecektir.

Kapımı açıyorum.

Tessa elbiseye dikkatle bakıyor, şöyle bir gözden geçiriyor ama başını sallıyor. "Güzel ama pek doğru değil."

"Katılıyorum."

Geri dönüp soyunma odasına yöneliyorum, ikinci elbisenin fermuarını açıp vücudumdan kaydırıyorum.

"Ee? Ne oldu?" diye sorar. "Bu konuşmadan kaçabileceğini sanma, Ro."

"Tamam, iyi, öpüştük," diye itiraf ediyorum, siyah elbiseyi askıya geri asarken. "Ama bu bir kazaydı ve bunu bir daha asla konuşmamaya hemen karar verdik."

Brynn soyunma odasının diğer tarafında soluk soluğa kalıyor. "Öpüştünüz mü?" diye dükkândaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağıyor.

"Biliyordum! Dökül. Şimdi." Tessa zaferle kıkırdıyor.

"Önemli bir şey değildi. Reeve ya da Keely hakkında bazı kirli çamaşırlarım olduğunu düşünüyor ve beni tehdit ederek takımından çıkarmak için bir kenara çekti. Türbülans sırasında ayağım kaydı ve beni yakaladı. Beni öptü, sadece bir öpücüktü." Küçük bir yalandan zarar gelmez. Zaten istedikleri hikayeyi aldılar.

"Keely'nin babasını biliyor mu?" Brynn soruyor.

"Hayır, hiçbir şey bilmiyor. Ama şimdi Keely'nin babası onun hayatına yeniden girmeye çalıştığı için Reeve beni kenara çekip Keely'ye her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verip veremeyeceğimi soruyor. Bex bizi sürekli birlikte buluyor ve Reeve'e karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyor."

"Yani Reeve hakkında kötü bir haber yapacağınızı mı düşünüyor?" Tessa açıklıyor.

Keely ve Reeve birlikte olmaya karar verdiklerinden beri, Keely'yi kızlardan daha fazlasının neler olup bittiğini bilmesine izin vermeye ikna ettim, böylece kendini çok yalnız hissetmeyecekti ve tam da tahmin ettiğim gibi, kimse onu babasının günahları yüzünden yargılamadı. Hâlâ Sam'e, Bex'e ya da ekipteki hemen hemen herkese anlatmaya hazır değil ama daha fazla güvenmeye başladığı için onunla gurur duyuyorum. Ve grubumuzdaki tüm kızlar onu şiddetle koruyor. Autumn, Tessa ve ben haberlerin ortaya çıkması ihtimaline karşı bir acil durum planı bile hazırladık ve hikayeyi örtbas etmeye yardım etmemiz gerekiyor, ancak Keely'nin eski erkek arkadaşının ve eski takımındaki spor direktörünün tüm bu olayı abarttığını düşünüyorum.

Ancak üniversiteler, programları için para anlamına geldiği için işe alma yeteneklerini koruma konusunda garipler ve eski sevgilisi... şey, o adam sadece

bencil bir alet. İki yıl önce PGA turunun bir parçası olan Boeing Classic'in haberini yaptım ve eski sevgilisi golf sopasını fırlattı ve yakındaki gölete düşen bir atış yaptığında golf sopalarını tekmeledi. Biraz drama kraliçesi olduğunu söyleyebilirim.

"Evet. Aslında Bex'e sorarsanız, ben ruhu olmayan, hikâyeye aç bir düşmanım." Satıcının denemem için kapının üzerinden fırlattığı birkaç elbiseyi daha karıştırırken söylüyorum.

"Onunla konuşmanın başka bir yolunu bulabilir misin? Keely'nin sırrını saklamaya devam ederken senin ekibi için bir tehdit olmadığını görmesini sağlayabilir misin?" Tessa soruyor.

"Denedim. Antrenmandan sonra onu görmeye gittim. Havayı yumuşatabileceğimizi, belki ortak bir zemin bulabileceğimizi ve böylece sürekli birbirimizin boğazına sarılmayacağımızı düşündüm. Ama sonra işe yaramadı. Bana düşman olmadığımızı ama bana güvenmediğini söyledi. Sonra bana hokey sopasını uzattı ve eğer bir atış yapabilirsem ateşkes ilan edeceğini söyledi - ıskaladım," diyorum.

Üçüncü bir elbise giyiyorum, bu sefer mavi boncuklu narin bir elbise. Hawkeyes'in turkuaz takım renginden daha koyu bir ton. İkinci giyişimde anladım. İşte bu. Boncukların ışıktaki parıltısı, fazla abartıya kaçmadan düzleştiren dalan yakası, kıvrımlarımı sarma şekli, her şey mükemmel.

Daha önce de etkinliklerde ve galalarda güzel elbiseler giydim... ama bu elbise - bu başka bir şey.

Tessa şaşkınlıkla sesini yükseltir. "Seni *hokey* maçına davet etti. Düello mu?"

"Evet," diye onaylıyorum.

"Adamın bir kavgayı bitirmek için daha iyi bir yol bulması gerekiyor çünkü bu çok saçma. Ya hayatındaki tüm kararları bu şekilde alıyorsa?" Brynn soruyor.

Belki de haklıdır, ama şu anda bu elbise dışında hiçbir şey umurumda değil. Vücudumdaki her kıvrımı vurgulaması beni transa geçiriyor. Boncuklar ışıktaki mavi bir şelale gibi parlıyor ve neredeyse onu dışarıda giyip giyemeyeceğimi sormak istiyorum.

Fiyat etiketlerini kontrol ediyorum.

Harcamak istediğimden çok daha fazla - aslında iki katı, ama bu elbisenin her kuruşuna değeceğini hissediyorum, artı biraz daha.

"Ro? Hâlâ orada mısın?" Ben bir şey söylemeyince Tessa soruyor.

Onun yerine kapıyı açıp yavaşça dışarı çıkıyorum ve Tessa ile Brynn'i orada buluyorum; Brynn başka bir elbise giymiş.

İkisinin de çenesi düşer ve şok geçirerek sessizliğe bürünürler.

Brynn'in ağzı açık kalır. "Vay canına. İnanılmaz görünüyorsun."

Ben cevap veremeden kapının zili tekrar çalıyor ve Cammy içeri giriyor, gözleri hemen bana kilitleniyor. Sırıttıyor.

"Rowan, seni o elbisenin içinde gördüğünde ölecek," diyor. Kaşımı kaldırıyorum. "Drew mu?"

Cammy homurdanıyor. "Drew Lansbury kimin umurunda?" "O zaman beni bu elbiseyle görünce kim ölecek?" Ben soruyorum.

Cammy önce Tessa'ya sonra da ona sırttan Brynn'e bakıyor. "Bexley

Townsend. Ve bu hızlı bir ölüm de olmayacak... o elbise ona yavaşça işkence edeceğim," diye kıkırdıyor. "Ve izlemek için sabırsızlanıyorum."

CHAPTER ELEVEN

Bex

Şehir merkezindeki kongre merkezinin balo salonu kahkaha sesleri, sohbetler ve açık bardan gelen bardak şıngırtılarıyla dolu. Mükemmel bir şekilde dikilmiş ceketimin yakasını çekiştiriyorum, kumaş olması gerekenden daha sıkı geliyor. Bu tür galalar hiçbir zaman bana göre olmamıştır - çok fazla havadan sudan konuşma, çok fazla zoraki gülümseme ve aşırı miktarda gösteriş. Bana kalsa, her şeyin basit, anlaşılır ve tüm bu gösterişten uzak olduğu buza geri dönerdim.

Ama bu gece çok önemli. Briggs ve Autumn destek istediler, hatta bu gece beni almak için The Commons'a bir limuzin bile gönderdiler.

taksiye binebilirdi. Sam için bir limuzin, Phil ve karısı için de bir limuzin gönderdiler.

Bu çocuklar ve sponsor oldukları aileler için ne kadar çok şey yaptıklarını düşünürsek, en azından ortaya çıkıp gülümseyebilir ve Briggs'in başlatmasından bu yana son iki yılda oldukça büyük ama hak ettiği miktarda bağışta bulunduğum bir hayır kurumu olan Kanserli Çocuklar için biraz para kazanmaya yardımcı olabilirim.

Onlara yüklü bir çek yazıp bu gece buradan gitmek isterdim ama bu akşamı tamamen kaybetmiş sayılmam. Hawkeyes etkinliklerine her zaman birkaç mezun oyuncu gelir. Seattle NFL takımının koçu Tucker Evans da bana mesaj atarak bu akşam burada olup olmayacağımı sordu. O ve eşi Lexi buralarda bir yerde olmalı.

Gözlerim yüzlerin, çiçek aranjmanlı ipek kaplı masaların, buzdan heykellerin ve pahalı elbiselerin üzerinde gezinirken kimi aradığımdan tam olarak emin olamadan odayı tarıyorum, *ta ki ona gelene* kadar. Görünüşe göre kalabalık bir odada ve tıklım tıklım dolu bir stadyumda her zaman aradığım kadın. Etkinlik merkezinin sol köşesinde açık artırmaya çıkarılan sanat eserlerinden birinin yanında duruyor. Çarpıcı, kendinden emin, hatta zarif görünüyor. Her zaman olduğu gibi.

Ama o tüm bunlardan daha fazlası - son derece büyüleyici. Esprili, zeki, ekibim hakkında yazmanın onun şirket basamaklarını tırmanma bileti olduğunu takdir etmesem bile saygı duyabileceğim bir kariyer odağına sahip.

Erkekler yanından geçerken mavi elbiseli muhteşem sarışına bakmak için boyunlarını büküyorlar. Onu görünce papyonum boğazımda içeri girdiğinden daha sıkı bir his uyandırır da, ona hayran oldukları için onları suçlayamam.

Giydiği mavi elbise sanki terzi elinden çıkmış gibi üzerine yapıyor, yumuşak ışıkların altında karmaşık boncuklar parıldıyor ve sarı saçları nasıl çözüleceği hakkında ilk şeyi bilmeyeceğim bir tür düğümle toplanmış, zaten öğrenme fırsatım da olmayacak. Elbise tamamen sırtı açık, kıcının hemen üzerinde duruyor ve onu buralardaki karanlık bir süpürge dolabına gizlice götürdükten sonra parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimi hayal ettiğim o iki seksi gamzeyi gösteriyor. Ancak Rowan onu herhangi bir yere yönlendirmeme izin vermeyecek kadar akıllı ve ben de ellerimi kendime saklayacak kadar iyi biliyorum.

Ya da en azından içeri girip onu böyle giyinmiş görmeden önce öyleydim.

Bir bacağından diğerine her geçişinde bacaklarının arkasını gösteren uzun bir yırtmaç elbisesinin dikişinden aşağı uzanıyor, bir kolunu göğüs kafesinin üzerine katlamış, diğer kolunda bir program tutarak bir tabloyu inceliyor.

açık artırmaya çıkarılan eşyaların eli. İçeri girdiğimde bana verilen programın aynısı.

Smokin giymiş, saçları geriye taranmış, ondan yaklaşık kırk yaş büyük bir adam, ben daha oraya varamadan onun yanında yerini alıyor. Ona hiç de hakkı olmayan bir şekilde sırtıyor ama ben hızlanmadan yoluma devam ediyorum. Belki onunla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum, belki de hedeflediğim diğer konukların dikkatini çekmek istemiyorum.

Bir garson yoluma çıkıyor, bir tepsi dolusu şampanya flütünü dengede tutarken neredeyse yanından geçip gideceğim. Olduğum yerde duruyorum, bakışlarım ona sabitleniyor ve olduğu yerde kalmasını sağlıyorum. Elinde bir içki yok gibi görünüyor, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Elimdeki programı garsonun tepsisine bırakıyorum ve "Teşekkürler" diyerek şampanya kadehlerinden birini alıyorum. Bu gece getirdiğim para klipsinden yüz dolarlık bir banknot çıkarıp eline sıkıştırıyorum. "Bana bir iyilik yap," diyorum gözlerimi ondan ayırmadan. "Bana bir bira getir -yarım iyi bir şey- ve getirmeye devam et."

Açık bar var ama bahşiş, garsonu en azından bana birkaç bira getirmeye teşvik etmeli, beni uzun bar kuyruğunda beklemekten ve tanımadığım insanlarla havadan sudan konuşmaktan kurtarmalı. Ayrıca, içimden bir ses bütün gece *sanat* eserlerine bakacağımı söylüyor.

Hedefime doğru ilerlerken Rowan'ın yanındaki adamla eğlenmesini, tabloyu işaret etmesini ve adamın başını sallayarak sanat eserine bakmasından yola çıkarak eser hakkında bir şeyler konuşmasını izliyorum. Sanat dünyasında yaşayan, nefes alan ve çalışan ebeveynlerle büyüdüğüm için sanatın etrafında ve galerilerde yeterince zaman geçirdim, burada sergilenen parçaların koleksiyonluk olduğunu biliyorum

Juliet'in baldızı Harper bir sanat küratörü ve bu etkinlik için etkileyici bir sergi hazırladı.

Ben yaklaştıkça Rowan adamla konuşmaya devam ediyor.

"İmpasto tekniğiyle ilgili olan şey," diyor önlerindeki resmi göstererek, "tamamen dokuyla ilgili olmasıdır. Sanatçının boyayı nasıl kalın sürdüğünü görüyor musunuz? Neredeyse heykelsi. Sanki uzanıp kabartılara dokunabilirmişsiniz gibi, resme derinlik veren de bu - sanki resim duvarda asılı bir tuval değil de uzanıp dokunabileceğiniz bir pencere gibi." Ne demek istediğini açıklamaya yardımcı olmak için resmin önündeki havayı izliyor. "Van Gogh bu tarzı kullanmasıyla ünlüydü. Onun çalışmaları

Hareket ve duyguyla doludur ve bu sanatçının ondan nasıl ilham aldığını açıkça görebilirsiniz."

Rowan'ı çözdüğümü sandığım anda, beni şaşırtacak bir şey yapıyor. Sanat hakkında bu kadar çok şey bildiğini bilmiyordum. Ve nefesine değmeyecek bir adamla bu konuyu tartışırken yüzünün aydınlanma şekli, resim tekniklerini ve fırça darbelerini açıkladığı kişi olmayı istememe neden oluyor. O mutlu, hevesli gözlerin benimkilerde olmasını.

Sanatla ilgilenmediğim halde bütün gün onu Van Gogh hakkında konuşurken dinleyebilirim - en azından ailemin ya da Rowan'ın ilgilendiği kadar değil.

Adamın konuşmaya katkıda bulunmak için çabaladığını duyuyorum, orada resim için durmadığı çok açık. Ancak bu gece Rowan'ın o elbisenin içinde paha biçilmez bir sanat eserine benzediğini kabul etmeye ikna olabilirim. Ama ben onu duvarımda asılı istemiyorum... Yatağımda istiyorum. İşte bu yüzden şu anda arkamı dönüp konuşacak başka birini bulmalıyım ama şu anda kendimi ona çok kaptırmış durumdayım.

Kadının yanında duran adam boyundan büyük işlere kalkışıyor ama takdirle başını sallıyor, gözleri sanki resmi eleştiriyormuş gibi kısılıyor. "Ah, evet, Van Gogh," diyor ama en ufak bir fikri bile yok. "Oldukça... oldukça etkileyici."

Bir sırtışımı ısırdım. Muhtemelen Van Gogh'u poker oynayan köpekler arasından bile seçemezdi.

Sonunda onun yanına ulaşıyorum ve yanında duruyorum, her zamanki parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakın ve yanında duran adamın beni gördüğü anda iddiamı ortaya koyduğumu fark ederek geri çekileceğinden emin olmak için. Yine de tek niyetim onu korumak, kendim için sahiplenmek değil - bu daha sonra Rowan, kendisinden önceki her kadın gibi hokey için sadece iki numara olacağını fark ettiğinde ikimizin de ödeyeceği bir hata olurdu. Tabii onun bir muhabir olduğu ve her zaman bir hikâye peşinde koştuğu gerçeğini aşabilirsem. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Aynı şeyi Keely, Penelope - Hawkeyes kızlarından herhangi biri - için de yapardım, eğer istenmeyen ilgiye müdahale etmem gerektiğini düşünürsem ve sanırım Rowan da artık bunun bir parçası.

Henüz beni fark etmedi ve dikkati hâlâ tabloda.

"Koleksiyondaki en soyut parçalardan biri," diyor, sesi düşünceli, gözleri fırça darbelerini tarıyor. "Ama yakından bakarsanız, içindeki hikayeyi görebilirsiniz. Sanatçı bu geniş fırça darbelerini

hareket, neredeyse bir rüzgâr gibi, ama daha küçük ayrıntılara o d a k l a n ı r s a n ı z , kırmızı küçük dokunuşlar fark edeceksiniz, bu da ... sembolize ediyor. Sanırım, umudu."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Sanat hakkında bu kadar çok şey bilmesini beklemiyordum.

"İşini biliyorsun," diyorum arkasından.

Rowan sesimi duyunca arkasını döndü, gözleri irileşti ve dudakları aralandı. Geldiğimi görmedi, ki niyetim de buydu.

"Koç Bex..." diyor neredeyse fısıltıyla. Adamın gözleri biraz açılıyor.

"Koç Townsend," diyor adam, Rowan'ın diğer tarafına geçip elini uzatarak. "Sizinle tanışmak bir onur. Bu gece burada olacağınızı umuyordum."

Elini sıkıyorum, diğer elimde Rowan için getirdiğim şampanya kadehi var. Elini olması gerekenden biraz daha sıkı sıkarak Rowan'ın yanında olmasından hoşlanmadığımı sözsüz bir şekilde ifade ediyorum.

Rahatsızlığımı belli eden boğuk bir ses çıkarır.

"Özür dilerim," diyorum elini bırakarak. "Hokey tutuşu-iş tehlikesi."

"Doğru, tabii ki," diyor, elini elimden çekerek gizlice acıyı silkelemek.

Şampanya kadehini Rowan'a uzatıyorum, o da alıyor ve bana dikkatle bakıyor.

Kulağına yaklaşp aramızda tutuyorum. "Onu zehirlemedim. Söz veriyorum."

Gözlerinde bir parıltı beliriyor ve dudağının köşesi biraz yukarı kalkıyor. "Bildiğim iyi oldu," diyor ve ardından küçük bir yudum alıyor, köpüklü sıvı dudaklarına değer değmez minnettar bir mırıltı çıkarıyor.

Toparlayabildiğim en kibar kaşlarımı çatarak adama bakıyorum. Sonunda davetsiz misafirin ben olmadığımı anlıyor... Artık Rowan'ın yanında durması hoş karşılanmıyor.

"Ah, siz ikiniz...?" diye soruyor, işaret parmağını aramızda sallayarak birlikte olup olmadığımızı soruyor.

Rowan hayır diyemeden hemen "Evet" diyorum.

Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor ama gözleri bana sabitlendiği için fark etmiyor.

"İzin verir misiniz... Sanırım..." mazeretini bitirmeden olabildiğince hızlı bir şekilde oradan ayrılır.

Rowan'ın dudakları birbirine yapışıyor, kaşları birbirine dikiliyor. "Kaba olmana gerek yoktu. Ve yalan söyledin, biz birlikte değiliz."

"Sana bakışı hoşuma gitmedi," diyorum, adamın işimi kolaylaştırmasından memnun bir şekilde.

Onu Rowan'ın yanından fiziksel olarak uzaklaştırmak zorunda değildim. Eğer beni zorlasaydı bunu yapardım ama olay çıkarmayı tercih etmedim. Bu hayır işi yardımımıza ihtiyacı olan çocuklar için önemli ve Briggs'i, Autumn'u ya da bu etkinliğe ev sahipliği yapan Hawkeyes serisini kötü göstermek istemiyorum.

"Peki bana nasıl bakıyordu?" diye sorar ve bir yudum daha alır.

"Sanki açık artırmaya çıkacakmışın gibi," diyorum bir elimi elbise pantolonumun cebine sokarak.

Bana dargın bir bakış attı.

"Bunu sevmez miydin? Biri gelip beni alsa ve hayatından çıkarıp atsa? Sorun çözüldü, değil mi?"

"Sadece bir açık artırma savaşı görmek istiyorsanız." Alay ediyor. "Ne teklif savaşı?"

"O sürüngenin seni eve götürmesini engellemek için tüm banka hesabımı boşalttığım yer."

Sanki onu açık artırmada kazanmak için tüm paramı harcama konusundaki samimiyetimi ölçmek istercesine bir an bana bakıyor.

Mecbur kalsaydım yapardım ama Rowan'ın kimsenin ona sahip olmasına izin vermeyecek kadar büyük bir ruhu var. O kadarını biliyorum. Gözlerimde bir şey görüyor, sertçe yutkunuyor ve tekrar resme odaklanmak için bağlantımızı kesiyor.

"Yapma bunu," diyor.

"Neyi yapmayayım?" Daha yakına eğilerek soruyorum.

"Birdenbire nerede olduğumu, kiminle olduğumu ya da bu gece nerede olacağımı merak eden parlak zırlı bir şövalye gibi davranma. Benim tanıdığım Bex sadece sevgili takımına olan yakınlığını önemser. Kendimizi kandırmayalım, benim için tek kuruş bile ödemezsin. Ve bu arada, o bir sürüngen değildi, çok kibardı. Sen gelip bu arada araya girmeden önce sanat hakkında güzel bir sohbet ediyorduk."

"Senden en az otuz yaş büyük. Sürüngenin teki."

Ağırlığını bir taraftan diğerine kaydırıyor, rahat ama kendinden emin bir duruşla kalçasını öne çıkarıyor.

"Gerçekten mi? On sekiz yaş büyüksün; bu seni ne yapar?" Bana meydan okuyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve yakınlığım karşısında nefesini tutuşunu izliyorum. "Ne olmamı istiyorsun?" diye soruyorum.

Bir garson önümüzde durarak Rowan'ın benimle olan göz temasını kesiyor.

Boğazını temizliyor ve zoraki bir gülümsemeyle garsona bakıyor.

"Biranız, efendim," diyor garson, buz gibi uzun boyunlu birayı uzatırken. Şampanya bardağını göstererek "Bir tane daha alabilir miyim?" diye soruyor.

Rowan'ın şampanya kadehi neredeyse boşalmıştır, bu yüzden son yudumunu alır ve ardından boş kadehini onun tepsisine koyar.

"Aslında, bunlardan bir tane alabilir miyim?" Biramı işaret ediyor. Başını sallıyor ve yanımızdan ayrılıyor.

Tuvale geri dönüyor, soruma cevap vermiyor. İyi de oldu.

Ben bozmadan önce aramızda bir an sessizlik oluyor. "Sanat hakkında tahmin ettiğimden daha çok şey biliyorsun," diyorum, dönüp eseri inceliyorum, onunla yan yana duruyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu bir iltifat mı, Koç Bex? Bana daha önce hiç iltifat ettiğini sanmıyorum. Dilinizden dökülürken garip hissettiniz mi?" diye takılıyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum, biramdan bir yudum alarak.

Dürüstlüğümün karşılığında bana şakacı bir kaş çatıyor ve sonra birama özlemle bakıyor.

Şişeyi ona veriyorum.

Daha önce hiç kimseyle böyle bir bira paylaşmamıştım ama belki de ateşkes istemeye geldiğinde onu geri çevirdiğim için kendimi biraz otuzbirci gibi hissediyorum. Yine de gardımı düşürmeye tam olarak hazır değilim. Bu, "eşeklik ettiğim için özür dilerim" demeye en yakın olduğu an.

Bir yudum alıyor ve sonra cevap veriyor. "Sanatı her zaman sevmişimdir," diyor usulca. "Kelimelere ihtiyaç duymadan bir hikaye anlatıyor. Gazeteci olmayı ilk hayal ettiğimde, sonunda seyahat ya da sanat hakkında yazacağımı düşünmüştüm. Ama sonra..."

Sanki ne kadar söyleyeceğini düşünüyormuş gibi duraksıyor. Biramdan bir yudum alıyorum. Tadı şişenin kenarında kalan ruj izi gibi, umursamıyorum. "Sonra babam oldu. Kendisi önemli bir spor muhabiridir. Northwestern'ın kampüs gazetesinde açık bir köşe yazarlığı pozisyonu için başvurdum, ancak genel yayın yönetmeni babamın kim olduğunu öğrenince beni gazetenin spor bölümüne koydu. Pek söz hakkım olmadı ama sonunda işe yaradı" diyor ve biramdan bir yudum daha aldıktan sonra geri uzatıyor. "Çocukken babamı televizyonda izleyerek büyüdüğüm için mi böyle hissettim bilmiyorum.

Ama spor gazeteciliği bana doğuştan geliyor. Bunu babama asla itiraf etmeyeceğimden değil. Hayallerinin peşinden koşmam için beni küçük bir çocukken terk etmesinin benim için iyi bir şey olduğunu düşünebilir."

Kahretsin, babasının onu küçükken terk ettiğini bilmiyordum. Çok zor olmalı. Şimdi Rowan'ın direnci bu yeni ışıktaki anlam kazanıyor.

Konuşurken onu izliyorum, sanattan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını ve babasından bahsederken sesinin biraz gerginleştiğini fark ediyorum. Garip bir çekim hissediyorum, sanki Rowan'ın daha önce görmediğim bir yönünü görüyormuşum gibi. Hoşlanmadığım bir yanını.

Biramdan bir yudum alıyorum, rujunun ve daha önce içtiği şampanyanın hafif tadını alıyorum. Onun tadına bakınca bir bira daha içmek için bütün birayı yudum yudum içmek istememeliydim ama öyle oluyor. Tekrar ona uzatıyorum ve o kıkırdıyor. "Paylaşıyor musun?"

"Sanırım senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

Daha çok, "*Hızımı ayarlamalıyım yoksa senin tadınla sarhoş olacağım.*" gibi.

Uzun bir yudum alıyor ve içerken başını geriye doğru eğişini ezberliyorum. Kırmızı dudaklarının bira şişesinin dudağına bakışı, boğazının yutkunma şekli.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. Yudumunu bitirdikten sonra biramı bana geri uzatıyor.

"Buna geri dönmeyi hiç düşündünüz mü? Sanat ya da seyahat hakkında yazmayı yani?" Merakla sordum.

Sanat gazeteciliği şu anda yaptığı işten tamamen farklı.

Kesin olan bir şey var ki, küçük kardeşim Archie'nin dergi için yaptığı gibi İtalya'daki bir sanat galerisi hakkında yazıyor olsaydı, aramızda bir anlaşmazlık olmazdı. Dünyayı dolaşıyor ve gittiği tüm eşsiz yerlerdeki sanat hakkında yazıyor.

Rowan'la, hakkımda hiç de hoş olmayan bir makale yazan ve oyuncularım hakkında yazacak daha fazla hoş olmayan makalesi olabilecek bir kadın olarak değil de ailemin dergisinde gazeteciye tanışmış olsaydık aramızdaki ilişkinin ne kadar farklı olabileceğini düşünüyorum.

Omuz silkiyor. "Bazen. Ama spor dünyası beni meşgul ediyor. Ve bunun heyecanını sevdiğimi inkar edemem - maçların heyecanı, oyuncuların arkasındaki hikayeler. Takımla seyahat etmek bana tamamen farklı bir yönünü gösterdi. Yoldayken hepimiz çok yakınsınız, bir aile gibi."

Başımı salladım. Benim gördüğümü, bu oyundan, bu aileden vazgeçmenin neden bu kadar zor olduğunu görmesine sevindim. Destekleyici bir ailem olduğu için şanslıyım.

Hokey dışında, ama bu adamların hepsi değil, ve belki onlar için kalmak istiyorum.

Garson geri geliyor ve ona sipariş ettiği birayı uzatıyor. Tepsisine onun görmediği bir yüzlük daha bırakıyorum ve "Onun için de getirmeye devam et" der gibi başımı sallıyorum. Gülümsüyor ve tepsisindeki şampanya kadehlerinin geri kalanını dağıtmaya gidiyor.

Artık biramı paylaşmayacağımız için biraz hayal kırıklığına uğramış olabilirim ama bunu belli etmiyorum.

"Bütün takımlar böyle değil. Birbirine tahammül edemeyen bazı takımların parçası oldum. Bir oyuncu ve koç olarak zehirli bir çalışma ortamı olabilir."

"Elbette, egoların, testosteronun ve aynı pozisyonlar için yarışmanın nasıl düşmanca bir çalışma ortamına yol açabileceğini görebiliyorum. Gazetecilik de bir o kadar acımasız olabiliyor," diyor kaşlarını kaldırarak. "Peki ya siz? Sanat hakkında çok şey biliyor musun?"

Başımı salladım. "Geçinmeme yetecek kadar ama ailemin *Boyalı Şövale*'nin sahibi olduğunu düşünürsek daha fazlasını bilmem gerekir."

Rowan soluk soluğa kalıyor, gözleri irileşiyor. "Bekle, ailen *Boyalı Şövale*'nin sahibi mi? The Painted Easel... dergideki gibi mi? Liverpool'da basılan ve dünyanın en büyük sanat dergilerinden biri olan dergide olduğu gibi mi?"

Nereli olduğumu hatırladığı anda onun için bir şeylerin değiştiğini görebiliyorum. Ailemin dergisiyle olan bağlantım hakkında çok fazla bilgi yok, çünkü kimseye söylemiyorum ve çaylak yılımdan beri röportaj yapmadım.

Başımı sallıyorum, onun şaşkınlığı ve bu fikirden duyduğu bariz zevk karşısında bir sırıtışı bastırıyorum. "Evet, çok popüler."

Gerçekten afallamış görünüyor. "Popüler mi? O dergiye aboneyim. Her ay postayla bir tane alıyorum. Ailenizin sahibi olduğunu nasıl bilemedim?"

"Çünkü bu benim hakkında çok konuştuğum bir şey değil. Ağabeyim Leo dergiyi yönetiyor ve küçük kardeşim Archie de dergide fotoğrafçı ve gazeteci olarak çalışıyor. Beni eve dönüp bu işe dahil olmam için ikna etmeye çalışıyorlar ama... Ben pek sanat uzmanı sayılmam. Çok iyi bir yazar ya da fotoğrafçı da değilim."

Bir an duraksıyorum, ona ne kadarını anlatacağımı düşünüyorum. "Liverpool'da hala bir evim var. Bir gün emekli olduğumda geri taşınacağım."

Kardeşim Leo'nun çocuklarının profesyonel amcasıyım. Belki Archie'nin de, eğer bir gün durulursa."

Rowan'ın gözleri sanki ona hayatında duyduğu en ilginç şeyi anlatıyormuşum gibi parlıyor.

"Kendi karın ve çocukların için bir planın yok mu?" diye soruyor, sesi hafif, ama sorusunda daha derin bir şey var.

Başımı sallıyorum, bardağımdaki sıvıyı döndürürken birama bakıyorum. "Hayır. Artık değil. Onun yerine hokey kariyerini seçtim."

şimdi fark ediyorum ki, birkaç dakika içinde ona kendim ve ailem hakkında, NHL'de geçirdiğim son yirmi beş yıl boyunca herhangi bir muhabire anlattığımdan daha fazla bilgi vermişim.

Ona söylediğim her şeyin kayıt dışı olduğunu söyleyemeden arkamızda biri boğazını temizliyor. Döndüğümde bir adam ve bir kadının orada durduğunu görüyorum. Rowan yanımda kaskatı kesiliyor ve rahatsızlığını hemen anlıyorum.

Sonra kim olduğunu anladım. Onu ilk kez basın tribününün dışında görüyorum.

Drew Lansbury.

Rowan'ın eski sevgilisi ve geçenlerde hakkımda o makaleyi yazan pislik.

Boştaki elimi hafifçe kolunun arkasına koyarak dayanışma için burada olduğumu ve o istemedikçe yanından ayrılmayacağımı bilmesini sağlıyorum. Onunla her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama kimse onu bu kadar rahatsız etmemeli; birbirimizin gırtladığına sarıldığımızda bile bana karşı böyle sertleşmiyor.

Rowan kibar bir gülümsemeyi zorluyor. "Drew, merhaba."

"Merhaba Rowan," diye gülümseyerek selamlıyor ve sonra gözleri bana kayıyor. "Koç Bex," Elimi sıkmak için uzanıyor ve Drew bunu bana karşı kullanabilecek bir muhabir olduğu için son adam gibi parmak kemiklerini ezmemeğe karar veriyorum. Ayrıca şu anda Rowan'la göz göze gelmiyor, yani benim hakkımda yazdığı makale dışında adamı incitmek için bir nedenim yok. "Sonunda seninle basın tribününün dışında tanışmak güzel. Vahşi doğada bulunması kolay bir adam değilsin. Bu benim nişanlım Claire."

Yüz ifademi nötr tutarak elini sardığı esmer kadına başımı sallıyorum. Koçluk geçmişime ve arkadaşlarımdan koçluk kariyerlerine ucuz atışlar yapmayı kariyer haline getirmiş bir adamla havadan sudan konuşmak pek ilgimi çekmiyor. Ama görünen o ki Drew, küçükler ligi seçmelerini geçememiş bir adam için ortalığı karıştırmaktan kendini alamıyor. Bu konuda hiçbir fikri yok.

Bu seviyede rekabet etmek için ne gerekiyorsa, o sadece dizüstü bilgisayarının arkasına saklanıyor, yani basın tribününde görünme zahmetine bile giriyorsa.

Rowan gibi azimli ve güzel bir kadının Drew Lansbury gibi tembel biriyle ne işi olduğunu merak ediyorum.

Sonra Rowan'ın yanımda kıpırdanıp durduğunu fark etmeye başlıyorum.

Drew ya da Claire fark etmiş gibi görünmüyor.

Belki de Rowan'ın vücut diline alışmaya başlıyorum.

"Ee, Koç," diye başlıyor, sesinde kendini beğenmiş bir ifade var, "Altı yıl mı oldu? İki kez playoff, ama henüz Stanley Kupası yok. Taraftarlar için sinir bozucu olmalı. Ve sanırım senin için de. *Seattle Sunrise*'ın bu yıl Hawkeyes'i takip etme zahmetine girmesi gerektiğini gerçekten düşünüyor musun?"

Rowan'ın yanımda gerildiğini hissediyorum, parmakları bira şişesinin sapının etrafında kıvrılıyor. Ben karşılık veremedim o konuşuyor, sesi sakın ama inkar edilemez bir gerginlik taşıyor.

"Bu konuyu açman ilginç, Drew," diyor sakın ve soğuk bakışlarını ona dikerek. "Çünkü rakamlara baktığınızda, Bex'in ligdeki bir koç olarak en iyi galibiyet rekorlarından birine sahip olduğunu görürsünüz. Sadece bu da değil, karşılaştıkları tüm sakatlıklara ve aksiliklere rağmen istikrarlı bir gelişim gösteren bir takım kurdu. Eğer maçları izlemek yerine biraz zaman geçirseydiniz, Koç Bex'in NHL'deki en sert koçlardan biri olduğunu görürdünüz."

Drew gözlerini kırpıştırır, gözle görülür bir şekilde şaşırmıştır ama Rowan sözünü bitirmemiştir.

"Oyunculara gelince," diye devam ediyor, sesi değişmeden, "ona saygı duyuyorlar çünkü o bir koçtan çok daha fazlası. Kendini her antrenmana, her maça adayan ve ligdekiler kadar güçlü bir takım kültürü inşa eden biri. Bunu istatistiklerde göremeyebilirsiniz ama gerçekten dikkat eden herkes bunu bilir."

Gafil avlanmış bir halde ona bakıyorum. Az önce söyledikleri, geçen sezon benim hakkımda yazdığı makalede iddia ettiği her şeyle çelişiyor. Basın tribününün kendi tarafındaki birine karşı beni savunması gerekmediği halde savundu. Gazeteciler genellikle iyi davranmaya çalışırlar, en azından birbirlerinin yüzüne karşı. Bu cesur bir hareketti ve bunu benim için yaptı - başka bir açıklaması yok.

Ama nedenini bilmek istiyorum.

Drew ağzını açıyor ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Garip bir duraksamadan sonra, garson benim için bir bira daha ve bir tepsi

Claire koruyucu elini karnının üzerine koyuyor ve yumuşak bir gülümsemeyele reddediyor. "Bana şampanya yok. Bebek yoldayken olmaz."

Kelimeler havada asılı kalıyor ve Rowan'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum. Ona bakıyorum, çenesindeki gerginliği ve elinin bira şişesini nasıl sıkıldığını fark ediyorum.

"Affedersiniz, olur mu?" diye soruyor aniden, sesi gergin. Zoraki bir gülümsemeyi bile başaramıyor.

Kimse onu durduramadan dönüp uzaklaşıyor ve beni Drew ve Claire'le birlikte orada bırakıyor. Gidişini izliyorum, endişe bana onun peşinden gitmem gerektiğini söylüyor.

Elindeki bira şişesini balo salonunun ortasındaki bir masanın üzerine bırakıyor ve hızını artırarak kaçıyor.

Drew bir şeyler söylüyor ama ben artık dinlemiyorum. Şimdiden bu konuşmadan kaçışımı planlıyorum. Birkaç kibar baş sallamadan sonra, gece bitmeden Tucker Evans ve karısını bulmam gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak müsaade istiyorum.

Kalabalığın içinde Rowan'ı arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Hawkeyes kızlarından birkaçına onu görüp görmediklerini soruyorum ama kimse görmemiş. Nereye gitmiş olabileceğini merak ederek odayı tararken endişem derinleşiyor.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, onu balo salonunun arka tarafına yakın karanlık bir koridorda buluyorum. Duvara yaslanmış, sırtı bana dönük, omuzları hafifçe titriyor. Ağlıyordu.

"Rowan, Tanrım," diyorum usulca yaklaşırken. Kaçtıktan sonra ona bir şey mi oldu? Biri ona zarar mı verdi? Vücudunda herhangi bir travma belirtisi var mı diye bakıyorum ama göremiyorum. "İyi misin? Sana ne oldu? Tessa ya da Keely'i çağırmamı ister misin?"

Kendini toparlamaya çalışarak hızla gözlerini siliyor ama sesindeki acı açıkça belli oluyor. "Ben sadece... Eve gitmem gerek, Bex."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı; bunu beklemiyordum. Ona neler olduğunu bilmiyorum ama şu anda ihtiyacı olan şeyi, yani istediği şeyi karşılayabileceğimi biliyorum. Onu evine götürebilirim.

"Tamam, buraya gel," diyorum, tutması için nazıkçe elimi uzatıyorum. Elimini uzatır uzatmaz parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip dikkatlice kendime doğru çekiyorum. "Seni buradan çıkaracağım."

Erken ayrılmak umurumda değil. Aslında, ona bir şey olmasından bu kadar endişelenmeseydim, erken ayrılma bahanesini memnuniyetle karşılardım. Bağış çekimi çoktan yazdım ve Autumn'un bu hafta başında ofisimde bana uzatabildiği kadar sessiz müzayede için hatıra eşyası imzaladım. Artık bana ihtiyaçları yok. Tucker ve ben başka bir zaman görüşeceğiz.

Juliet ve Shawnie'nin beni alması için sipariş ettikleri limuzini aramak için telefonumu çıkardım.

İtiraz etmiyor, sadece başını sallıyor ve onu arkamdan girişe doğru götürürken elimi daha sıkı sıkıyor, iyi olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Ama gözyaşlarını görüp soru sormaya kalkışabilecek herhangi birinden saklamak için başını eğik tutuyor.

Drew ile aralarında ne olduğunu ya da onu nişanlısıyla görmenin onu neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. Ama şu anda umurumda değil. Tek umursadığım onu buradan uzakta, her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalmayacağı güvenli bir yere götürmek.

Limuzin sağanak yağmurda ön tarafa yanaştı. Ceketinin nerede olduğunu bilmiyorum ama vestiyerden alırken onu bekletmeyeceğim. Autumn'a bir mesaj gönderip gecenin sonunda ceketini alıp Rowan'a geri götürmesini isteyeceğim.

Smokin ceketimi çıkarıp, saçlarını yağmurdan korumak için başının üstünden geçiriyorum ve kumaşın geri kalanını vücudunun etrafına sarıyorum.

Kahretsin, en son ne zaman bir kadının saçının ıslanmasını önlemeye çalıştığımı bile hatırlamıyorum. Böyle bir şey için endişelenmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Lily'den beri birlikte olduğum kadınların hiçbirisi uzun süreli olmadı. Orada burada bir randevu, bazen onun evinde bitti, bazen bitmedi. Ama saçlarının yağmurda ıslanmasının bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim. Ta ki şimdiye kadar.

"Ceketin." diye itiraz ediyor. "Ama ıslanacaksın?" Cam gibi gözleri bana bakıyor, ceketim yüzüne dolanmış.

Onu gözyaşları içinde bulmamış olsaydım, smokinimin paltosu içinde boğulurken ne kadar sevimli görüldüğüne gülerdim.

"Seattle'da yaşıyoruz Rowan. Yağmurdan endişelenseydim uzun zaman önce taşınırdım." Sırıtarak bir kolumu ona doluyorum, limuzine doğru koşmaya hazırlanıyorum ama düşmemesi için onu iyi kavradığımdan emin olmak istiyorum.

Tekrar bana baktı. "Bana ikinci kez Rowan diyorsun."

Ona dönüp bakmadım. Kapıyı açmak için dışarı koşan şoförün hareketini, onun gözlemini görmezden gelmek için bahane olarak kullanıyorum.

Koşmaya başladık. Rowan'ın yüksek topuklu ayakkabıları adım adım bana yetişmesini zorlaştırıyor, bu yüzden geri dönüp onu kollarıma alıyorum, bir kolumu arkasına, diğerini dizlerinin arkasına koyuyorum.

"Bex!" diye bağıyor. Boynuma sıkıca sarılmış halde koşmaya başladım.

Limuzine ulaşır ulaşmaz şoföre kapıyı kapatacağımı söylüyorum, böylece şoför tarafına geçip yağmurdan kurtulabiliyor. Önce Rowan'ın içeri girdiğinden emin oluyorum, sonra onun yanındaki koltuğa yerleşip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Nereye efendim?" diye soruyor, gözleri dikiz aynasından ve limuzin ile sürücü tarafı arasındaki açık pencereden bize yansıyor.

Talimat için ona bakıyorum. "Nereye gitmek istiyorsun? Bizi istediğin yere götüreceksin."

"Eve lütfen," diyor bana. Başımı sallıyorum ve sonra şoföre adresini veriyorum.

Ona verdiği bölgeyi biliyorum. Şehrin dışında, yani bana ne olduğunu anlatmak isterse daha fazla zamanımız olacak. Cevaplar için onu zorlamak istiyorum. Eğer Drew ya da bir başkası onun o karanlık koridorda verdiği tepkiyi vermesine neden olacak bir şey yaptıysa, gala bitmeden bunu öğrenmeliyim ki birinin burnunu kırabileyim ya da daha kötüsü ona zarar verebileyim. Ama istemiyorsa benimle konuşması için ona baskı yapmayacağım.

Sessizlik içinde sürüyoruz, şehrin ışıkları pencerelerin dışında yanıp sönüyor. Arabayı sürerken aramızda bir şeylerin değiştiğini hissetmekten kendimi alamıyorum - henüz tam olarak kelimelere dökemediğim bir şey.

Onu koruma ihtiyacını durduramıyorum. Çalkantılı uçuştan, onu almaya çalışan iki katı yaşındaki zengin pislige, galada her ne olduysa oradan bu kadar çabuk çıkmak istemesine neden olan şeye kadar.

Ama emin olduğum bir şey var.

Henüz onun dairesine gitmeye hazır değilim.

Ancak, onu korumam gereken bir şey daha var ve eski karım buna kefil olabilir - ben.

CHAPTER TWELVE

Rowan

Bex kapıyı kapatarak bizi loş limuzinin içine ve ıslak Seattle akşamının dışına kapatıyor. Bu ses son bir nefes gibi, bizi galanın kaosundan ve şu anda çatıya yağan sağanak yağmurdan koruyor. Kalbim hâlâ hızlı atıyor, göğsüm sıkışıyor ve Drew'in açıklamasından beri taşmakla tehdit eden duygular yüzünden nefesim düzensizleşiyor. İster elbisemin sırlıslıkla olmuş alt kısmının ürpertisinden, ister Bex'in tanık olduğu yürek parçalayıcı andan olsun, titrememi durduramıyorum.

Tanrım... Bex her şeye tanık oldu.

Bex'in ceketini kafama geçirip saklanmak istiyorum. O şekilde kaçtığıma inanamıyorum ve Bex'in de peşimden koştığına inanamıyorum.

Yanımda oturuyor, sessiz ama dikkatli. Ellerini dizlerine dayamış, kenetlemiş, sanki benim iyiliğim için sakın kalmaya kendini zorluyor. Limuzinin içindeki sessizlik, Bex ve benim birbirimize yakın olduğumuzda kendimizi içinde bulduğumuz olağan ileri geri şakalaşmalardan çok farklı hissettiriyor. Araba trafiğe karışırken dışarıdaki şehir ışıkları bulanıklaşıyor ve bilinmeyen bir nedenden ötürü, az önce eski sevgilimle orada olanları anlatmam gerektiğini hissediyorum.

"Çok üzgünüm, Bex," diye geveliyorum, sesim titriyor, dökülmek üzere olan gözyaşlarımı zor tutuyorum. "O şekilde kaçmamalıydım. Sadece... Drew, o..."

Sesim kesiliyor ve kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Drew ve nişanlısının hamileliklerini açıklamalarının, kalbim parçalanıyormuş gibi hissederken onların mutlu yüzlerini görmenin utancı bir anda geri geliyor. Drew bu haberin beni paramparça edeceğini düşünmemiş miydi?

Hayatına devam ettiği, nişanlandığı ya da hatta bebek beklediği haberleri değil. Hayır... Beni dehşete düşüren şey, bu gece benden ayrılmanın ona bir eş ve çocuklarla, yani istediği her şeyle daha parlak bir gelecek sağladığını kanıtlamış olması.

Bir sonraki adamın da aynısını yapmayacağı ne malum?

"Sana zarar verecek bir şey mi yaptı? Geri dönelim mi, böylece yaşayanları yenebilirim-"

Onu durdurmak için elimi elinin üzerine kapattım. "Hayır! Hayır. Öyle bir şey değil. Yani, canımı yaktı ama düşündüğün gibi değil." Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum ve sonra tekrar yanımdaki ona bakıyorum. "Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm - güçlendiğimi ve sahip olamadıklarımınla yüzleştiğimi sanmıştım. Ama onu bizi bitirme kararından bu kadar mutlu görmek ve sonra onun bebekten bahsettiğini duymak..." Kelimeler ağzımdan döküldü. Mantıklı olup olmadığımı bile bilmiyorum ama Bex mutlu görünmese de dikkatle dinliyor.

"O senin eski sevgilin," diyor, bir şekilde zaten biliyor. "Evet, o da onun yeni nişanlısı."

Başını sallıyor.

"Eğer onu geri istiyorsan, muhtemelen beni savunmaya gelmemeliydin. Bu sana puan kazandırmazdı," diyor. "Bu yüzden mi oradan çıkmak istedin? O senin kalbini kırdı."

Gözlerine bakıyorum, anlamasını istiyorum. "Senin hakkında o şeyleri söyledim çünkü o hatalıydı. Ve ayrılmak... şey, açıklaması zor. Ama değil."

onu geri istiyorum." Duraksıyorum, zor yutkunuyorum. "Sadece istediğimiz aileye sahip oluyor. Bir gün sahip olacağımı düşündüğüm aileye ve şimdi elimde kalan tek şey..."

Sözcükler aramızda asılı kalırken sözümü kesiyorum.

"Ben mi?" Bex bir kaşını kaldırıyor, elini alaycı bir tavırla göğsüne bastırıyor. "Ah, Summers."

Kendime rağmen, başımı sallayarak hafifçe gülüyorum. "Duyguların incinmedi," diyorum ona yan gözle bakarak.

Bu adamın nesi var?

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp, ne kadar kötü bir buz patencisi olduğumu söyleyerek kendimi küçük düşürürsem ve ateşkes istersem, beni hokey düellosuna davet ediyor. Ama ona hakaret edersem sırtıyor.

Omuz silkiyor. "Yeterince makul. Ama neden parmağınıza yüzük takacak ve size bir ev dolusu çocuk verecek başka birini bulmuyorsunuz? Sen çok güzelsin.

-Ateşli. Daha uygun birini bul ve istediğin aileyi kur. Drew zaten tembelin teki. O sadece seni gerçekten yapabileceklerinden alıkoyar."

Çenem neredeyse limuzinin zeminine çarpacaktı. Bex iltifatlarla dolu.

"Ne?" diye soruyor, ben ona göz kırparken beni izliyor.

"Az önce bana muhteşem ve zeki mi dedin?" diye soruyorum.

Dudaklarını yalıyor. "Ve ateşli, bunu sakın unutma. Herkesin senin seviyene ulaşabileceğinden şüpheliyim."

Ve işte orada.

Doğru olduğunu bildiğim şey.

Bana meydan okuyacak, ilgimi çekecek ve kendi çocuklarını doğuramayan bir kadını kabul edecek bir erkek bulmak. Sanki tek boynuzlu bir erkek bulmak yeterince zor değilmiş gibi.

"Evet..." Yavaşça nefes veriyorum ve başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. "Bunu bir iltifat olarak söyledim, biliyorsun," diyor. "Birini bulacaksın

o mankafadan daha iyi." "O bir mankafa değil."

Koltuğunda bana döndü.

"Tamam, o pis bir otuzbirci ve sana bir iyilik yaptı çünkü sen daha fazlasını hak ediyorsun."

"Çocuk sahibi olamam," diyorum ve bombayı tam da aramızda patlatıyorum. "O da bitirdi."

Donup kalır, gözünü bile kırpamaz.

Sonra yüzünü öne dönüyor ve ıslak gömleğinin kollarını sıvıyor. Bex'in kollarındaki dövmeleeri ilk kez görüyorum. Stadyumda her zaman Hawkeyes Coaching rüzgârlığını ya da maç sonrası medyada takım elbisesini giyer. Gömleğinin arkasından görünen mürekkeple normalde olduğundan on kat daha korkutucu görünüyor. "Sürücü, lütfen arkanı dön ve galaya geri dön. Arkada biraz terbiye vermem gereken bir hıyar var."

Drew beni incitti ama bu teklif kalbimi biraz ısıtsa bile Bex'in saldırı suçlamasıyla hapse girmesine değmez.

"Hayır!" Şoföre bağıryorum, Bex'in kolunu tutuyorum, sanki şoför geri dönmezse limuzinden atlayıp yolun geri kalanına koşacakmış gibi. Bex elimle kolunu kavradığım yere bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Biz iyiyiz. Geri dönmemize gerek yok. Sakıncası yoksa biraz yalnız kalabilir miyiz?" Bex'in tekrar geri dönme talebinde bulunamayacağından emin olmak için sesleniyorum.

Bex teknik olarak telefon etme hakkına sahip olan yolcu olmasına rağmen şoför dediğimi yapıyor. Şoför muhtemelen Bex'i Drew'i bulmaya götürerek cinayete ortak olmak istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum.

"Summers, yaptığı şey berbattı. Birinin ona bunu söylemesi gerekiyor. Ben bu iş için mükemmel bir adamım," diyor ve sert bakışlarını üzerime diyor.

"Bebeği yolda. Ayrıca bana onsuz daha iyi olduğumu söylemiştin, hatırladın mı?" Onu serbest bıraktığımı söyledim.

"Pekâlâ, şunu açıklığa kavuşturalım. Nişanlısının hamile olduğunu duyunca kaçtın, ama bana onu geri istemediğini söylüyorsun."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Bana söyletecek ve bir yanım bunu istiyor - nedenini bilmiyorum.

"Bebek sahibi olmayı denedik," diyorum. "Kadın doğum doktorum bana yüzde birden daha az şansım olduğunu söyledikten sonra bir mucize denemeye karar verdik. O kadar iyimserdi ki. İşe yaramayabileceğini düşündüğünü bile sanmıyorum. Beni de buna inandırdı. Hatta tüp bebeğe kadar gittik ama hiçbir şey olmadı. Bir yıl denedikten ve birlikte geçirdiğimiz üç yıldan sonra Drew bana kendi çocuklarını istediğini ve kalırsa birbirimize küseceğimizi söyledi."

Bex'in elinin benimkine uzandığını ve parmaklarımızı birbirine geçirdiğini hissediyorum. Elinin sıcaklığından tüm vücudum karıncalanıyor. Bex'in dokunuşunda çok güven verici bir şey var.

Cesaretimi toplayıp ona bakıyorum. Sık sık karşılaştığım üzgün köpek yavrusu gözleriyle karşılaşmamayı umarak. Tam umduğum gibi, Bex sağlam, katı, acıma ya da empati gibi aptalca duygulara boyun eğmiyor... iyi. Yine de gözlerinde bana karşı bir yumuşaklık var. Ona dönmek ve göğsüne sarılmak istememe neden olan bir şey - bu gece olduğu gibi, ben istememiş olsam da, onun güvenli kollarında, onun koruması altında olmak.

"Yanıliyordu," diyor usulca, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde geziniyor. "Sen bundan çok daha fazlasına değersin."

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi sorgulamadan önce oturduğum yerden kalkıyorum ve ellerimi boynuna doluyorum, nemli saçları parmaklarımın altında, ağzımı onunkine bastırıyorum.

Bex tereddüt etmedi. Bana uzanıyor, güçlü kollarıyla beni göğsüne çekiyor. Karşı koymuyorum, koyamıyorum. Sıcaklığı içime sızıyor, öpücüğü derinleştirirken sağlam varlığı beni sabitliyor, alt dudağımı ısıyor ve sonra diliyle yatıştırıyor. Ağzıma karşı yumuşak kelimeler mırıldanıyor.

"Güzel" "Harika"

"Çok seksi"

"O yanılıyor Rowan, hem de çok yanılıyor."

Bex'in elleri hala beni saran ceketinin altından kayıyor. Parmakları çıplak tenime sürtünüyor, şefkatli ve güven verici, içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Vücudundan yayılan ısı, nemli kıyafetlerinin altındaki sert, belirgin kaslar, beni anın içinde topraklıyor

Ellerinin kalçalarımın doğru kaydığını ve sonra beni kucağına oturtmak için kalçalarının üzerinden çektiğini hissediyorum. Elbisem bacaklarımı açmamı engelliyor, çok biçimsiz ve ağır boncuklarla kaplı olduğu için esneme payı yok. Bex elbisemi kalçalarımın daha yukarı çekmeye çalışıyor ama işe yaramıyor, çok dar. Altımdaki smokin pantolonunun şişkinliğini görebiliyorum, beni ezmek için bekliyor ve ben de onun kadar endişeleniyorum.

"Acele et," diyorum ona, ceketini kollarımdan kaydırıp arkamdaki limuzinin zeminine atarken.

Tekrar deniyor ama elbise kımıldamıyor.

Sonunda ellerinin elbisenin arkasına uzandığını, parmaklarının arkadaki yırtmacın içine kıvrıldığını hissediyorum ve Bex elbiseyi yırtmacın altından üst fermuara kadar yırttığı anda nefesim kesiliyor, boncuklar limuzinin içindeki her yüzeyde şingirdiyor ve sekiyor.

"Aman Tanrım" diyorum, gözlerim büyüyor.

Elbisemi yırtıp attığına inanamıyorum.

"Yalvardın Rowan. Şimdi yalvarma sesinin bana ne yaptığını biliyorsun."

Onun üzerinde herhangi bir etkim olduğu düşüncesi içimde bir heyecan yaratıyor. "O elbise pahalıydı." Ama itirazım sadece yarım yürekliydi.

Bana ulaşmak için elbisemi ikiye böldüğünü görmek beni hayatımda hiç olmadığım kadar ıslattı.

"O zaman faturayı bana gönder," diyor şeytani bir sırıtışla.

Artık elbisenin arkası bağlı olmadığından, ince spagetti askılar omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı kayıyor, elbise onun için açılıyor ve sütyen olmadan göğüslerim tamamen sergileniyor. Beni görünce inliyor, elbiseden geriye kalanları yolumuzdan çekiyor ve kalçalarımı kucağına doğru çekiyor.

Sırılsıklam külotum onun kalın çıkıntısının üstüne indiği anda bir inilti çıkarıyorum, gözleri benimkilere bakarken uyarılmışlıkla kararıyor.

"Fikrini değiştirmek için son şansın," diye uyarıyor, sesi arzuyla gerilmiş. "Bana durmamı söyle Rowan. Çünkü eğer şimdi durmazsam, duramayacağım."

Başımı sallıyorum, nefesim sık geliyor. "Durma. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum."

Bex bir iniltiyle göğüslerimi avuçluyor, parmakları sertleşen meme uçlarıma sürtünüyor, ardından ağzı geliyor. Ağzının üzerimdeki hissiyle inliyorum, hassas mememi sertçe emerken başım geriye düşüyor, diliyle fiske vuruyor, his doğrudan bacaklarımdan arasındaki ağrıya ateş ediyor.

Nemli giysilerimizin arasından bana sürtünürken yüksek sesle inliyorum. Kıvılcımlar omurgamdan yukarı fırlıyor, arzu karnımın derinliklerinde ısınıyor.

Hâlâ hareket halindeki bir arabada olduğumuzun farkındayım ama dışarıdaki dünya artık yok. Sadece Bex ve onun bana hissettirdiği istenme-özel-korunma şekli var.

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Seks, anlatmayı planladığım gizli bir hikayem olmadığına güvenmesini sağlamayacak. Ama sadece bu gece için, bunu yapabiliriz.

Aramıza uzanıyor, orta parmağı sıırılsıklam ipek külotumun üzerinde geziniyor.

"Bana bunlarla işkence ediyorsun," diyor, "Çok ıslak, çok yumuşak, lanet olası mükemmel."

Külotumu üzerinden kaydırıp parmaklarını sıcaklığımla kaplarken inliyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, ağzı göğüslerimi keşfediyor.

"Yalvarma sesinin beni ne hale getirdiğini sana gösterdim. Ne için yalvardığına dikkat et Rowan çünkü bu gece benden istediğin her şeyi yerine getirmeye niyetliyim," diyor sesi alçak bir şekilde.

Parmakları bel kemerimin üst kısmını kavıyor ve tangamı yırtarak ince kumaşı limuzinin içinde bir yere fırlatıyor.

"Bex!" Bex'in kıyafetlerimi bedenimden söküp atması kadar seksi bir şey yaşamamış olmama rağmen itiraz ediyorum.

"Bunun için de bana fatura kes," diyor sırtarak ve beni sert ama tutkulu bir öpücüğe çekiyor.

"Seni içimde istiyorum. Sana şimdi ihtiyacım var."

"Bana emin olduğunu söyle, çünkü bu gece çok şey yaşadın. Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum. Peşinde olduğum tek şey bu."

Her nasılsa, o söylemeden bunu biliyorum.

Başımı salladım. "Eminim. Bu gece hatırlamak istediğim şey bu, gala değil. Seninle olmak," diyorum.

İkimizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyor. Aramızdaki artan gerilim bu ana yol açıyordu. Çok geçmeden onu kemerinden, smokin pantolonundan ve boxer

külotundan kurtarmayı başardım. Ereksiyonuna uzanıyorum, elimdeki uyarılma hissini seviyorum. Benim için titreşirken sıcak ve ağır hissettiriyor -

bu adam ihtiyaçtan neredeyse başımı döndürüyor. Onu önce nazıkçe okşuyorum, tepki olarak sarsılmasını seviyorum ve sonra kalçaları kontrolü ele alıyor, elime doğru sallanıyor. "Lanet olsun, Rowan..." diye homurdanıyor, başı limuzinin arkasına düşüyor

ve kapüşonlu göz kapaklarının arasından beni izliyor.

Bir saniye daha bekleyemem. Yakında benim dairemde olacağız ve sonra ne olacağını bilmiyorum. Tam burada, tam şimdi, bana söz verilen tek şey bu.

Kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum, sikiğin ucu girişime geliyor. Ten tene - bu gece unutmam gereken şey bu.

Kalçalarımı kavıyor ve tek bir yumuşak hareketle beni ona doğru yönlendiriyor. İkimiz de onun içime girme hissiyle inliyoruz, içimdeki dolgunluğu ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

"Kahretsin, çok sıkısın." Bir an duraksıyor -gözleri dalgalanarak kapanıyor- dişleri gıcırıyor. Bexley Townsend'in altımda çözülmemeye çalıştığını görmek, giriş yerimde daha fazla ıslaklığın birikmesine ve sikini kaplamasına neden oluyor.

Sonra hareket etmeye başlıyor, kalçalarını ağır çekimde yuvarlıyor, ona ihtiyacım olan noktayı buluyor ve uzman bir hassasiyetle okşuyor. Her hamlesine kendi hamlemlerle karşılık veriyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor ve ona biniyorum. Üstte ben olabilirim ama kontrol Bex'te.

Gerçeklik, ona bir şey geldiğinde hararetli anı kırıyor; hareketimizi yavaşlatmak için kalçalarımı kavlıyor ama yine de ritmimizi içeri ve dışarı hareket ettirmeye devam ediyor. "Rowan... kahretsin, prezervatif takmıyorum."

Yüzünde bir endişe parıltısı beliriyor ama başımı sallıyorum, daha sert bastırarak devam etmesi için onu ikna ediyorum. "Hamile kalamam, unuttun mu? Ve ben temizim."

Bu konuyu konuşmadan buraya kadar geldiğimize inanmıyorum ama yine de Bex'in bu kadar güvende hissetmesini, bu kadar açık olmasını hiç beklemiyordum. Bu gece gelip beni bulmasını ve beni bu şekilde rahatlatmasını beklemiyordum. Onunla birlikte olmak için beklenmedik bir çaresizlikle kendimi kaybettim - sanırım ikimiz de kaybettik.

"Ben de temizim. Ama *genelde* hiç boşalmam. Bunu bilmeni istiyorum," diyor, sanki istese de beni çırılçıplak sikmekten kendini alıkoyamayacakmış gibi hamleleri yeniden artıyor, içimde karnımı tutuşturan noktaya vuruyor, karıncalanmalar vücuduma yayılıyor.

"Rowan... Tanrım, seni böyle sikmeden duramıyorum. İstesem bile senden kurtulabileceğimi sanmıyorum. Kendini çok iyi hissediyorsun."

"O zaman yapma. Beni böyle al," diyorum ona. "Çok yakınım."

Bex temposunu artırıyor, içimde dibe vurana kadar sert ve derin bir şekilde içime giriyor. Kıcımları kavlıyor, beni kendisine inanılmaz derecede sıkı çekiyor. İçimde hiç bu kadar derin biri olmamıştı. İkimiz de birbirimizden istediğimizi alırken bedenlerimiz birbirine karışıyor; homurtularımız yükseliyor ve limuzinin arkasını yoğun seks kokusu dolduruyor.

Ağızlarımız bir kez daha birbirini buluyor ama ağızımı vücudumu aldığından çok daha farklı bir şekilde alıyor. Muhtaç ve çaresiz ama yumuşak ve tutkulu. Bedenlerimiz birbirlerinin orgazmlarının peşinden koşuyor ama ağızlarımız keşfetmek için daha fazla zaman ayırıyor.

Bex'te görmeme izin verdiğinden çok daha fazlası var. Ve şimdi onu ortaya çıkarmak için her zamankinden daha fazla meraklıyım.

Eli bedenlerimizin arasından kayıyor ve klitorisimi buluyor, orgazmım içimden geçerken adını haykırarak parçalıyorum, vücudum sikişin üzerinde titreşiyor, onu o kadar sıkı kavlıyor ki boşalırken homurdanıyor, içime dökülüyor, her damlasını olabildiğince derine boşaltıyor.

Bir an için birbirimize bakıyoruz ve az önce limuzinin arkasında yaptığımız şeyin gerçekliği kafamıza dank ediyor.

Araba daireme yaklaşırken, Bex beni ceketıyla tekrar sarıyor ve takım elbise pantolonunu ve düğmeli gömleğini giymeden önce saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor. Yumuşak bir gülümseme veriyor ama aynı zamanda bunun bir daha olmayacağına dair sözsüz bir anlayış da var.

O beni kurtarmaya gelse de, ben de onu kurtarmaya gelsem de hâlâ anlaşmazlık içindeyiz. Hâlâ birlikte çalışmak zorundayız ve Bex bana güvenmiyor. Bex'in bu akşam erken saatlerde Liverpool'da karısı ve çocukları olmadan emekli olmayı planladığını söylemesi de cabası.

İşler gerçekten zora girdiğinde, bir noktada evlat edinmek isteyecek bir adamla tanışacağıma dair bir umut beslediğimi de düşünüyorum. Bex ise bırakın evlat edinmeyi, bir eş bile istemiyor. Tabii bir de aramızdaki yaş farkı var. Belki de aramızdaki on sekiz yıl ikimizin de farklı gelecekler planlamasına neden olmuştur.

Aramızda çok fazla şey var.

Bu gece, sadece bu gece olacak, daha fazlası değil.

Bex hala Sam'i bir daha deplasman maçlarına gitmeme izin vermemesi için ikna etmeye çalışıyorsa hiç şaşırmayacağım.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, alnıma nazık bir öpücük kondurarak.

Başımı sallıyorum, dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. "İyiden de öte. Bu... tamamen başka bir şeydi."

Bex sırtıyor ama bu sırtışta acı tatlı bir şeyler var. Ceketini bana daha sıkı sarıyor. "Sana yeni bir elbise borçluyum ama eğer teselli olacaksa, ceketimin içinde daha iyi görüldüğünü söyleyebilirim."

Smokininin paltosunun içinde beni görmekten zevk aldığı düşüncesiyle karnım dönüyor.

"Bu doğru mu? Beni ceketinle mi seviyorsun?" Ortamı yumuşatmak niyetiyle soruyorum.

"Bak... Rowan..." diye başladı.

Tanrım... *"Sorun sende değil, bende"* konuşmasına başlamasa iyi olur.

"Bir şey söylemene gerek yok, gerçekten. Biz iyiyiz." Limuzinin çıkışına doğru ilerlemek için koltuğumdan kalkıyorum ama o uzanıp bileğimi nazıkçe kavıyor - gözlerindeki endişe Drew'den kaçmamın tüm nedenini tetikliyor.

Aslında onun ve benim bu durumdan iki normal yetişkin olarak çıkabileceğimizi ve sonrasında garip bir konuşma yapmayacağımızı düşünmüştüm.

Ama o devam ediyor.

"Senin için çok yaşıyım. Sen öyle olmayan birini hak ediyorsun..." Duraksıyor, doğru kelimeleri arıyor. "Yıkılmamış. Sana hak ettiğin hayatı verebilecek biri. Sanat. Seyahat. Bir aile."

"Çocuk sahibi olamam, unuttun mu? Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun," diyorum bileğimi yavaşça geri çekerek -beni serbest bırakıyor.

Başımı sallayıp gitmeliyim ama o ve ben birlikteyken böyle değiliz.

İkimizin de anlatmak istediği bir şey var ve ikimiz de merhamet etmeyi sevmiyoruz.

"Akıllara durgunluk veren seks için teşekkürler; büfelerin karşı tarafında görüşürüz" demeliyim ama kelimeleri çıkaramıyorum.

"Aile kurmanın başka yolları da var ve bir gün kuracaksın. Ayrıca, beni istemezsin." Ve işte gidiyor. Summers'a geri döndü, artık Rowan yok. "Zamanın yarısında enkaz halindeyim. Dizlerim tutmuyor. Sayamayacağım kadar çok ameliyat geçirdim, bu işle evliyim ve bırakın kocayı, kimseye iyi bir erkek arkadaş bile olamam. Birlikte bir hayata başlayabileceğin birine ihtiyacın var."

"Görünüşe göre kendini olatmaya çıkarıyorsun," diyorum.

"Bunların hepsine sahip olma şansım vardı. Karım, çocuklarım... Ailem. Bunun yerine hokeyi seçtim ve bunu hak etmeyen birini incittim. Eğer şans verilirse, çok yaklaşan bir sonraki kişiye de aynı şeyi yapacağım," diyor gözlerinde pişmanlık dolu bir bakışla. "Benden ya da Drew'dan daha iyisini hak ediyorsun ve umarım bir gün bunu bulursun."

Açık olacağını hiç düşünmediğim bir kapıyı kapatmasını neden önemsediyimi bilmiyorum.

Kalbim sıkışıyor ama başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Kapıyı açar, önce pantolonunu ve düğmeleri tam hizalanmamış gömleğini giyerek dışarı çıkar.

Bana elini uzatıyor ve ben de tangamdan geriye kalanları kapıp sadece smokini ve ona uygun boncuklu el çantamla, topuklu ayakkabılarım elimde dışarı çıkıyorum.

"Boncuklar mı?" Ben soruyorum.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda, içeride bir boncuk dükkanı havaya uçmuş gibi görünüyor.

"Ona bunun için benden para almasını söyleyeceğim ve sessiz kalması için ona büyük bir bahşış vereceğim. Dışarıda bir haber makalesinin, benimle ilgili bir dedikoduyu yaymasına ihtiyacım yok."

bir limuzinin arkasında bir elbiseyi katledersem, bu benim antisosyal huysuz bal porsuğu imajım için iyi olmaz."

Şaka yapıyor ama bu aynı zamanda hala anlaşmazlık içinde olduğumuzu da hatırlatıyor. Benim sadakatimin kendisi gibi Hawkeyes'e değil, *Seattle Sunrise*'a olduğunu düşünüyor.

"Doğru. Bu markanız için kötü olabilir," diyorum sırtmaya zorlayarak.

"Burada ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Seni yukarı çıkarayım mı?" diye soruyor, oturduğum dört katlı apartmana bakarak.

"Limuzinin arkasında tek gecelik ilişki yaşadığın ilk kız benmişim gibi davranma," diyorum gözlerimi devirerek.

Elleri cebinde öylece duruyor ve bir süre bana bakıyor. "Ben bir aziz değilim, bu adil bir varsayım, ama bu," diyor başparmağını omzunun üzerinden atarak, "Benim için bir ilkti. Peki ya senin için?"

Bexley Townsend'in ilk eserlerinden birine sahip olma düşüncesinin yanaklarımı ısıtmasını engellemeye çalışıyorum.

"Bir hanımefendi tüm sırlarından vazgeçmez Koç Bex."

Alt dudağını emiyor ve başını sallıyor. "Seni yukarı çıkarmamı istemediğine emin misin?"

"Hayır, sorun değil. Yeterince uzun zamandır eve yürüyerek gidiyorum ve bu konuda gerçekten iyiyim. Ayrıca, Hans'ın hava karardıktan sonra eve geldiğim için beni azarlamaya hazır olacağından eminim," diyorum Hans'ın karanlık penceresine bakarak.

Dairesinin ışıkları zaten kapalı, yani bu gece gerçekten sessiz olursam izin alabilirim.

"Hans?" diye soruyor, sanki eve dönmemi bekleyen adam hakkında daha fazla bilgi almak istiyormuş gibi kaşlarını birbirine dikeyor.

"O benim seksen yaşındaki huysuz komşum," diyorum ona. "Aslında şimdi düşündüm de, eminim ikiniz iyi anlaşırsınız. Belki çağrı numaralarınızı değiştirebilirsiniz."

"Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?" diye soruyor, aşağılıyormuş gibi yaparak. "Hatırladığım kadarıyla benim için çok yaşlısın."

Sonra dönüp apartmanımın merdivenlerinden yukarı çıkıyorum ve uzun yürüyüş yolundan aşağı iniyorum.

Ön kapı kodumu girip kilitli olmayan kapıyı ittiğimde, omzumun üzerinden baktığımda Bex'i tam bıraktığım yerde, elleri cebinde, apartmana girene kadar beni izlerken buluyorum.

Stüdyo daireme çıkar çıkmaz hemen pencereye koşuyorum ve Bex'i aynı yerde bulmak için aşağıya bakıyorum. Gözlerini yukarı çevirip

Sanki beni sağ salim eve götürmeyi bekliyormuş gibi benimkiyle buluştu. Bex veda etmek için elini kaldırıyor ve limuzine geri dönüyor.

Limuzin kaldırıma yanaştı ve onunla birlikte, beyaz atlı prensle geçireceğim Külkedisi gecem de başladı.

CHAPTER THIRTEEN

Rowan

Serendipity's'e iç çekerek oturuyorum, kafein ve şeker ihtiyacını karşılamak için gelen insanlarla dolu bir kafe ve ben de bir istisna değilim.

Charles'tan bir e-posta geldi. Ne istediğini zaten biliyorum.

Rowan, Bex'in hikayesinde bir güncellemeye ihtiyacım var, en kısa zamanda! Yoksa seni bu hikayeden alıp bunu yapabilecek başka birini mi koymamı istiyorsun?

Saygılarımla,

Charles Albright

E-postası kızlarla yiyeceğim öğle yemeği için iştahımı kaçırmakla tehdit ediyor. Charles beni bu hikayeden çıkarırsa, terfiye veda etmek en son isteyeceğim şey olur.

endişeleniyorum. Rütbemini düşürülmesine ya da daha da kötüsü yeni bir iş aramaya başlayacağım. Charles'ın buradaki medya havuzunda büyük bir balık olması, spor gazeteciliğinde ya da herhangi bir habercilik işinde başka bir iş bulma şansımı azaltabilir.

Kızlarla gevşemek için mükemmel bir yer, kahkaha ve arkadaşlığın geliştiği küçük bir sıcaklık cebi. Bex'le geçirdiğimiz o gala gecesinden bu yana iki hafta geçti; zihnimde tekrar tekrar canlandıracak kadar çok an bırakan bir kasırga gibiydi. Ancak son birkaç haftadır onun arkasındaki stadyum koltuğunda oturduğum yerden birkaç uzun bakıştan sonra, limuzindeki geceyle ilgili tek bir kelime bile edilmedi. Geçen haftaki şehir dışı maçlarında bile Bex kibar ama her zamankinden farklı bir şekilde mesafeliydi.

Ben kahvemi alıp otururken Keely, Autumn, Cammy ve Penelope gülümseyerek ve sohbet ederek kabine giriyorlar. Dikkati dağılmış yüz ifademi ilk fark eden Autumn oluyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Neyin var Ro? Binlerce kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Havayı bozmak istemediğim için gülümsemeye zorluyorum kendimi. Lattemden bir yudum alarak, "Sadece düşünüyordum," diye cevap veriyorum. "Yoğun birkaç hafta oldu."

Keely başını sallayarak elini uzatıyor. "Bir de bana sor. Çocuklar terapi için daha düzenli geliyorlar. Ellerim beni öldürüyor."

Penelope anlayışla başını sallıyor, gözleri sempatik. "Sakat oyuncularından bahsetmişken, Reeve ile aranız nasıl?" diye soruyor nazikçe.

Keely dudağını ısıırıyor ve konuşmadan önce bir an tereddüt ediyor. "Babamın benimle iletişime geçmesi konusunu ona açtığımdan beri daha iyi. Kariyeri için endişelendiğim için ilişkimizi bitireceğimden çok endişeleniyordu," diye itiraf ediyor sesi yumuşak bir şekilde. "Sam ve Phil'e itiraf etmemi ve bunu geride bırakmanın bir yolunu bulmamı istiyor. Ve bunu bu hafta yapmak istiyor."

Onun sözlerini dinlerken masamıza bir sessizlik çöküyor. Elimi uzatıp onunkini buluyorum ve destekleyici bir şekilde sıkıyorum. "Bu büyük bir adım Keely," diyorum nazikçe. "Ve cesur bir adım."

Yanında oturan Autumn uzanıp diğer elini tutuyor. "Biz senin için buradayız ve istersen Sam'le konuşmaya seninle birlikte gideriz. Bence bu konuyu açıklığa kavuşturup yoluna devam edersen kendini rahatlamış hissedeceksin."

Keely önce Autumn'a sonra da bana bakıyor, gözleri minnettar ama içinde bir belirsizlik de var. "Ben sadece... bunun onun yüzüne patlamasını istemiyorum. O kadar çok çalıştı ki, bu her şeyi mahvedebilirmiş gibi geliyor."

Autumn öne doğru eğiliyor, yüzünde sert bir ifade var. "Ne olursa olsun, biz orada olacağız. Galada yardımcı olabileceğini düşündüğüm biriyle tanıştım. Bir telefon edeceğim, tamam mı? Bu konuda tedbirli olacağıma söz veriyorum."

'Gala' kelimesi içimi titretiyor, yine Bex'i ve limuzini düşünüyorum.

Keely'nin omuzları gevşiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel. Gerçekten. Şimdi eğlenceli bir şeyler konuşabilir miyiz? "Babam hapse girdi olayı" tam bir vızıltı."

Hepimiz gülümser ve başımızı sallarız.

Autumn, "Rowan'ın Hawkeyes kızlarının kabul törenine henüz katılmamış olması hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum," diyor. "Neyi bekliyorsun?"

"Takımdaki hiçbir oyuncuyla çıkmıyorum. Bu zorunluluğun bir parçası. Ama sorun değil, zaten kendimi grubun bir parçası gibi hissediyorum."

"Yani henüz bir oyuncuyla çıkmadığını mı söylüyorsun?" Penelope gülümseyerek Cammy'ye göz kırpmıyor.

İkisinin arasına bakıyorum. "Hey! O da neydi? Gizli göz kırpmalar falan.

Eğer bunun benimle bir ilgisi varsa, entrikalardan haberdar edilmem gerektiğini düşünüyorum." Penelope ondan bir yudum alır ve sonra yerine koyar. "Sen ve Koç Bex iki hafta önceki galada çok samimi görünüyordunuz ve Cammy sizi

Son kızlar brunch'ımızda bahsetmeyi unuttuğun gibi, ikisi birlikte gidiyor."

"Cammy! Kız kuralı," diyorum.

Cammy ağzını kapatır ve kıkırdar. "Özür dilerim. Penelope bir CIA yalan dedektörü operatörü olmalıydı. Benden öğrendi. Ve beni suçlama, galadaki herkes ikinizi birlikte çıkarken görebilirdi. Sizi partiden çıkarırken ikiniz el ele tutuşuyordunuz ve adam sizin için tüm dünyayı yakacakmış gibi görünüyordu. Cehennem gibi sıcaktı. Lütfen bana ondan bir parça kopardığını söyle."

Üç arkadaşımın da dönüp bana bakmasını izliyorum. Grubumuzdaki tek temel kuralı çiğnemiştım.

Kural 1 - Ateşli seks yaptığınızı her zaman gruba söylemelisiniz. Lanet olsun!

"Aman Tanrım!" Autumn başlıyor. "Koç Bex ile mi yattın?"

Penelope'nin sırtışı genişliyor ve bir masa ötedeki birkaç yaşlı kadın masamıza yaklaşmaya başlıyor.

"Susun!" Daha sessiz olmalarını işaret ederek söylüyorum. "Bütün şehir bloğunun seni duymasına gerek yok. Ve biz birlikte *uyumadık*. Bir keresinde limuzinin arkasındaydık."

Autumn başını sallar ve çayına bir paket şeker karıştırır. "En azından Juliet'e neden bizden fazladan temizlik ücreti alındığını söyleyebilirim. İki haftadır ücreti düşürmeleri için onları sıkıştırıp duruyor. Hem siz orada ne halt ettiniz ki? Temizlemenin saatler sürdüğünü söylediler."

Ona kaşlarını çatıyorum, Bex kimse bilmesin diye limuzin şoförüne ödeme yapacağını söylemişti. "Temizlemek için saatler mi? Bu dramatik görünüyor. Boncuklu bir elbiseydi, jöle savaşı değil."

Keely gülüyor. "Rol yaparken elbiseni yırttı! Başın büyük belada. Tessa ve Isla sakladığın sırrı öğrenene kadar bekle, seni yaramaz kız."

"Hiçbir anlamı yoktu ve sadece bir kerelikti. O zamandan beri bu konu hakkında konuşmadık ve asla da konuşmayacağız." Onlara söyledim.

Cammy gözlerini deviriyor. "Bittiğini düşünüyorsan, Bex'in sen yokken sana nasıl baktığını görmüyorsun demektir. Ya da antrenman sırasında sen orada yokken genellikle oturduğun koltuğa bakmaktan nasıl vazgeçemediğini."

Penelope başını sallıyor, "Katılıyorum. Sezon sonuna kadar fahri Hawkeyes WAG'ı olacaksın, sözlerimi bir kenara yaz. İkinizin arasında her ne oluyorsa, bu sadece bir ısınmaydı."

Tanrım, umarım yanıliyordur. Bex'in "ısınma turu" buysa daha fazlasını kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Gözlerimi deviriyorum, numara yapmaya çalışıyorum ama sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyorum. "Pekâlâ, pekâlâ. Belki de orada bir şey vardır. Ama her ne ise, biraz karışık."

Keely elimi sıktı. "Karmaşık ya da değil, biz senin için buradayız. İster sadece bir kaçamak ister daha fazlası olsun, sen mutluluğu hak ediyorsun, Ro."

Gülümsüyorum, kızlar her zamanki şakalaşmalarına geri döndüklerinde, hikayelerini paylaştıklarında ve şehir dışındaki tüm maçları kimin evinde izleyeceklerine ve kimin hangi atıştırmalıkları getireceğine dair planlar yaptıklarında gerginliğin biraz azaldığını hissediyorum. Ama aklımın bir köşesinde limuzindeki Bex'in görüntüsü var; ellerinin sıcaklığı, benimle ilgilenirken gözlerindeki o kararlı, gözünü kırpmayan bakış.

Yarın ofisine gidip durumu açıklığa kavuşturacağım. Eğer aramızda bir şey varsa, bilmem gerek.

CHAPTER FOURTEEN

Rowan

Sam'in ofisinin küçük bekleme alanında yürürken Cammy'nin masasında olmadığını fark ediyorum. Muhtemelen öğle yemeğine çıkmıştır ama ziyaretimin sebebi o değil.

Sam'le planlanmış bir randevum yoktu ama Charles'ın peşimde olması ve patronumun dikkatini Bex'ten uzaklaştırabilecek bir ipucuna dair önsezim sayesinde Sam'in kapalı ofis kapısına doğru yürüyorum ve eklemlerimi masif ahşap kapıya vuruyorum.

Sam'in tekerlekli ofis koltuğunu itme sesini ve ardından kapıya yaklaşan ağır ayak seslerini duyuyorum.

Kapı açılır açılmaz sıcak bir gülümsemeyle karşılandım. "Rowan. Seni ofisime getiren nedir? İçeri gel," diye teklif ediyor ve geçmem için kapıyı açık bırakıyor.

Defterimi gereğinden biraz daha sıkı tutarak derin bir nefes alıyorum ve ardından kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sormam gereken şey doğası gereği özel. Franchise'da fark ettiğim bazı ipuçlarını başka birinin yakalayıp yakalamadığını bilmiyorum ve buralarda dedikodu bu şekildeyken, doğru olmadığı ortaya çıkarsa bir söylentinin yayılmasından sorumlu olmak istemem.

"Birkaç dakikanızı almayı umuyordum. Gelecek planlarınız hakkında sizinle görüşmem gerekiyor."

Zayıf bir kılıf ama Sam bunu bana söyleyemeyecek kadar rahat. İfadesi değişmiyor; hatta beni masasının karşısındaki sandalyeye oturturken gülümsemesi daha da derinleşiyor. "Gelecek planlarım mı? Bilmem gereken bir şey mi var, yoksa bu şekilde emekliliğimi açıklayıp açıklamayacağımı mı soruyorsun?"

Gülüyorum ama bu eğlenceden çok sinirden kaynaklanıyor. "Bilirsin, sadece işimi yapıyorum. İnsanlar bir süredir spekülasyon yapıyor. Uzun ve başarılı bir kariyerin oldu ve Hawkeyes'in Penelope için Genel Müdür Yardımcılığı pozisyonunu yaratmasıyla birlikte insanlar sorular sormaya başladı."

Sam sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını başının üzerine uzatıyor. "İnsanlar her zaman spekülasyon yapıyor. En iyi yaptıkları şey bu, değil mi?"

"Doğru," diye itiraf ediyorum, elimdeki not defteri ve kaleme bakarak. "Ama kayıtları düzeltebilecek biri varsa, o da sensin."

Sam hemen cevap vermiyor. Yanımdan geçip şehrin silüetinin ufka doğru uzandığı pencereden dışarı bakıyor, yüzü yumuşuyor. "Uzun zamandır Hawkeyes'le birlikteyim - beklediğimden daha uzun süredir. Önce oyuncu olarak, şimdi de genel menajer olarak. Bu sporda uzun bir kariyerim oldu ama bunu sonsuza kadar yapamam. Yeni bir kan ve bununla birlikte yeni bir GM zamanı geldi." Duraksıyor ve tekrar gözlerimle buluşuyor.

"Penelope," diyorum, cevabı bildiğim için.

Başını sallıyor. "Bu eziyet bir süre sonra sizi yıpratıyor ve bir sonraki adımın ne olacağını düşünmeye başlamanıza neden oluyor."

Sesinde bulmayı beklediğim gibi bir hüznün yok. Bir sonraki bölüm için neredeyse umutlu görünüyor. Ve sanırım nedenini biliyorum. Emekliliğin diğer tarafında onu nelerin *beklediğini* dört gözle beklediği için değil, onu *kimin beklediğini* zaten bildiği için.

"Seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum," diyorum dikkatlice. "Eğer resmi bir açıklama yapmaya hazır değilsen-"

Sam sırtarak araya giriyor. "Sakin ol Rowan. Sadece işini yaptığını biliyorum. Eğer biri haber yapacaksa, bunun güvendiğim biriyle olmasını tercih ederim. Ve bunun kendi şartlarımla, Stanley Kupası'nı kazandıktan sonra olmasını istiyorum. Gelecek yıl benim son sezonum olacak ama Penelope büyük bir rol üstlenecek ve bence taraftarların bunu benden duymasının zamanı geldi." Ses tonu rahat ve güven verici. "Play-off'larda dikkatleri dağıtmak istemiyorum. Ben sana 'tamam' diyene kadar makaleyi yayınlamayacağına dair söz veriyor musun? Ve şimdiye kadar anlaştığımız gibi, dünyaya göndermeden önce makaleyi okuma şansım olsun istiyorum."

İçimi bir minnet duygusu kaplıyor. "Tabii ki. Herhangi bir şey yayına girmeden önce son onayı alacaksınız."

Başını sallıyor, görünüşe göre bundan memnun. "Güzel. Takımla seyahat nasıl gidiyor? Bex yolda sana iyi davranıyor mu? Onunla konuşmam gerekirse bana söyleyebilirsin."

Sorusu beni şimdiki zamana geri çekiyor ve bir an için makaleyi, olası manşeti unutuyorum. Tek düşünebildiğim Bex. Birlikte geçirdiğimiz gecenin anısı zihnimde canlanıyor ve göğsümde bir sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum.

"Hayır, sanırım Bex'in bildiği kadar misafirperver davrandı," diyorum, sesim kulağıma uzak gelse de. "Sanırım bir anlaşmaya vardık," diye yalan söylüyorum, ama buna hüsnükuruntu diyeceğim.

Sam başını eğiyor, sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi bana bakıyor. "Sırasını aşarsa bana haber verir misin?"

Donup kalıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. O nereden biliyor? "Elbette, teşekkürler Sam."

Başını sallıyor. "İnanır mısın, Bex ve ben o kadar da farklı değiliz." diyor.

Az önce ne dedi? "Aslında buna inanmakta gerçekten zorlanıyorum. İkiniz de tamamen farklı görünüyorsunuz. Sen sakın görünüyorsun, Bex ise..." Sam'in önünde Bex'i aşağılamayan bir kelime bulmaya çalışıyorum.

"Tutkulu mu?" Sam öyle diyor ama bu benim Bex'i tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil.

"Evet, onun gibi bir şey," diyorum, daha çok "ateşli kafa" diye düşünerek.

Ama yine de galada ve sonra limuzinin arkasında Bex'te sakinleştirici bir şey vardı. Bir şekilde beni rahatlatan bir şey.

daha önce kimsenin yapmadığı bir şey. Ve Bex bunu benim için yapabileceğini düşündüğüm dünyadaki son adamdı.

"Bex'ten birkaç yaş büyüğüm ve oyuna olan tutkum daha çok saygıya dönüştü. Sanırım hakem kulübesindeyken buzun üzerinde olduğumdan daha farklı görüyorum," diyor. "Perspektif, sanırım. Bex'in daha çok ihtiyacı olan bir şey. Bazen ona çok yakın oluyor. Arada bir buzun ortasından başını kaldırıp bakması için bir nedene ihtiyacı var."

"Ona hayatta oyundan daha fazlası olduğunu hatırlatacak bir şey... ya da belki *biri*."

Bekle bir saniye.

Beni mi kastediyor?

"Sam," diyorum, şimdiden başımı sallayarak. "Eğer Bex'in bana ilgi duyduğunu ima ediyorsan, seni temin ederim ki hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz."

Sam sadece gülümser. "Bana bir iyilik yap. İkinizin arasında ne olursa olsun, Bex'in karmaşık bir adam olduğunu unutma. İlk bakışta dışarıdan görüldüğü gibi biri değil. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kalbim bunun gerçekliğiyle ağırlaşıyor. "Evet, sanırım bir fikrim var."

Sam küçük, anlayışlı bir gülümseme sunmadan önce bir süre daha beni inceliyor. "Bir yolunu bulacaksın Rowan. Öyle ya da böyle, bulacaksın."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ama içimdeki belirsizlik devam ediyor. Bunu çözüp çözemeyeceğimi ya da kendimi içine soktuğum karmaşayı çözmenin bir yolu olup olmadığını bilmiyorum. Ama Sam'in ofisinden ayrılıp arenanın kalbine geri dönerken bir şeyden eminim: Hikâye büyük olabilir ama aklımdaki tek şey o değil.

Bex hala orada, düşüncelerimin arkasında, kurtulamadığım sürekli bir varlık.

CHAPTER FIFTEEN

Bex

Ofisimde, son maçımızın görüntülerini incelerken, açık kapımdan tanıdık bir sesin süzüldüğünü duyuyorum. Bu Rowan'dı ve sesi tedirgin geliyordu.

"Hayır, bana biraz daha zaman verin," diyor, sesi alçak ve aceleci. "Bunun büyük bir hikaye olabileceğini hissediyorum. Halledebilirim, söz veriyorum."

Başımı kaldırıyorum, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Büyük bir hikaye mi? Ne hakkında? Ya da daha önemlisi, kimin hakkında?

Sandalyemden kalkıp kapıya doğru yaklaşıyorum. Ses tonundaki bir şey kafamda alarm zillerini çaldırıyor.

"Evet, son teslim tarihini anlıyorum ama..." Rowan devam ediyor. Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum ve *Seattle Sunrise*'ın Genel Yayın Yönetmeni Charles Albright'la uğraşmak zorunda kalsaydım, muhtemelen Puget Sound'a doğru uzun bir süre yüzer ve bir daha kıyıya dönmezdim. Avukatların ambulans kovalayıcıları varsa, gazetecilerin de Charles Albright'ı var. Adam gerçekleri umursamıyor, tek derdi hissedarlarını yatıştırmak. "Bakın, her şeyi bir araya getirmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Bu gazete için çok büyük bir haber ve harika bir manşet olabilir."

Başımı kaldırıyorum, ses tonundaki gerginlik içimde bir huzursuzluk dalgası yaratıyor. Kelimelerin kendisi tüm sinirlerimi geriyor.

Büyük bir hikaye. Gazete için çok büyük.

Parçalar endişe verici bir netlikle yerine oturuyor. Onu koridorda Reeve ile konuşurken yakaladım. Stadyumun etrafında geçirdiği ekstra zaman. Son zamanlarda her şeyi izlemesi, sanki bir bulmacayı birleştiriyormuş gibi.

Farkına varmak beni çok etkiliyor, kazıyor. Ve tam olarak kimin pislüğünü ortaya çıkarmaya çalıştığını biliyorum.

Hayal kırıklığı ve öfke içimde birikirken masamdan kalkıp ayağa kalkıyorum. Niyetinin ne olduğu önemli değil; oyuncularımın birini hikayesine dahil ederse, bu sadece takımı etkilemekle kalmaz, kariyerini de mahvedebilir.

Ayak sesleri yaklaşıyor, ardından kapı hafifçe vuruluyor. "Koç Bex?" diyor, sesi tereddütlü. "Biraz vaktiniz var mı?"

Gala, dikkatim dağılsın da onun hâlâ pislikleri eşelediğini göremeyeyim diye bir tuzak mıydı?

Bana Drew'den bahsedip limuzinde üstüme çıkmaya başladığı anda savunmamı düşürebileceğini mi sandı?

İşte son iki haftadır, savunmasız olduğu bir anda ondan faydalanmış olabileceğimden endişe ediyordum.

Bu, oyuncularımın biri hakkında ne tür bir pislüğü olduğunu öğrenmek ve onu hikayeyi yayınlamaması için ikna etmek için bir şans.

Ne isterse öderim.

Takımımı koruması için ona ödemeyeceğim tek bir dolar bile yok.

Gerekirse Hawkeyes'in benim için kiraladığı çatı katını kontratım sürdüğü müddetçe ona veririm.

Sesimi nötr tutmaya çalışarak "Girin" diyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve işte oradaydı. Galadan beri düşünmeden edemediğim kadın, saçları yumuşak dalgalar halinde yüzüne dökülmüş, kapının girişinde duruyordu. Çiçekli elbisesi tüm doğru yerlere yapışıyor, onu bir sonraki haberini kovalayan kana susamış bir muhabirden çok bir hayalden çıkmış biri gibi gösteriyor.

"Bölüyor muyum?" diye soruyor, gözleri tanık arar gibi odayı tarıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum sıkıca, içeri girmesini işaret ederek. "Sizin için ne yapabilirim?"

Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapatıyor ve ikimizi burada birlikte mühürlemenin ne kadar uğursuz hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum. Onun parfümünün kokusu ofisime yayılıyor, alanımı yasadışı olması gereken bağımlılık yapıcı bir şeyle dolduruyor.

"Gala hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm..." diye başlıyor, sesi şimdi daha yumuşak.

Gala mı? Konuşmak istediği şey bu mu?

Masamın etrafından dolanarak doğruca ona doğru ilerliyorum. Ani hareketim onun donup kalmasına neden oluyor, aramızdaki mesafeyi kapattığımda gözleri kocaman açılıyor. Bir adım geri atıyor ama sırtı duvarla buluşana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

"Gerçekten önemsedğin şey bu mu Summers? Gala mı?" Daha yakına eğilirken sesim alçak ve sabit. "Çünkü seni telefonda duydum. Büyük bir ifşaat planlıyorsun, değil mi? 'Gazete için büyük' bir şey. Bu sefer hedefin kim olduğunu paylaşmak ister misin?"

Gözleri açılıyor, artık onu ofisimin dışında duyduğumu biliyor. "Bex, kulağa geldiği gibi değil-"

"Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum, bu aşağılayıcı," diyorum, sesim alçak ve sabit.

Son iki haftadır Rowan'dan uzak duruyorum çünkü gala gecesi aramızdaki her şeyi değiştirdi. Rowan'ın benimle birlikte olmasının, eski karıma yaptığım gibi onu da hayal kırıklığına uğrattığımda ona sadece daha fazla acı vereceğini bildiğim için mesafemi koruyordum.

Rowan'a hak ettiği hayatı verebileceğimi düşünmek daha iyi, ama şimdi onu ofisimin dışında duyduğumda, onu benden ve ekibimden mümkün olduğunca uzak tutarak doğru kararı verdiğimi biliyorum.

"Seni Reeve ile koridorlarda fısıldaşırken gördüm, buzun üzerinde dikkati dağılmıştı - onun kişisel işlerini tüm dünyanın görmesi için yayınlamayı planlıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Gözlerinde anlayış beliriyor, hemen ardından öfke geliyor. "Ne? Hayır! Hayır! Bu değil-"

"Ne gerekiyor Summers?" Daha da yaklaşarak devam ediyorum. "Bu hikâyeyi ortadan kaldırmak için ne gerekecek? Para mı? Çatı katım mı?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama onun yerine bakışları dudaklarıma düşüyor ve bir an için her şey değişiyor. Aramızdaki hava ağırlaşıyor, öfkeden çok daha tehlikeli bir şeyle yükleniyor. İhtiyaç-özlem-bağlanma, konu o olduğunda bir türlü kurtulamadığım şeyler.

Limuzinde olduğu gibi yine onun içine çekildim.

Kariyer gelişimi için burada, oyuncularımın birini mahvedebilecek bir hikaye anlatmak için, benim ve oyuncularımın her gün uğruna çalıştığımız sezonu ateşe vermek için, tek düşünebildiğim onun dudaklarının tadı.

Anlayışım bir şimşek gibi çaktı. Aramızdaki gerilim, sürekli itişme ve çekişme, hepsi bu ana yol açıyordu. Bilinçli bir düşünce olmadan, kendimi onun önünde dizlerimin üzerine çökmüş buluyorum.

"Hikâyeyi bırak," diye mırıldanıyorum, ellerim kalçalarının yanından yukarı kayıyor, elbisesini de onunla birlikte kaldırıyor. "Pişman olmayacağından emin olacağım."

Dudakları protesto için ayrılıyor ama ona cevap verme şansı tanımıyorum. Ağzım çıplak kalçasını buluyor, dudaklarım ona doğru bastırıyor, elleri arkasındaki duvara yaslanıp neye tutunacağını bilemezken ondan bir nefes çekiyorum.

Bir an için dünya durmuş gibi görünüyor. Kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyor, Rowan'ın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Bu delilik, zihnimin arkasından gelen bir ses beni farklı bir yol seçmem için uyarıyor ama o ana kendimi fazla kaptırdığım için onu susturuyorum.

"Bex, konuşmamız gerek-" diye başlıyor ama ağzım tenini bulduğunda sözleri bir iniltiye dönüşüyor.

"Bunu istemiyorsan durmamı söyle," diyerek ona bir seçenek sunuyorum ama o sadece dudaklarını yalayarak bana cevabımı veriyor.

Artık düşünmüyorum, sadece hissediyorum. Onun sıcaklığını, dudaklarımı hala yerinde duran ama önümde hızla nemlenen pamuklu külotuna bastırdığımda vücudunun titreyişini. Elleri omuzlarımı kavırıyor, parmakları sanki kendini topraklamaya çalışıyormuş gibi gömleğimin kumaşını kazıyor.

Başparmaklarımı tangasının yan tarafına geçiriyorum, pratik bir hassasiyetle kalçalarının üzerinden aşağı çekiyorum, acı verici bir yavaşlıkla bacaklarından aşağı kaydırıyorum. Yukarı bakıyorum, gözleri benimkilerle buluşuyor. Bana söylemiyor

durdu, onun yerine gözleri kapandı, gözlerindeki aynı ihtiyaç benimkini yansıtır, göğsü hızla yükseliş alçalarak ritmime uyuyor.

Tekrar içeri dalıyorum, dilim kalçalarının tepesindeki mükemmel yarığa çarpıyor ve tüm vücudunun sarsılmasına neden oluyor. Çıkardığı ses - yumuşak, nefessiz bir inilti- beni tamamen çözmeye yetiyor. Ellerim kalçalarını kavrayıp onu sabit tutarken, dilimle her santimini keşfediyor, benim için çıkaracağını hiç düşünmediğim sesler çıkarıyorum.

Bacakları titriyor ve daha iyi erişebilmek için bir tanesini omzumun üzerinden geçiriyorum. Şimdi kendini kaybetmiş, başını duvara yaslamış, nefesleri hızlı, sık soluklarla geliyor, ben daha derine bastırırken, dilim her damlayı yalayıp klitorisinin içinde dönüyor. Parmakları saçlarımın arasından kayıyor, inerken beni daha yakına çekiyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Adımı inerken saçlarımı kendine doğru çekiyor. "Bex... Tanrım..."

Çözölmeye başladığını hissediyorum, vücudu gerginleşiyor, titriyor, uçuşumun kenarında sallanıyor. Ve sonra, dilimin son bir hareketiyle dağılıyor. Serbest bırakılma çığlığı odada yankılanıyor, vücudu titriyor, bacakları pes ediyor ama zevk dalgası dalga dalga üzerine çökerken onu tutuyorum.

Sonunda hareketsiz kalıp vücudu duvara yaslanana kadar onunla kalıyorum, doruk noktasının her bir parçasını çekiyorum. Yavaşça bacağını omzumdan indiriyorum ve ayağa kalkıyorum, serbest bırakılma ihtiyacım pantolonumda acı verici bir şekilde zonklarken onu tutmaya devam ediyorum. Ama bu benimle ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi, ekibimi korumakla ilgiliydi, Reeve hakkında sahip olduğu sırrı medyanın meraklı gözlerinden uzak tutmakla ilgiliydi. Ya da... en azından kendime böyle söylüyorum, çünkü ofisimin dışındaki konuşması, birini hokeyin önüne koyabilecek olsam bile, Rowan'ın sümöklü patronunu mutlu etmek için bir sıçrama yapmayı hedeflediğini doğruluyor.

Demek istediğimi anlattım ve umarım mantıklı düşünecektir.

Rowan başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Bakışlarında daha önce olmayan bir kırılma, fiziksel olanın ötesine geçen bir bağ var. Ama kendimi buna kaptıramıyorum. Onu istediğim şekilde önemsememe izin veremem. Daha önce de bu yollardan geçtim ve sonu hiç iyi bitmedi.

"Bex," diye fısıldıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Hâlâ bu konuyu, galayı, limuzini ve Reeve hakkında bildiğimi düşündüğün şeyleri konuşmamız gerekiyor."

Başımı sallıyorum. "Dilim az önce çok şey söyledi. En çok da sana güvenmemekte haklı olduğumu. Bunca zamandır büyük bir hikayen olduğunu biliyordum. İkimiz de

Az önce olanlardan bir şeyler çıkarmaya çalışıyorum," diyorum, daha sonra ofisimin özel duşunda halletmem gereken acı verici ereksiyonumu düzelterek. "Sanırım ikimiz de bunun son kez olacağı konusunda hemfikiriz."

Öne doğru bir adım atıyor, bana dokunmak için uzanıyor ama bir anlamı olmadığını fark etmiş gibi elini geri çekiyor. "Beni dinlemiyorsun. Hikâye Reeve'le ilgili değil. Sam'le ilgili ve o zaten onayladı."

Az önce söylediklerini nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. "Sam onun hakkında bir hikaye olduğunu biliyor mu?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ama gözlerinde artık benim için bir ışık yok. Onu dinlemeliydim, onu dinlemeliydim.

"Row-" Ona doğru uzanıyorum ama o benden bir adım uzaklaşıyor. Sonra kapı gürültüyle vuruluyor.

"Bex, müsait misin?"

İkimiz de donup kaldık, Hawkeyes stadyumunda az önce yaptığımız şeyin gerçekliği etrafımıza çöktü. Rowan çırpınarak külotunu ararken, ben profesyonellik görüntüsünü yeniden kazanmaya çalışarak kıyafetlerimi hızla ayarlıyorum.

Rowan'ın gözleri panikten irileşir ama iç çamaşırını bulmayı başarır ve hızla içine girer.

"Bir dakika Sam," diye sesleniyorum, sesim sabit.

Rowan'a dönüyorum, onu külotunu yerine çekerken ve titreyen elleriyle elbisesini hızla düzeltirken buluyorum.

Titremesini engellemek ve bunu daha sonra konuşacağımıza dair ona güvence vermek için onu kendime doğru çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Düşüncesizce bir karar verdiğimi ve bana izin verirse bunu düzelteceğimi söylüyorum.

Birden onu karşımda ilk geldiği andan çok daha farklı bir şekilde dururken görüyorum. Hiçbir zaman şu anda maç günü ya da medya için giyindiği gibi giyinmez. Çelik gibi gri bir pantolon takımının olması gereken yerde çiçekli bir bahar elbisesi var. Arkaya taranmış bir at kuyruğu ya da topuz bulmam gereken yerde, yüzünü çevreleyen yumuşak sarı kıvrımlara sahip saçlarını buluyorum. Buraya bir iş için gelmemiştii, bu kişiseldi. Gala hakkında konuşmak istiyordu, bizim hakkımızda. Bu artık elinde sert bir hikaye olan kurnaz bir gazeteciyle yaptığım arka sokak ticaret anlaşması gibi gelmiyor.

Dudakları geriliyor, ofisimin çıkışına doğru yürürken gözleri kapıya sabitleniyor. Gözlerindeki bakış - incinmişlik ve tam olarak adlandıramadığım başka bir şeyin karışımı - bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

Ekibimi koruduğumu sanıyordum, Reeve'i koruduğumu. Ama yine de içimden bir ses, bunu ele alış şeklimden pişman olacağımı söylüyor.

"Rowan," diyorum onu durdurmak için ama son adımlarını atıyor, kapıya uzanıyor ve kolu çevirerek kapıyı açıyor.

"Toplantıda olduğunu fark etmemiştim," diyor Sam, Rowan yanından geçerken gözleri önce ona takılıyor.

"Resmen bitti ve ben de tam gidiyordum, artık senindir," diyor zoraki bir gülümsemeyle ve sonra yanından geçip gidiyor, sözleri kafamda çifte anlamla yankılanıyor.

Az önce ne yaptığımdan ya da bunu nasıl düzelteceğimden emin olmadan koridorda geri çekilmesini izliyorum.

"Bu neyle ilgiliydi?" diye soruyor. "Karışık bir durum," diyorum.

"Peki, bir şapka önerebilir miyim? Tabii herkesin Rowan'ın bu işle bir ilgisi olduğunu bilmesini istemiyorsan," diye sırtarak saçımı işaret ediyor.

Sonra Rowan ellerini saçıma sürdükten sonra saçımı düzeltmediğimi fark ettim.

Sikeyim.

"Göründüğü gibi değil," diye yalan söylüyorum.

Kendi kendine kıkırdar ve başını sallar. "Senin iyiliğin için Townsend, umarım tam olarak görüldüğü gibidir. O tam olarak ihtiyacın olan şey. İkinizin de ihtiyacı olan şey. Yine de, bir dahaki sefere çatı katına geri götür, tamam mı?"

CHAPTER SIXTEEN

Bex

Sam'in kapalı ofis kapısına doğru ilerlerken resepsiyonda Cammy ile göz göze geliyorum. Bana bakıyor, başını sallıyor ve "İçeri gir. Seni bekliyor." Ses tonunda beni alarma geçiren bir şey var.

Sam on dakika önce burada buluşalım diye mesaj attı. Beni önceden haber vermeden çağırdığı pek görülmemiştir. Sam'in aklında bir şey varsa, genellikle doğrudan ofisime gider ya da beni buzda veya spor salonunda bulur. Ama işte buradayım, hiçbir açıklama yapılmadan ofisine çağrılıyorum ve bunun gizemi hoşuma gitmiyor.

Kapı koluna uzandığımda, kapının diğer tarafından boğuk sesler duyuyorum. Bir ses diğerlerini kesiyor; tanıdık, yumuşak ama biraz gergin. Bu Rowan.

Soğuk bir sancı göğsümü sıkıyor. Bu geçen hafta ofisimde olanlarla mı ilgili? Pişman mı, yoksa Sam'e bir şey mi söyledi? İçimdeki huzursuzluktan kurtulmayı umarak sakın bir nefes alıyorum. Her ne ise, öğrenmek üzereyim.

Kolu çevirip içeri giriyorum ve manzarayı seyrediyorum. Oda beklediğimden daha kalabalıktı. Keely ve Reeve kenarda duruyor, ikisi de gergin görünüyor. Keely'nin yüz ifadesi bana bakarken suçlulukla titriyor, sonra hızla başka yere bakıyor.

"Bex," Sam'in sesi sessizliği bozuyor. "İçeri gel. Kapıyı arkandan kapat."

Kapıyı kapatıyorum ve odayı tarıyorum, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Köşede Phil duvara yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş. Bana başını sallıyor, ağzı sıkı, ifadesi okunmuyor. Ve sonra onları görüyorum - Sonbahar ve Rowan, pencerenin yanında birlikte duruyorlar, bakışlarını değiş tokuş ederken usulca konuşuyorlar, içeri girdiğimi fark etmiyorlar bile. Yüzümü boş tutmama rağmen nabzım hızlanıyor.

"Burada neler oluyor?" Ben soruyorum.

Keely boğazını temizliyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Bu... aslında benimle ilgili," diyor, onu hiç görmediğim kadar mahcup görünüyor.

Keely bir nefes alıyor, gözleri önce Reeve'e sonra da Sam'e kayıyor ve sonunda konuşuyor. "Ben sadece... itiraf ediyordum sanırım. Sam ve Phil'e babamın geçmişini ve bunun takımı nasıl etkileyebileceğine dair korkularımı anlatıyordum." "Baban mı?" Bunu anlamaya çalışarak yankılıyorum. "O ne yapıyor

Hawkeyes ile ne ilgisi var?"

Keely, onu cesaretlendirmek için hafifçe başını sallayan Reeve'e bakıyor. Gözle görülür bir şekilde kendini toparlıyor, sonra bana bakıyor, yüz ifadesi korku ve kararlılık arasında bir şeyle geriliyor.

"Eskiden mafya için çalışırdı." İtirafı, Keely'nin başının bir tür belada olabileceği düşüncesiyle göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "On beş yıl önce Dünya Kupası'nın atılmasını organize ettiği için hapse girdi. Rowan, medyada babamla olan bağlantımla ilgili bir hikâye çıkarabilecek birileri olabilir diye kulağını dört açmış durumda ama şu ana kadar hiçbir şey duymadı."

Bir süre sessizlik oldu ve ben her şeyi bir araya getirdim, ancak onun açıklaması sadece daha fazla soruyu beraberinde getirdi. Birdenbire Reeve'in Şükran Günü'nden beri Keely ile ilgili endişeleri ve Rowan'la koridorlarda fısıldaşmaları anlam kazanmaya başlıyor. "Yani onun ününün sana yapışmasından endişeleniyorsun," sonucuna varıyorum, ses tonum daha yumuşak.

Keely başını sallıyor, omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor. "Ama kendim için endişelenmekten çok, Hawkeyes'in itibarı ve Reeve'in sponsorluklarının düşmesi konusunda endişeliyim."

"Bunun umurunda olmadığını biliyorsun. İsterlerse beni bırakabilirler. Bu birlikte olmamızı değiştirmeyecek." Reeve ona güven verici bir şekilde elini kendi elinin içine çekmesini söylüyor.

Başını sallıyor. "Sadece geçmişimden gelen hiçbir şeyin bu ekibe ya da Reeve'e gölge düşürmesini istemiyorum."

"Takıma ya da Reeve'e hiçbir şey olmayacak. Bir muhabir bunu ele geçirse bile en fazla bir ya da iki hafta sürer. Sonra başka bir şeye geçerler," diyor Rowan.

"Medya yoluna devam edebilir ama Hawkeyes yatırımcıları ne olacak? Bu kadar kolay unutacaklar mı?" Keely soruyor.

"Rowan haklı. Eğer Hawkeyes PT'nin babasının on buçuk yıl önce bir olaya karıştığına dair bir makale yazılırsa, bu haftanın durgun geçmesi gerekir. Hikaye ortaya çıkarsa sizi destekleyeceğiz. Yine de keşke bize çok daha önce haber verseydiniz de biz de destekçilerimizi basın bu olaya yaklaşımı konusunda hazırlayabilseydik." Odadaki herkesin yüzüne bakıyorum ve bunun Keely'nin itirafından daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Hepsi Keely'yi ve dolayısıyla ekibi olası bir serpintiden nasıl koruyacaklarını bulmak için buradalar.

Ve bu Keely'nin hikayesi olsa da, bu odadaki herkesin bir şekilde bundan etkilendiği açık.

Sam'in bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sessizce bu konuşmada benden ne beklediğini soruyorum.

"Bir strateji bulmaya çalışıyoruz," diye açıklıyor Sam. "Keely'nin aile geçmişi ile ekipteki rolü arasına mesafe koyacak ve aynı zamanda bunu ortaya çıkarmaya çalışabilecek olası hikayelerin önüne geçecek bir şey."

Autumn elini kaldırıyor. "WomanFit dergisi ile bir bağlantım var. Şu anda sporculara yönelik en büyük dergi markalarından biri. Editör Briggs'in hayır kurumunu çok seviyor ve her yıl büyük miktarda bağış yapıyor.

yıl. Kendisiyle erkek hokey takımımız için nasıl bir kadın baş antrenör tuttuğumuz hakkında kısaca konuştum ve sporla ilgili kariyerlerde yer alan kadınlarla ilgili aylık bir yayın yapma fikri onu çok heyecanlandırdı."

Phil çenesini ovuşturur. "İlginç. Senin bu konudaki görüşün nedir?" diye sorar.

Autumn, liderliği ele alan Rowan'a bakar. "Bu hikâyeyi uzun süre saklayamayabiliriz. Keely ve Reeve son zamanlarda Reeve'in Keely'i kurtarması ve Keely'nin de onu sağlığına kavuşturması nedeniyle çok konuşuluyor. Bu iyi hissettiren bir hikaye ama bununla birlikte insanlar etrafı gözetliyor."

Sam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sence birileri bu hikayeyi bulacak mı?"

"Eninde sonunda," diyor Rowan. "Ama bu dergi, Keely'nin bakış açısından anlatılan tüm gerçeklerin ne zaman, nasıl, nerede olacağını kontrol etmek için bir fırsat."

Gözlerimi ona dikiyorum ve Sam ile Phil başlarıyla onayladıktan sonra nihayet o da gözlerime bakıyor.

"Bunu biliyor muydunuz? Ne zamandır?" diye sordum.

Yutkunuyor ve sonra sanki bunu herkesten sakladığı için o da suçluluk duyuyormuş gibi odaya bakıyor.

Keely bana doğru bir adım attı. "Rowan'ın hatası değildi. Ondan sırrımı saklamasını istedim. Eğer o olmasaydı, Reeve ve ben çıkmıyor olacaktık. Ama herkese daha önce söylemeliydim. Reeve endişeliydi ve bir çözüm bulmaya çalışıyorlardı."

Gözlerim yine Rowan'ı arıyor. Koridordaki fısıltılar bununla ilgiliydi ve Reeve'in dikkati bu yüzden dağılmıştı. "Bu en azından birkaç tıklama yemi okuyucu getirebilirdi. Charles'ın bundan memnun olmadığına eminim."

"Bilmiyor," diyor, gözlerini bana dikmiş. Bunu patronundan mı saklamış? Böyle bir hikayeyi?

"Ekibi ve Keely'yi korumak için patronundan bir hikâye mi sakladın?" diye sordum. "Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz? Bu Keely'ye yardım etmekle ilgili."

Seattle Sunrise. Seçtiğim meslekten başka bağlılıklarım da var," diyor ve sanki beni kesip atacakmış gibi gözlerini tekrar Autumn'a çeviriyor.

Bunu hak etmiştim.

Reeve'e karşı bir şeyler hissettiğinden emindim ve şimdi yanıldığımı biliyorum.

Phil sesini temizler. "Bence Autumn ve Rowan'ın iyi bir planı var. Bunu mazur görelim ve herhangi bir sponsorluk çekişmesinden beni haberdar edin. Hiçbir şey

Maç için birkaç özel loca bileti çare olmayacaktır."

"Teşekkür ederim efendim," diyor Reeve, Keely, Autumn ve Rowan da hemen aynı fikirde.

"Hepiniz izinlisiniz, Phil ve benim konuşmamız gereken birkaç şey var. Herkese iyi günler dilerim," diyor Sam. "Autumn ve Rowan-dergi yayını konusunda beni haberdar edin."

İkisi de başını sallıyor ve hepimiz çıkışa doğru ilerliyoruz. Ben geride duruyorum, Rowan grubun arkasında kalıp en son çıkarken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"Konuşabilir miyiz?" Yanımdan geçerken kulağına yaklaşıp soruyorum, sesim sadece onun duyabileceği kadar alçak.

Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri keskin, sonra konuşmadan önce Sam ve Phil'den yeterince uzakta olduğumuzdan emin olmak için hızlı bir tarama yapıyor.

"Dün dilinin yeterince konuştuğunu söylediğini sanıyordum," diyor, ses tonu hem meydan okuma hem de kızgınlıkla dolu, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Bunu hak ediyorum.

Ama beni başından savmasına izin vermeyeceğim, hele de her şey ortaya çıktıktan sonra.

Benden bir adım daha uzaklaşmadan önce elimi hafifçe dirseğinin iç kısmına doluyorum. Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor ama duruyor ve ben de onu bırakıyorum.

Dikkatini çektim, şimdi kalıp daha önce yaşadığımız yanlış anlaşılmayı tartışmak isteyip istememesi ona kalmış.

"Dün için özür dilerim. Beni görmeye geldiğinde söylediklerim ve nasıl davrandığım için. Dün benimle gerçekten ne hakkında konuşmaya geldin?"

"Gala, kapıyı çaldığımda söylediğim gibi," diyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup yanımdan bakarak.

Arkamı döndüğümde Cammy'nin yüzünde bir sırıtışla masasında oturduğunu görüyorum.

"Bunu daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?" Ben sorarım.

"Mahremiyeti denedik Koç Bex. Görünüşe göre mahremiyet ikimizin de ihtiyaç duyduğu son şey. Konuşacaklarınız bu kadarsa, işimin başına dönmeliyim," diyor ve arkasını dönüyor.

Hepsi bu kadar değil. Ona söylemek istediklerimin yakınından bile geçmiyor ama Sam'in ofisi bu konuşmanın ne yeri ne de zamanı.

Sam'in ofisinde öğrendiklerim hâlâ aklımı kurcalıyor.

Reeve ve Keely, tüm Hawkeyes WAG'ları ile birlikte, tüm bu aylar boyunca franchise'lardan büyük bir sır saklıyorlardı ve Rowan'ın patronuna bu hikayeden bahsetmemesi onu kovdurabilirdi.

Rowan'ın düşündüğüm gibi biri olmadığını görmeye başlıyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

Bex

Bu gece Oakley'e gidip gitmeyeceğimi tartışırken dairemin ön kapısı çalınıyor. Bu gece Shawnie'nin doğum günü ve tüm kadınlar kızlar gecesi için kulübe, erkekler de bira, pizza ve bilardo için Oakely's'e gidiyor.

Şehir dışındaki maçlarımız için yola çıkmadan önceki gece, yani barda çoğunlukla biz olmalıyız.

The Commons'ın çatı katına çıkabilen çok fazla insan yok. Muhtemelen Reeve bu gece çıkacağımdan emin olmak için geliyordur. Asansör bu kadar yükseğe çıkmak için bir kod gerektiriyor ve sadece üç

Ryker Haynes, Lake Powers ve benim vereceğim kodlar var.

Ön kapımı açtığımda Ryker'ı kapımın önünde dikilirken buldum. Dün gece Kanada'ya giriş yapmış olmalı. Bir buçuk yıl daha Amerika'da yaşamasına izin verilmiyor ama normal bir Kanada vatandaşı gibi pasaportuyla buraya seyahat edebiliyor. Ve Vancouver Vikings NHL hokey takımının baş antrenörü olarak sık sık seyahat ediyor.

O ve Juliet, Shawnie'nin bu akşamki doğum günü partisi için dün gece Vancouver'dan Seattle'a iki buçuk saatlik hızlı bir yolculukla geldiler.

Spor kıyafetlerini giymiş, kapımın önünde duruyor ve kolunu vücuduna doğru uzatıyor. Ya koşuya hazırlanıyor ya da koşudan yeni dönmüş.

"Ben koşuya çıkıyorum. Shawnie ve Juliet bu gece için hazırlanıyorlar ve daire mağaza çapında bir indirimden çıkmış gibi görünüyor. Oradan çıkmam gerekiyordu."

Kendi evimden zorla çıkarılmayalı uzun zaman oldu. Düşündüm de, Lily ile böyle bir şey oldu mu emin değilim. Birlikte olduğumuz birkaç yıl boyunca böyle bir şey yaşayacak kadar etrafta değildim.

Eğer şehirde olsaydım, stadyumda antrenman yapıyor ya da spor salonunda güçleniyor olurum. Ve eğer şehir dışından arkadaşları gelseydi, fark eder miydim bilmiyorum.

"Bana bir dakika ver," diyorum ve yatak odama dönüyorum. Ryker kapıyı tutuyor ve içeride beni bekliyor.

İki dakikadan kısa bir süre içinde kapıdan çıktık, apartmandan dışarı doğru yöneldik, adımlarımız kaldırımı döverken sabit bir tempo tutturduk. Mart ayının ortasındayız ve Seattle'da bahar havası kendini göstermeye başlıyor.

Onun hâlâ benim takımımda bir oyuncu olduğu zamanlardan tanıdık gelen kolay bir ritme yerleştik. Ama şimdi Vikinglerin Baş Antrenörü olarak, o ve ben akranız ve bununla birlikte yeni bir saygı seviyesi bulduk.

Haynes'i bir oyuncu, bir lider ve Hawkeyes'in kaptanı olarak her zaman takdir etmişimdir, ta ki şimdi Kanada'da birlikte yaşadığı bir kadınla sahte bir evlilik yaptığı için birkaç yıllığına ülkeyi terk etmek zorunda kalana kadar.

Sonunda her şey onun için yoluna girdi. O ve Juliet geçen yaz Kanada'da tüm Hawkeyes ve Vikings ekibiyle birlikte yeminlerini tazelediler.

ve bazı ünlülerin düğünlerine rakip olacak bir davetli listesi. Şimdi her zaman yapmak istediği bir şeyi yapmaya koyuldu: rahmetli babasının takımını playoff zaferi için geri getirmek. Onun liderliğinde, bence bir şansları var. Ama gelecek hafta onlarla oynayacağımız için bunu teklif etmeye niyetim yok. Caddenin karşısına geçip birkaç blok ötedeki parka doğru ilerliyoruz, gün batımı gökyüzünü kırmızılara ve turunculara boyamaya başlıyor, etrafımızda yüksek gök manzaraları ve çevremizdeki işlek caddelerde trafik sesleri yükseliyor

Biz.

"Juliet'in kardeşi Jerron... O nasıl?" Yan yana yürürken ses tonumu rahat tutarak soruyorum.

Ryker şöyle bir bakıyor ve yüzünde şaşkın bir gülümseme belirliyor. "Adını hatırlıyor musun?"

"Bu seni neden şaşırttı?" Birbirimizin adımlarını eşleştirirken biraz sinirlenerek homurdanıyorum. İşleri profesyonel tutuyorum diye oyuncularımın hayatlarını önemsemiyor değilim. En duyarlı koç olmasam bile, Juliet'in Jerron'a bakma ihtiyacının, yeşil kart alabilmek için Ryker'la evlenmeyi kabul etmesinin nedeni olduğunu biliyordum.

"Seni duygusal biri olarak görmemiştim," diye yanıtlıyor, tuttuğumuz tempo boyunca nefes alış verişini sabit tutmaya çalışarak.

"Herkes benim bir pislik olduğumu mu düşünüyor?" Keely'nin babasıyla ilgili toplantıdan bu yana Rowan'ın son iki haftadır her fırsatta benden nasıl kaçtığını düşünerek ısıarak soruyorum.

Autumn'un kadın spor dergisindeki bağlantısı hikayeyi duyar duymaz hemen harekete geçti. Sayı birkaç gün önce çıktı ve son iç saha maçımızda Reeve ile yapılan röportajlar sırasında sorular gelse de, Autumn ve Tessa konuşmayı ilerletmek için yanıtları konusunda ona koçluk yaptı.

Tessa, Hawkeyes'in sosyal medya sayfalarındaki konuşmaları yönetiyor ve duyduğum kadarıyla bu tanıtım sadece bilet satışlarında artışa ve takımın daha fazla konuşulmasına neden olmuş. Phil ve Sam bu fırsatı sponsorlarla temas kurmak ve sözleşmeleri yenilemek için bir fırsat olarak gördüler.

"Hassas bir noktaya dokundum, değil mi?" diye gülüyor, yeşil bir yaya geçidinden geçip etrafı arabalar için tararken sesi hafifçe alaycı bir hal alıyor. İş şansla bırakmanın anlamı yok, bu takım zaten yeterince sakatlık yaşadı.

"Defol git," dedim ona. "Benim ağrıyan yerim yok."

Sadece başını sallıyor ve bunun geçmesine izin veriyor. Parkın içinden geçen patikaya dönüyoruz, daha yumuşak olana doğru ilerlerken etrafımızda ağaçlar yükseliyor

dalların altındaki ışık. Bir süre sessizliğin içime işlemesine izin veriyorum ama hâlâ bir şeyler düşündüğü belli, alnı konsantrasyonla kırışmış.

"Bekle..." Sonunda bana yan gözle bakarak şöyle dedi. "Bunun özel haberi yapan muhabirle bir ilgisi yok, değil mi? Adı neydi, Rowan, değil mi? Geçen sezon seninle ilgili yazısını okumuştum. Tam kafana çivi çakmıştı, değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum ama o sadece kıkırdıyor, belli ki bundan zevk alıyor.

Bunu kendi başına bir araya getiremezdi, yani muhtemelen bunun için Juliet ile dedikodu yapan Penelope'ye teşekkür etmeliyim. Rowan iyi bir hikâye paylaşmayı sever ama artık onun da tanıdığım herkesten daha iyi sır saklayabildiğini ve kendisiyle ilgili pek çok şeyi rahatlıkla anlatmadığını biliyorum.

"Sen de siktir git, hain," diye mırıldanıyorum. Ciddi kalmaya çalışıyorum ama kahkahası parkta yankılanacak kadar yüksek ve kendime rağmen ağzımın kenarlarının seğirdiğini hissediyorum.

"Tanrım, şaka yapıyorum!" Sırıttırıyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Çok yanlış düşünüyordu; seni takımın tanıdığı gibi tanımıyor. Ama çok komikti, hakkını vereyim. 'Bahçe partisinde vahşi bir kedi' mi? Bunu da nereden çıkardı?"

Sorun şu ki, Rowan beni Ryker'ın düşündüğünden çok daha iyi tanıyor. Ve eğer kendime hakim olmaz ve sınırlarımı hatırlamazsam, benim hakkımda herkesin bildiğinden çok daha fazlasını bilecek. O soyunma odasındaki herkesten daha fazla, orası kesin.

Yine de üstümden attım. Juliet'in kardeşinden sırf Rowan'dan bahsetmek için bahsetmedim. Ryker'ı anlamak istedim, zamanı geldiğinde, ne zaman bırakmaya karar verirsem, koçluğu devralmak için Seattle'a dönmeyi düşünüp düşünmeyeceğini görmek istedim. Bu yüzden konuyu değiştirdim, daha derine inme fırsatını kaçırdım.

"Fark etmez," diyorum bakışlarımı önümdeki yola odaklayarak. "Dediğin gibi, o yanlış yolda."

Ryker kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ama sessiz, düşünceli bir "Huh" ile gözlerini tekrar ileri çeviriyor.

"Ne?" Sinirli bir şekilde talep ediyorum. "Neydi o?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor, masummuş gibi davranıyor. "Sadece kolay kurtuluyor gibi görünüyor."

Omuz silkerek yorumunu geçiştirdim. "Takım onun elinde. Kibar davranıyorum, hepsi bu."

Ryker bana yan gözle bakıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Sadece takımın topları mı?"

Onu sert bir şekilde itiyorum ve o da karşı yönden gelen bir bisikletlinin önünden kaçmak zorunda kalıyor.

"Şerefsiz," diye bağılıyor gülererek.

O geri dönerken hızımı koruyorum, benimle tekrar buluşuyor ve tekrar senkronize oluyorum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım.

"Evet, tabii ki bilmiyorsun. Bexley Townsend, gizemli adam," diye dalga geçiyor, biz hızlandıkça nefes nefese kalıyor. "Bak, sadece söylüyorum, ben de daha önce senin olduğun yerde bulundum. Eğer orada bir şey varsa, sadece... orada değilmiş gibi davranmaya çalışarak kör olma. Özellikle de pençelerini kafana geçirmişse."

"Güven bana dostum, ne yaptığımı biliyorum," diyorum çenemin gerildiğini hissederek. "Pekâlâ, madem öyle diyorsun," **d i y e** cevap veriyor Ryker, ama öyle olmadığını görebiliyorum.

ikna oldu. "Her neyse, endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

Apartman binasına geri dönmeden ve Oakley's için hazırlanmadan önce gerinmek için her zamanki park bankımızda duruyoruz.

Bu fırsattan yararlanarak konuşmayı tekrar istediğim yere kaydurdım. "Doğru. Daha büyük şeyler, yani ben bırakırsam gelecek sezondan sonra Hawkeyes'in başına geçebilecek bir koç bulmak gibi."

Ryker hamlesinin ortasında durdu, gözleri benimkilerle buluşmak için kaydı. "Bekle... ciddi misin?" dedi "Seni buzdan kazıyana kadar o pistte sıkışıp kalacağını sanıyordum."

"Belki de geleceğe iyice bakmamın zamanı gelmiştir. Benim için başka neler olabileceğini düşünmeliyim. Ailem eve taşınmamı istiyor ve annem de gençleşmiyor. Babam yaşlandıkça ona bakmak için yanında değil, Leo'nun kendi ailesi var ve Archie sonsuza kadar göçebe kalabilir."

Ryker hemen cevap vermiyor. Uzun ağaçlarla çevrili parkın içindeki dar, dolambaçlı patikadan dönerken ikimiz de sessiziz ve esintide yaprakların hafif hışırtısı duyuluyor. Pistin dışında beni neyin beklediği konusunda beni sıkıştırıp sıkıştırmayacağını merak ediyorum. Emekliliğin nasıl bir şey olabileceğini düşünüp duruyordum. Şimdiye kadar bunu hiç ciddi olarak düşünmemiştim. Hokey benim hayatım, değişmezim oldu, dünyanın geri kalanı alt üst olduğunda bile. Ama son zamanlarda... son zamanlarda, o stadyumdan çıktığımda beni bekleyen hokeyden daha fazlası var.

"Bence sen halledebilirsin," diyorum sonunda, göz ucuyla ona bakarak. "Juliet'in kardeşine artık iyi bakılıyor, değil mi? Zaten zamanını burada ve Vancouver'da geçiriyorsun. Bunu kalıcı hale getirmek zor olmaz."

Ryker düşünerek uzun bir nefes verir. "Jerron şu anda harika bir yerde. Gelişiyor ve hatta Juliet'in yeni üvey babasıyla birlikte kaya tırmanışı spor salonunda yarı zamanlı bir işi var. Ama babam için Vikingleri playofflara taşıyacağıma dair kendime bir söz verdim" diyor ve bana bakıyor. "Her şeyi geride bırakıp İngiltere'ye dönmeye gerçekten hazır mısın?"

Sorunun ağırlığının aramıza yerleştiğini hissederek nefes veriyorum. Gerçek şu ki, bilmiyorum. Ama Rowan oradayken, hokeyden daha fazlası, ev gibi hissettiren bir şey... Bunu hayal edebiliyorum. Yerleşmesine izin vermemeye çalıştım, ama orada, beni olması gerekenden daha fazla çekiştiriyor.

Onun hayatı ve kariyeri burada, benim geleceğim ise Liverpool'da. Daha önce de benim için okyanus ötesine taşınan biri olmuştu. Rowan'ın benden nefret etmemesini sağlayabilsem bile, ondan benim için her şeyden vazgeçmesini isteyemem.

"Belki de öyleyimdir," diyorum sessizce.

Ryker başını sallıyor, sanki yüksek sesle söylediğimden daha fazlasını anlamış gibi. Sokağa geri dönüyoruz, apartmana doğru ilerlerken hızımızı artırıyoruz, ama yüz ifadesinde bunu düşündüğünü gösteren sessiz bir kararlılık var.

CHAPTER EIGHTEEN

Rowan

Shawnie'nin kızlar gecesi, kutlama yapmayı planladığımız Ground Zero kulübünde günün erken saatlerinde bir şömine arızası yaşanınca beklenmedik bir şekilde saptı.

Neyse ki kimse yaralanmadı ama bazı salon koltukları ve döşemeler o kadar şanslı değildi. Orijinal planlarımız kelimenin tam anlamıyla alevler içinde kalınca, oybirliğiyle alınan karar bunun yerine çocukların gayri resmi Hawkeyes bilardo turnuvasına katılmak oldu.

Çoğunlukla Hawkeyes oyuncuları, arkadaşları ve Oakley'nin olağan müşterileriyle dolu bir bar olan Oakley's'e girer girmez enerji değişiyor. Mekânın nabızı atıyor

Barın sol duvarına asılmış büyük kara tahta, şu anda devam etmekte olan bilardo turnuvası sıralamasını gösteren beyaz tebeşirle kaplıyken havada rekabet var.

Oraya vardığımızda Oakley çoktan bir masayı boşaltmış ve Shawnie'nin hala gecesini yaşadığından emin olmak için bizi bekliyordu. Herkes iyi vakit geçiriyor, içki sipariş ediyor ve unutulmaz olmaya aday görünen bir gece için Shawnie'ye takılıyor.

Zoey bir soru soracakmış gibi bana doğru eğiliyor, ta ki arkamda bir şey dikkatini çekene kadar. Sırtmasına neyin sebep olduğunu görmek için döndüm. Odanın öbür ucunda, Bex bilardo masasının yanında duruyor, her zamanki keskinliği ve soğukkanlılığıyla bir elinde ıstaka, diğesinde bira tutuyor ve Seven'la sohbet ederken etrafındaki neşeden etkilenmemiş gibi görünüyor. Oakley tam bara yöneldiğı sırada, Bex onu durdurmak için yoluna çıkar. Bex ona bir soru soruyor, ne olduğunu bilmiyorum ama konuşurken Bex'in gözleri önce Shawnie'ye sonra da bana kayıyor. Oakley başını sallıyor ve bara geri dönüyor.

Ne dedi?

Ancak Bex, Seven ile konuşmasına geri döner ve bir daha bu tarafa bakma zahmetine girmez.

Çok geçmeden içkiler elden ele dolaşıyor ve çocuklar saygılı bir şekilde bizi kız kıza gecemize bırakıp havuz turnuvalarına geri dönüyorlar. Bex yine de yakınıımızda, birasını çoktan bitirmiş, bir bardak sudan yudumluyor. Kendime onun biradan suya geçtiğini fark ettiğimi söylüyorum çünkü gözlemciyim - bir muhabir içgüdüğü. Ama dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlası var. Her küçük alışkanlığını takip etmekten kendimi alamıyorum, örneğin atışını yapmadan hemen önce nasıl nefes verdiğini ya da rakibinin atışını izlerken sağ eliyle kollarını kavuşturup başparmağını alt dudağının üzerinden geçirmesini. Sanki tüm bu küçük detayları istemeden de olsa ezberlemiş gibiyim.

Shawnie hiç uyarmadan ona el sallıyor. "Koç Bex! Bugün senin de doğum günün, değil mi?"

Kulaklarım diken diken oldu. Doğum günü mü? Bunu nasıl kaçırdım? Baş antrenörün doğum günü gibi basit bir şeyi bile yakalayamıyorsam, son zamanlarda ne muhabirmişim.

"Dün," diyor basitçe, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

Penelope kaşlarını çatıyor, belli ki hayal kırıklığına uğramış. "Neden bize söylemedin? Size bir pasta alırdım!"

Kaşlarını kaldırıp ona bakıyor. "İşte tam da bu yüzden sana söylemedim," diye cevap veriyor, her zamanki temkinli ifadesinin arasından ufak bir eğlence izi süzülüyor.

"Doğum günü dileğinde bulundun mu?" Shawnie soruyor, şakacı ama meraklı görünüyor ve belki de doğum günü içkilerini hissetmeye başlıyor.

Bakışları tekrar bana kayıyor, gözleri dudaklarıma yerleşirken yumuşuyor, sonra hafifçe aşağı iniyor, sanki bir düşünceye dalmış gibi. Dili dışarı fırlayıp alt dudağının üzerinde geziniyor ve kalbim bir takla atıyor. Bakışını kesiyor ve başını sallayarak Shawnie'ye dönüyor. "Doğum günü dilekleri için çok yaşıyım," diyor biraz espriyle. "Ama istersen benimkini de alabilirsin, Shawnie."

"Çok yaşlıymış, kırımın kenarı," diyorum, dayanamayarak. Bu adam benim için çok yaşlı olduğunu düşünüyor ve şimdi de doğum günü dilekleri için çok yaşlı.

Bex gözlerini tekrar bana çeviriyor ve bana doğru adım atıyor. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?" diye soruyor.

"Eğer bir dilek tutmayacaksan, bunu paylaşmanın ne zararı var?" Diye soruyorum ve sonra martinimden bir yudum alarak sırtışımlı gizliyorum.

Bu durumda çok fazla içmemeye dikkat etmeliyim. Kasabaya araba getirmedim, eve gitmeye hazır olduğumda bir araç kiralayacağım, ama söz konusu Bex olduğunda kelimelerimi zaten gevşek kullanıyorum. Biraz daha gevşersem geri alamayacağım bir şey söyleyebilirim.

Kaşlarını kaldırıyor, meydan okumamdan etkilendiği belli. "Bunu paylaşırsam benim çıkarım ne olacak?"

Arkasındaki bilardo masasına bakarak sırtıyorum. "Bak sana ne diyeceğim," diyorum yaklaşıyor. "Eğer son atışını yaparsam, dileğini dökmek zorundasın."

Gözlerinde bir eğlence parıltısı beliriyor ama kollarını kavuşturup bana yarım bir gülümseme veriyor. "Sence başarabilir misin?"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Bir saniye bile kaybetmiyor ve istakasını bana uzatıyor, elime aldığımda ağırlığını hissediyorum ve duruşumu ayarlıyorum. Oda meraklı bir sessizliğe gömülüyor, herkes bunu başarıp başaramayacağımı görmek için beklerken enerji değişiyor.

Derin bir nefes alıyorum, bakışlarım masada kalan son sağlam topa odaklanmış bir şekilde atışı hizalıyorum -Bex'in sekiz numaralı toptan önceki son atışı. Geri çekilip istakayı tek bir yumuşak hareketle ileri doğru gönderirken tüm bar nefesini tutmuş gibi hissediyor. Sağlam top masanın üzerinde temiz bir şekilde süzülüyor ve tereddüt etmeden köşe cebine düşüyor.

Sırada sekiz numaralı top var ve ben de aynısını yapıyorum. Sıraya giriyorum ve atışımı yapmadan önce derin bir nefes alıyorum. Bir saniye içinde sekizinci top da yan cebe düşüyor ve gözden kayboluyor.

Bar alkıştan yıkılıyor, herkes açıkça etkilenmiş durumda ve Bex'e dönüp baktığımda yüz ifadesi bir an için okunamıyor. Ama gözlerinde bir parıltı var. Hokey pistinde ateşkes için bahse girmemiştım ama şimdi eşit şartlarda oynuyoruz ve bu raundu ben kazandım.

"İyi atıştı," diyor usulca, ağzında bir gülümseme beliriyor. "İçinde böyle bir şey olduğunu fark etmemiştim."

Sırtarak ıstakasını ona geri veriyorum. "En azından babam bana işe yarar bir şey öğretti. Şimdi atla bakalım. Dileğin neydi?"

Eğiliyor, sesi gürültüden sadece benim duyabileceğim kadar alçak. "Eğer duymak istiyorsan, gecenin sonuna kadar beklemen gerekecek."

Ses tonunda bir meydan okuma var, bu gecenin nereye gidebileceğini görmem için beni cesaretlendiren türden ve yardım edemem ama bunun heyecanını hissediyorum, doğum günü dileğini muhtemelen olması gerekenden daha fazla merak etmemi sağlama şekli.

Sam'in ofisindeki buluşmaya kadar Reeve ve Keely konusunda bana inanmadığı için hâlâ üzgün olmalıyım ama dürüst olmak gerekirse, fısıldaşmalar ve Reeve'in buzda dikkatinin dağılması tam olarak Bex'in suçu değil. Ve şimdi Keely'nin aile geçmişiyle ilgili her şey açığa çıktığına göre, işler daha iyi olacak.

Keely sosyal medyada, çoğunlukla maça para yatıran ya da sıkı futbol taraftarları olan kişilerden biraz nefret aldı. Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç internet troll'ü var, ancak hikayenin ortaya çıkmasından bu yana sadece birkaç gün geçti ve sonuçta o ve Reeve bunu gerçekten iyi idare ediyorlar.

"İyi, ama beni uzun süre bekletme. Ben sabırlı bir tip değilim," diyorum kollarımı kapatarak.

"Hayır, seni tanıyan hiç kimsenin bunu şaşırtıcı bulacağını sanmıyorum." Sonra da sıradaki iki oyuncunun oynaması için topları yeniden dizmeye başladı ve ben de kızlarla birlikte masaya döndüm.

Son iki saattir zihnim bozuk bir plak gibi aynı düşünceyi tekrarlayıp duruyor.

Bex'in doğum günü dileği nedir?

Dikkatimi dağıtmak için her şeyi denedim - sohbet, bilardo oyunları, hatta telefonumda amaçsızca gezinmek, ama faydası yok. Bex Townsend çözmeye çalışmaktan vazgeçemediğim bir gizem. Bu beklenti beni bir kafein bağımlısı gibi dizlerimin üzerinde zıplattıyor ama beni bu kadar gerdiğini düşünmesine izin vermeyeceğim. Bu dilek herhangi bir şey olabilir ama Bex söz konusu olunca her şey paha biçilemez geliyor.

Bilardo turnuvası yıllar önce sona erdi ve gece bitmek üzere. Odanın diğer ucundaki Lake, Tessa'ya doğru yöneliyor, geceyi sonlandırmaya hazır olduğu belli olsa da rahat gülümsemesi hâlâ bozulmamış. "Eve gitmeye hazır mısın? Bebeğin biraz uykuya ihtiyacı var" diyor, eli hamile karnına doğru kayıyor.

"Annemin de biraz uyumaya ihtiyacı var," diye onaylıyor Tessa, onun uzattığı eli tutuyor ve dikkatle taburesinden kayıyor. Shawnie'ye sarılmak için duraklıyor. "Harika bir geceydi. Mutlu yıllar."

Shawnie genişçe gülümseyerek Tessa'nın bileğini sıcak bir şekilde kavıyor. "Geldiğin için teşekkürler. Bebek görkemli girişini yapmadan önce biraz dinlen."

Lake onu çıkışa doğru yönlendirirken Tessa herkese el sallayarak "Yapacağım," diye söz veriyor.

Ardından Kaenan yaklaşıyor ve kolunu Isla'ya doluyor. "Annem mesaj attı. Berkeley sen ona iyi geceler şarkısı söyleyene kadar uyumayı reddediyormuş ve bebek de dış çıkardığı için biraz sıcaklamış. Bizim de gitmemiz gerekiyor," diyor ve Isla'nın başının tepesine bir öpücük konduruyor.

Telefonuma baktım. Elbette, saat gece yarısına yaklaşıyor. Gece resmen sona eriyor ama cevapları almadan gitmeyeceğim. Bu sefer olmaz.

Diğer kızlar ceketlerini toplamaya başlar, eşleri de onları almak için içeri süzülür. Çoğunlukla boş olduğu için çatı katında bir oda kiralayan Shawnie, muhtemelen Ryker ve Juliet ile eve yürüyecek. Tek başına giden bir tek ben varım ama sorun değil, Bex'in ne dilediğini öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum.

Barın yanında duran Bex, Seven ve Brynn ile derin bir sohbete dalmış durumda. Seyirciler varken bana bir şey söylemeyeceğini biliyorum, bu yüzden kartımı çıkararak bardaki Aaron'a doğru ilerliyorum. "Shawnie'nin hesabını benimkine ekleyebilir misin?"

Aaron kartımı reddederek başını sallıyor. "Bex çoktan halletti."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Oh, tamam. Hesabım için kartım burada o zaman." Aaron kartı bana doğru itiyor. "Seninkini de o karşıladı."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Benimkini o mu ödedi?" Aaron başını sallıyor, başka bir müşteri için bir bardak dolduruyor.

"Bu gece başka birinin içkisini karşıladı mı?" Bastırıyorum.

Reeve yanıma geldi ve kartını Aaron'a uzattı. "Hey, bunu Keely ve benim için yürütebilir misin?"

"Elbette," diyor Aaron.

Yani Bex, Reeve ya da Keely için ödeme yapmadı. Sadece Shawnie ve ben. Şimdi daha da anlamsızlaştı.

Reeve hızlı bir gülümsemeyle bana doğru bakıyor. "Bu geceki köşe vuruşunda iyi atıştı. Sanırım neredeyse Bex'in gülümsemesini sağlayacaktın."

Yorumunun beni umutlandırmasına izin vermemeye çalışıyorum. Bex nasıl gülümseyeceğini bilmiyor.

"Ben olsam buna güvenmezdim," diye mırıldandım.

"Sana ısınıyor. Bunu görebiliyorum," diyor Reeve, makbuzunu imzaladıktan sonra Aaron'a başıyla selam vererek.

"Bir kutup buzuluyla uğraşırken bu bana çok iyi geliyor. Bu hızla giderse buzu çözülene kadar ölmüş olacağım."

Reeve ceketini giymesine yardım ederken Keely bir adım öne çıkıyor. "Bu gece seni eve bırakacak biri var mı? Misafir odamızda kalabilirsin. The Commons'ta daha büyük bir daireye yeni taşındık," diye teklif ediyor.

"Hayır, teşekkürler. Eve bir araçla giderim. Zaten yarın yapacak çok işim var" dedim.

Vedalaşıyoruz ve Keely ile Reeve kapıya yöneldiğinde Aaron'a dönüyorum. "Neden benimkini o ödedi?" diye soruyorum.

Aaron ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırır. "İkinizin arasında her ne varsa, ben bunun dışında kalıyorum."

Aramızda mı? Bu da ne demek oluyor?

Bir of çektim. Eğer gerçek bir cevap istiyorsam, doğrudan kaynağa gitmem gerekecek.

Ben yukarı çıkarken Ryker, Juliet ve Shawnie Bex'le vedalaşıyorlardı.

"İçkilerimi ısmarladığın için teşekkürler, doğum günü ikizim. Gelecek yıl birlikte kutlayacağız," diyor Shawnie, kelimeleri hafifçe geveleyerek. İyi bir doğum günü geçirmişti, içkiler akıyordu ve bu kadın grubundaki sohbet ve dostluk her zaman iyi vakit geçiriyordu.

Bex, "Ben doğum günü kutlamam ama seninkini kutlayabiliriz," diye cevap verir. "Psht. Güzel bir şarap gibi yaşılanıyorsun, Koç Bex. Bunu kucakla."

Ayrılırken Juliet, Shawnie ve Ryker'a başıyla selam veriyor, sonra benim yaklaştığımı görmek için dönüyor.

"Shawnie'nin içkilerini sen mi ödedin?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

Bana bakıyor, gözleri bir an için kısılıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Birin doğum gününde adettir,"

"Tamam ama bugün benim doğum günüm değil ve benimkini de sen ödedin. Başka biri için ödeme yaptın mı?"

"Hayır." diyor basitçe, çenesi geriliyor ve elleri ceplerinin derinliklerine gömülüyor. Bu sorgulama tarzından hoşlanmıyor. Çok yazık.

"Peki neden benim için para ödedin?"

"Gitme vakti geldi," diyor yanımdan hızla geçerken.

"Gitme zamanı-" Ceketimi kaptığım gibi peşinden koşmaya başladım. "Nereye gidiyorsun? Bana hâlâ bir doğum günü dileği borçlusun."

"Önce seni eve götüreceğim," diyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. "Hadi gidelim."

"Beni eve mi götüreceksin?" Soruyorum ama dediğini yapıyorum.

"Evet. Geç oldu ve sen herkesten daha uzakta yaşıyorsun. Bu saatte tek başına araç paylaşımı yapmamalısın. Oraya güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak için seninle geleceğim."

"Ben bunu her zaman yapıyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Bu gece olmaz. Sizi kapınıza kadar kendim götüreceğim."

Gözlerimi deviriyorum ve onun yanına geçiyorum. "Sanırım seninle tartışmanın bir anlamı yok. Ayrıca, bana hâlâ dileğini borçlusun."

Sırtarak beni kaldırımda duran arabaya doğru götürüyor. "Eğer iyi bir kız olup arabaya binersen, sana ne olacağını söyleyeceğim... eğer doğum günlerini kutlasaydım, ki kutlamıyorum."

"Bu bir pazarlık kozu değil," diye karşı çıkıyorum. "Dileği zaten kötü bilardo atışımla kazandım. Eve dönerken kötü bir kız olsam bile, yine de bana söylemek zorundasın. Anlaşma anlaşmadır."

"Haklısın. Anlaşma anlaşmadır," diye kabul ediyor ve bana kapıyı açıyor. "Ve bunu başaracağından hiç şüphe etmedim."

Arabaya biniyoruz ve hevesli bir Bex hayranı olan şoför, Bex'in hokey kariyeri hakkında canlı bir sohbete başlıyor. Yolculuk boyunca Bex'e göz ucuyla bakıyorum ve her soruyu sabırla yanıtlamasına hayret ediyorum.

Binamın önüne geldiğimizde Bex dışarı çıkıyor, kapımı açıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Elini tuttum, bu temas içimde bir şeyleri ateşledi.

Göğsüm.

Şoföre, "Onu yukarı çıkaracağım," der. "Ücret devam etsin. Uzun sürmez."

Beni yukarı çıkarma zahmetine girmesine izin vermemeliyim ama onu da durdurmuyorum. Bir yanımda bu anı yaşamak istiyor - Bex'in beni kapıma kadar geçirmesini, filmlerden fırlamış gibi. Ve yine de bana bir sır borcu var.

İçeride, asansörü beklerken ona bakıyorum. "Sadece bir uyarı. Komşum Hans gürültüden şikâyet ederse gülümse, tamam mı? Köpeğini seviyorum."

"Köpeğini seviyor musun?"

"Evet, bazen onu izlememe izin veriyor. Benim için iyi bir şeyi mahvetme."

Kaşlarını kaldırıyor. "Çok ortak noktam olduğunu söylediğin komşun bu mu?"

"Evet."

Asansör çalışıyor ve içeri adım atıyoruz. Bir an için hava yüklü gibi geliyor, sanki aramızda söylenmemiş bir şey varmış gibi. Ama bırakıyorum, koridorda yankılanan adımlarımızın sesine odaklanıyorum.

CHAPTER NINETEEN

Bex

Rowan'la birlikte onun dairesine giden asansörlü vagona binerken aramızda beklenen bir sessizlik var. Arada bir omzuna hafifçe dokunduğumu hissedecek kadar yakın duruyoruz ama ellerimi sıkıca ceplerimde tutuyorum. Ben burada ne yapıyorum ki? Sanki bir tür randevuymuş gibi onu kapısına kadar götürüyorum. Hiçbir zaman romantik jestler yapan biri olmadım, ama Rowan'da beni oyalamak isteyen bir şey var. Belki de gülüşüdür. Ya da bu gece bana bakışı.

kendi etrafımda inşa ettiğim katmanlar arasında.

Asansör çaldığında ilk o çıkıyor ve koridorda ilerleyerek kapısına doğru ilerliyor. Anahtarlarını karıştırıyor, nefesinin altında tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve dudaklarımı çekiştiren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Gergindi. Bu çok sevimli.

Kapı açılıyor ve ben de onu içeriye kadar takip ediyorum, hemen *onun* kusursuz hissine kapılıyorum. Mekân sıcak ve yaşanmış hissettiriyor - rahat dağınıklık ve kasıtlı yerleştirmenin bir karışımı. Duvarlarda, dergi makalelerine benzeyen şeylerin yanında çerçeveli baskılar asılı. Çalışmaları.

Anahtarlarını küçük bir masanın üzerine bırakırken kapının yanında oyalanıyorum, neredeyse alışkanlıktan bir yığın kitabı düzeltirken onu izliyorum. Onun dünyasına adım atmanın samimi bir yanı var.

"Güzel yer," diyorum, duvardaki çerçeveli bir yazı dikkatimi çekiyor. Başlığı tarayarak yaklaşıyorum.

Bakışlarımı takip ediyor, dudaklarında küçük, gururlu bir gülümseme oynuyor. "Bu benim üniversiteden sonraki ilk büyük çıkışımdı" diyor. "Hakkında yazdığım bir sanat eseri için bir yarışma kazandım. Kız kardeşim çerçeveletip bana gönderdi. Sanırım biraz duygusalım."

Başımı sallıyorum, parçayı tekrar inceliyorum. "Bu bir başarı. Pek çok kişi bunu çerçeveletip duvarına asamaz. Bununla gurur duymalısın."

"Sanırım haklısın," diye kabul ediyor ve ben alanın geri kalanını incelerken duvara yaslanıyor. Gözlerim küçük resim ve baskı koleksiyonunun üzerinde geziniyor, düşünceli bir şekilde düzenlenmiş ama bir şekilde eksik olduklarını fark ediyorum.

"Bu duvarda büyük bir şey kullanabilirsin," diyorum. "Dikkat çekecek, hak ettiği alanı kaplayacak düzgün bir parça."

Kaşlarını çatıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sanatı önemsemediğini sanıyordum."

"Pek umurumda değil ama annemle birlikte sanat galerilerine giderek büyüdüm. Görünüşe göre bir kısmı aklımda kalmış."

Kollarını kavuşturuyor, başını eğiyor ve sözünü ettiğim boşluğa bakıyor. "Hmmm. Haklı olabilirsin ama şu anda böyle bir şeyi karşılayamam."

Dönüyor ve oturma odasına açılan küçük mutfığa yöneliyor.

"Yine de iyi gidiyorsun sanırım? Şehir merkezine yakın tek odalı bir dairede yalnız yaşamak ucuz değil."

Dolaptaki iki bardağa uzanıp onları suyla dolduruyor ve sonra bana bir tane vermek için geri dönüyor.

"Şanslıyım, yeterince kazanmadığımı söylemek istememiştim. Bu terfiyi almam maaşımda küçük bir artışa neden oldu ama maaşım Seattle Hawkeyes'in Baş Antrenörlük sözleşmesine uygun değil." Gözlerinin içi parlayarak sırtıyor ve ardından suyundan bir yudum alıyor. "Ama konuyu değiştirme, buraya gelmenin tek bir nedeni var. Söylemen gereken gizli bir doğum günü dileğin var ve ben bunu unuttum."

"Fark ettim." Sesimi alçalttığımda mizah hafifçe kayboluyor, aniden söylemek üzere olduğum şeyin ağırlığının farkına varıyorum. "Pekala. Benim dileğim..." Tereddüt ediyorum, ikimiz de duvara bakmaktan vazgeçip birbirimize dönüyoruz. Onunla tekrar göz göze gelmeden önce dudaklarına bakıyorum. "Eğer dilek tutacak biri olsaydım Rowan, benimki bir şans olurdu. Sadece iyi, düzgün bir şans. Araya başka insanlar girmeden. Sadece sen ve ben, nasıl olabileceğini görmek için. Belki birden fazla kez."

Gözleri hafifçe açılıyor ve bir an için haddimi aştığımdan endişeleniyorum. Ama sonra ifadesi yumuşuyor, yüzünde savunmasız ve açık bir şeylerin titreşimi belirliyor.

"Ne için bir şans?" diye fısıldıyor, sesi zar zor duyuluyor.

"Bunu tüm dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan yapmak için," diye itiraf ediyorum. "Kimse ya da benim durumumda hokey araya girmeden ikimizin ne olabileceğini görmek için. Drew yok, oyunlar yok, başka kimse yok... sadece biz."

Aramızdaki hava yoğunlaşıyor, bakışları sanki yüzeyin altındaki söylenmemiş her kelimeyi okumaya çalışıyormuş gibi benimkilere kilitleniyor. Kalbim göğsümde, etrafımızdaki binanın sessiz uğultusundan daha yüksek sesle çarpıyor.

"Ve sen de bu küçük dileğini kendine mi saklayacaktın?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak.

"Öğrenmek için gece yarısına kadar bekleyemeyecek kadar inatçı olduğumu sanıyordum," diyorum, içimi kemiren sınırlara rağmen ağzımın kenarından bir gülümseme geçiyor.

"Suçluyum," diye mırıldanıyor, bir adım daha atıyor. Artık o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, gözleri benimkileri arıyor. "Peki, şimdi dileğini yerine getirdiğine göre Koç... sırada ne var?"

Hemen cevap vermiyorum. Onun yerine eline uzanıyorum, başparmağımı elinin arkasına koymadan önce parmaklarını hafifçe gezdiriyorum. "Bu," diye fısıldıyorum, yavaşça eğilerek.

Dudaklarımız ilk başta usulca buluşuyor, bir soru, bir teklif gibi hissettiren geçici bir pck. Ben pcğ derinleştirirken eli omzuma doğru kayıyor, beni kendine çekiyor ve onu nazikçe duvara yaslıyor.

Zaman yavaşlıyor, dünya onun nefesinin sessiz ritmine, bedeninin benimkine yumuşak baskısına daralıyor gibi görünüyor. Hayatımda ilk kez, Hokey'in dnyamdaki yeri gerçek bir rakibe sahip olabilir.

CHAPTER TWENTY

Rowan

Bex'in beni evimde öpmesinin üzerinden bir hafta geçti ve bu gece Hawkeyes bir iç saha maçı daha oynuyor. Kalabalığın maç beklentisiyle ısıldamasını izleyerek koltuğuma doğru ilerliyorum. Sandalyemin arkasına örtülmüş büyük bir Hawkeyes ceketini gördüğümde nefesim kesiliyor. Ön göğüs cebindeki koyu renkli, işlemeli *Koç Bex* ismi ceket kimin bıraktığına dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Koltuğun üzerinde küçük bir pille çalışan ısıtmalı bir battaniye ve sıcak elma şarabı gibi kokan bir Stanley termos var.

Sandalyeye gömölüyorum, battaniyeyi kucağıma çekiyorum ve hemen büyük boy ceketin içine giriyorum. Sıcaklık beni çevreliyor ve onun varlığı da öyle, sanki pistin diğer tarafında olmasına rağmen burada benimle birlikteymiş gibi. Termosu ellerimin arasına alıp elma şarabını yudumluyorum ve sıcaklığının beni rahatlatmasına izin veriyorum. Bu, bir maçta bulunduğum en sıcak an. Genelde profesyonelliğimle ilgilenirim ama bu gece, sadece bir kereliğine, Bex'in rahat etmemi sağlamak için önceden düşündüğü için kalbimin biraz daha hızlı attığını inkar edemem.

Bu anlık bir karar değildi. Bu bir planlamaydı; kasıtlı ve anlamlıydı ve aynı zamanda yüzde yüz pratikti.

Çiçek ve çikolata bırakmadı.

Muhtemelen evden getirdiği pillerle birlikte bir battaniye bırakmış. Ceket onu daha önce giyerken görmediğim bir ceket, yani muhtemelen onu da evden getirmiş. Ya elma şarabı? Stadyumda satılmıyor ve bu elma şarabı, sokağın aşağısındaki Serendipity's'deki baharatlı elma şarabı gibi baharat ve karamel içeriyor.

"Şimdi bakma," diye fısıldıyor yanımdaki kadın komplocu bir tavırla, daha yakına eğilerek. "Ama Koç Bex sen koridora girdiğinden beri sana bakmayı bırakmadı."

İçgüdüsel olarak yukarı bakıyorum ve işte orada. Ezra ona doğru eğilmiş, elindeki panoda bir şeyi işaret ederken bile ela gözleri benimkilere kilitleniyor. Bex, Ezra'nın ne söylediğine bakmıyor bile. Direkt bana bakıyor, bakışları sabit ve kusursuz.

Nefesim kesiliyor. Anlayacağını umarak "*Teşekkür ederim*" diyorum. Ağzının kenarı seğiriyor, dikkatini tekrar panoya vermeden önce en küçük bir onaylama, ama bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum.

Maç güçlü başlıyor. Hawkeyes ilk periyodu domine ediyor ve iki gol atıyor. Seyirci her golde coşuyor, tezahürat ve tezahürat dalgası stadyuma yayılıyor. Maçın ritmine kendimi kaptırıyorum ve mola sırasında Hans'a mesaj atarak takımla seyahat edeceğim için gelecek hafta Sherlock'a yardım edemeyeceğimi bildiriyorum.

İkinci devre yaklaşırken yanımda bir hareket fark ediyorum. Birisi daha önce boş olan koltuğa kayarak oturuyor ama ben piste o kadar odaklanmışım ki fazla dikkatimi veremiyorum. Koçlar önümdeki localarına geri dönüyor ve gözlerim doğal olarak Bex'e kayıyor.

Ama Bex bana bakmıyor. Gözleri şu anda yanımda oturan kişiye sabitlenmiş durumda ve ifadesindeki keskinlik tüylerimi diken diken ediyor. Öfkeli görünüyor.

"Bex beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyor," diyor tanıdık bir ses ve dikkatimi soluma çekiyor.

Kafamı çevirdiğimde Drew'un yanımda oturduğunu ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış olduğunu görüyorum.

"Sanırım öyle değil," diye cevap veriyorum, dakikalar önce hissettiğim sıcak parıltı şimdi sönmüştü. "Son zamanlarda onun gözüne pek de iyi görünmüyorsun."

Drew umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Bu doğru olabilir, ama senden gayet hoşlanıyor gibi görünüyor. Sen de aynı düşmanlığı hak edecek kadar ona laf soktun ama belki de galada onu savunman fikrini değiştirmiştir." Sarındığım büyük boy cekete bakıyor, sırıtışı genişliyor. "Ceketi sıcak görünüyor. Acaba seni taraflı bir makale için mi ısıtıyor, yoksa bir gazeteci arkadaşına ve dostuna saldırmayı kişiselleştiriyor musun diye merak ediyorum."

Ceket birden ağırlaşıyor, sanki doğrudan üzerime tutulmuş bir spot ışığı gibi. Rahatsızca yer değiştiriyorum, ceketin yumuşak rahatlığı şimdi Drew'un imalarıyla karışmış durumda.

"Drew," diye çıkışıyorum, konuşmayı aramızda tutmak için sesimi alçaltıyorum. "Kimin ceketini giydiğimin seninle bir ilgisi yok ve yazdıklarım söz konusu olduğunda önemli olan tek kişi Charles ve *The Seattle Sunrise*'in okurları."

Bir an için Drew sessiz kalıyor, ama ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Sonra, beni dehşete düşürerek, daha da yaklaşıyor. "Clare'in bebekten bahsedeceğini bilmiyordum. O biraz daha ilerleyene kadar beklemeye karar vermiştik-"

"Dur." Sözümlü sertçe kestim. "Umurumda değil, Drew. Umarım sen ve Clare sağlıklı bir hamilelik geçirirsiniz ama bunu kafana sokman gerek. Seni ya da geleceğini düşünmüyorum. Artık düşünmüyorum."

Tekrar Bex'e kaymış olan bakışlarımı takip ediyor. Drew koltuğunda öne doğru eğilerek iç geçiriyor. "Anlıyorum. Sana bu konuda şans diliyorum. Buna ihtiyacın olacak."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve beni bu garip alışverişi düşünmeye bırakıyor.

Oyun iyi gidiyor ama Bex'in gergin omuzlarında ve kilitlenmiş çenesinde yeni bir gerginlik var. Oyuncuları değiştiriyor, talimatlar yağıdırıyor,

Hawkeyes öndeyken kaybedilmiş bir savaşta mücadele eden birinin yoğunluğuyla hakemlere bağıyor. Bu hiç mantıklı değil.

Sonra buzda kaos patlak veriyor. Briggs Conley'e yapılan geç bir vuruş Lake Powers ve Kaenan Altman'ı misilleme moduna geçirdi. Hakem ilk darbeyi görmez ve onun yerine misilleme için penaltı çalarak Powers ve Altman'ı ceza kutusuna gönderir.

Bex kendini kaybediyor.

Farkına varmadan ayağa kalkıyorum, battaniye altımdaki yapışkan zemine yuvarlanıyor. Bex hakeme bağıyor, yüzü hayal kırıklığından kıpkırmızı. Hakem onu kabul etmeyince, Bex yan tahtaların üzerinden atlıyor ve kalbimi hızlandıran bir kararlılıkla buzun üzerine iniyor.

Bex hakemle yüzleşirken kalabalık kükrer, sesi pist boyunca gürler. Ezra onu geri çekmek için koşarken, Seven Bex ile hakem arasına girer. İkinci hakem kavgaya müdahale eder ve birkaç dakika içinde karar verilir.

Bex oyundan atıldı.

Tünelden fırlayıp gözden kayboluşunu çaresizce izliyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve ne olduğunu anlamadan kalabalığın arasından sıyrılıyor, ellerinde bira ve sosisli sandviç olan hayranların yanından geçerken öürler mırıldanıyorum. Güvenliği geçmek için rozetimi gösteriyorum ve kapısının önünde durana kadar durmuyorum.

Kapıyı itip açmadan önce bir kez vuruyorum.

"Rowan?" Sesi sert, gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sonra daralıyor. "Burada olmamalısın. Ve eğer bunu bir sonraki makalende yazmayı planlıyorsan."

Tabii ki niyetim hakkında hemen bir sonuca varacaktı. "Bu konuda yazmayacağım ve hiçbir yere gitmeyeceğim," diyorum kararlı bir şekilde ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Orada ne oldu? Neredeyse hakemle yumruk yumruğa kavga edecektin. Aklından ne geçiyordu?"

"Rowan," diyor, sesi alçak, "seni uyarıyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan hemen gitmelisin."

Bir adım öne çıktım. "Bana zarar vermezsın. Benimle konuşup orada neler olduğunu anlatana kadar da gitmeyeceğim," diyorum.

Arkasını dönüyor, önümde durana kadar bana doğru ağır ve uzun adımlar atıyor ve ben kıpırdamamak ya da ondan uzaklaşmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Elbette seni asla incitmem. Kastettiğim bu değildi" diyor.

"O zaman neden bu kadar kızgınsın? Dışarıda böyle şeyler olur. Alışılmadık bir şey değil."

"Sen." diyor.

"Ben mi?"

"O sana bu kadar yakın otururken orada öylece durabileceğimi mi sanıyorsun, kalın bir pleksiglas levha ona senden uzak durmasını söylememi engelliyor. Artık ona ait olmadığını mı? Seninle aynı havayı solumayı hak etmediğini mi?"

Gözlerim açılıyor, bu da nereden çıktı?

"Bex..." Ben de diyorum ki.

"Git, bana bu kadar yakın olman için çok çalışıyorum." Sesi çiğ ve sözlerinin ağırlığının aramıza yerleştiğini hissediyorum.

"Drew benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Git," diyor tekrar, ama bu sefer sesi çatlıyor.

"Madem bu kadar heyecanlandın, o zaman beni kullan," diyorum usulca, bir adım daha yaklaşarak.

Nefesi kesiliyor ve aylardır oynadığımız çizgiyi aştığımı anlıyorum. "Seni kullanmak mı?" diye soruyor.

"Tüm bu birikim. İçini yakıyor, değil mi? Bir boşalmaya ihtiyacın var. Onu benim üzerimde boşalt," diyorum ona, Bex'in tüm birikimini içime boşaltması fikri vücudumu şimdiden karıncalandırıyor.

Yüz ifadesi bu fikirden neredeyse acı duyuyor.

"Drew'u sana bu kadar yakın görmek... Sadece seni becermek istemiyorum. O amcığı benden başkası için mahvetmek istiyorum, anlıyor musun? Seni isteme şeklim seni korkutmalı, beni korkutuyor. Ve ofisimden ayrıldıktan sonra başka bir şey olmayacak. İçimde hokeyden başka bir şey seçecek güç olsa bile, ki yok, İngiltere'ye emekli oluyorum ve senin kariyerin ve hayatın burada."

Elimi göğsüne koyarak bir adım öne çıkıyorum. Haklı olabilir, sadece birlikte geçirdiğimiz bu çalıntı anları yaşayabilir ve hayatlarımız aynı yöne doğru gitmiyor olabilir ama ben onun bana sunduğu azıcık şeyi almayacak kadar bencilim.

"Beni nasıl istersen öyle al. Senin tarafından mahvedilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Sadece bir kez bile olsa."

Alt dudağını emiyor. Gözlerinde beni geri çevirmesi gerektiğini bildiğini görebiliyorum, ama bana zarar veremeyecek kadar ıslağım. İçime girer girmez boşalmamak için çok heyecanlıyım.

Gözleri tekrar kararıyor ve tahrikle kaplanıyor. Buna sadece onun değil, ikimizin de ihtiyacı var ve o da bunu gözlerimde görüyor.

"Ellerini masama koy, Rowan. K lotundan başka bir Şey giyme. Onları kendim çıkarmak istiyorum." Talimatlarını anladığımı işaret etmemi bekliyor ve sonra geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor.

Masasına doğru yürümemi, koltuğuma bıraktığı ceket i çıkarmamı ve bluzumun düğmelerini hızla a maya baŐlamamı izliyor.

Kapıya doğru yürürken polosunu başının üzerine çekmesini izlemek için arkamı dönüyorum, kilidi yerine oturana kadar çeviriyor, ses beklentiyi artırıyor, ikimiz de istediğimizi elde edene kadar gitmeyeceğimize dair bir anlaşma yapıyoruz.

O son giysilerini çıkarırken, ben sadece bej bir tangayla masasının üzerine eđilmiŐken, sert siki önünde sallanırken orada duruyorum. Arkamdan yaklaşıyor, elleri kı ımı okşuyor, ta ki parmakları külotumun malzemesine girene kadar, sıkıca çekiştiriyor, malzemeye daha fazla uyarılma sızmasına neden olan lezzetli bir acıya neden oluyor. Üzerime eğiliyor, ereksiyonu çıplak kalçalarımın arasından kayıyor, göğsü sırtıma yaslanıyor ve tangamı daha sıkı çekiyor.

Acı ve zevk karışımı bir sesle inliyorum, merkezim ona daha fazla ihtiyaç duyduğum için sıkışıyor.

"Seni böyle sikmeyi ne kadar uzun zamandır düşündüğümü biliyor musun? Masamın  zerine eğilmiş, tamamen benim olan, beni bekleyen bu m kemmел amcığı? Ne kadar zamandır sana, tıka basa dolu bir stadyum dolusu taraftarın duyacağı kadar yüksek sesle çığlık attırmak istediğimi biliyor musun?" diye soruyor, serbest eli önümde kayıyor, parmakları klitorisimi çalıŐtırırken tangayı yolundan çekiyor, girişime doğru kayıyor ama bana ihtiyacım olan penetrasyonu sağlamıyor. Bunun yerine, tam içime gireceğini düşündüğüm anda parmakları uzaklaşıyor.

"Ne kadar süre?" Birkaç hafta öncesine kadar beni bu stadyumun yakınında istemediğini bildiğim için soruyorum.

"İki yıl önce seni basın tribününün  n sırasında otururken gördüğüm ilk günden beri. O küçük pantolon takımları, geriye taranmış m kemmел sa lar. İyi ve küçük bir gazetecisin, benim gibilere bulaŐmayacak kadar akıllısın." Beni sırlıslıkla bir hale getirirken kulağıma doğru söylüyor. "Nasıl görüneceğini bilmek istedim, tam anlamıyla dağınık ve vahşi, sana yedirirken sikimin her santimi için yalvarırken," diyor, parmaklarım masasını kazıyor, vücudum ihtiyaçla uğulduyor. "İyi bir çocuktum, mesafemi korumak için elimden geleni yaptım ve sonra sen gidip onun yanına oturmasına izin verdin, beni bir hakemle kavga edecek kadar kıskandırdın."

Sözleri beni olması gerekenden daha sert vurdu. Bunca zamandır gerçekten beni mi düşünüyordu? Beni izliyor, beni istiyor muydu? Aklımdan son birkaç aydır paylaştığımız her an, her tartışma, her kaçamak bakış geçiyor ve şimdi anlıyorum ki bu asla sadece bir koç ve muhabir arasındaki gerilim değildi. Bu hep böyleydi, sonunda patlayana kadar devam etti. Ve şimdi, ben onun ateşiyim, o da benim.

Parmakları kıvrımlarımdan kayıyor ve külotumun iki yanına takılıyor, ben külottan çıkana kadar yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor ve sonra külotu masasının üzerine fırlatıyor. "Onlar artık benim. Onları geri alamazsın. Ofisinden iyice sikilmiş olarak çıktıktan sonra, maçın ve bu geceki röportajların geri kalanında stadyumda külot giymeden dışarıda olduğunu bilmek istiyorum çünkü masamdalar."

Ukalılığıma kendime saklamalıyım, ama yapamam - onunla değil. "Drew'un seni kışkandıracağını bilseydim, onu daha önce yanıma oturturdum," diye itiraf ediyorum.

Bir tokat sesi ve Bex'in elinin kıcıma batması beni sıçratıyor ve kıvranmama neden oluyor, ama merkezim daha sıkı kenetleniyor ve karnımda daha fazla ısı birikiyor.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" diye soruyor, yatıştırıcı bir el şaplak attığı yeri ovuyor.

Başımı sallıyorum ve göğsünden gelen bir inilti sesi duyuyorum.

"Prezervatif yok. İçindeki her santimi kendimle kaplamak istiyorum," diyor ama bunun bir soru olduğunu biliyorum. İzin istiyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, sesim beklenti ve ihtiyaç karışımıyla titriyor, bir şekilde ikimiz de istesek bile bundan bir bebek doğmayacağını çok iyi biliyorum. "Aramızda hiçbir engel olmayacak."

Boğazından vahşi bir ses çıkıyor, kalçalarımı sıkıca kavriyor, kontrolü elinden kayıyor ve sonra orada, sikişin küt başı girişime doğru bastırıyor. Bir kalp atışı için duraklıyor, eli beni sabit tutmak için sırtımın alt kısmında geziniyor. "Üzerinde benim izim olmadan bu ofisten ayrılmayacaksın," diye mırıldanıyor ve sonra beni tamamen doldurarak ileri doğru itiyor.

Beni girmesinin, sahiplenmesinin ve tekrar bir araya getirmesinin, onun tarafından böyle istenmemin yoğunluğu karşısında haykırıyorum. En enfes şekilde bunaltıcı. Tırnaklarım masaya saplanıyor, beni sabitliyor, o da geri girecek kadar çekiliyor, bir tempo belirliyor

sert ve acımasız, tıpkı onun gibi, tıpkı beni götüreceğine söz verdiği gibi.

"Siktir," diye inliyor, elleri kalçalarını iz bırakacak kadar sert kavlıyor ama umurunda değil. Her hamlesi içimde zevk kıvılcımları çaktırıyorsa, aşırıya kaçan bir yoğunlukla gelişiyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, ona karşı geri itiyorum, onun itişlerini kendi umutsuz ihtiyacımla karşılıyorum. "Kendini tutma."

"Tanrım, mükemmelsin" diye inliyor. Elimi tutuyor ve karnıma bastırıyor, karnımın alt kısmına doğru itiyor. "Bunu hissediyor musun? Bu benim, senin derinliklerine giriyorum."

Bu his neredeyse çok fazla ve inliyorum, vücudum onun etrafında sıkışıyor. Diğer eli saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye çekerek kulağıma doğru mırıldanıyor: "Başka hiç kimse seni benim becerdiğim gibi beceremeyecek. Ve hiç kimse sikime sarıldığında senin kadar iyi hissetmedi ve hissetmeyecek."

Sözleri beni uçurumun kenarına getiriyor ve orgazmım içimden geçiyor, adını haykırırken vücudum onun etrafında kenetleniyor. Dakikalar sonra o da beni takip ediyor, kendini olabildiğince derine gömerken kavrayışı sıkışıyor, salıverilmesi sıcak ve iddialı, beni ağzına kadar spermiyle dolduruyor.

Uzun bir an boyunca, odadaki tek ses bizim hırıltılı nefeslerimiz, ofisin dışındaki arenanın hafif uğultusu ve az önce yaptığımız şeyin kokusu. Hemen geri çekilmiyor, elleri vücudumun üzerinde kayıyor, beni topraklıyor, sanki bırakmaya isteksizmiş gibi. Sanki bir dokunuş daha istiyor gibi.

Sonunda içimden rahatça çıkıyor ve beni hem doymuş hem de boş hissettiriyor. Yavaşça doğrulup yüzümü ona dönüyorum. İkimizi de temizlemek için atılmış gömleğine uzanırken gözleri karanlık, ifadesi okunmuyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor sessizce, sesi sert. "Değiştiremez."

"Biliyorum," diyorum, ama ses tonundaki kesinlik karşısında kalbim sıkışıyor.

Masasının üstünden külotumu alıyor ve sanki elindeki nemlilik hissi hoşuna gidiyormuş gibi sıkarak avucunun içinde top haline getiriyor, sonra da alt çekmecesine yerleştiriyor. Sanırım onları saklamak konusunda ciddi.

"Temizlenmek için benim banyomu kullanabilirsin." Ofisinin köşesindeki kapıyı işaret etti. Sanırım daha önce hiç fark etmemiştim. "Acele etme, istersen orada bir duş var. İkinci devre çoktan bitti ve soyunma odasında takımı ve koçları kontrol etmem gerekiyor."

Başımı sallıyorum ve sonra eşyalarımı topluyorum. Onu bu kadar çabuk yıkamaya hazır değilim ama külotumu çaldığı için duş almam şart. Kıyafetlerimi toplarken ve saçlarımı düzeltirken, ne derse desin aramızdaki bir şeyin çoktan değiştiğini düşünmeden edemiyorum. Ve artık ikimiz de bunu geri alamayız.

CHAPTER TWENTY-ONE

Rowan

Komodine çarpan telefonumun sesi beni son bir saattir içinde bulunduğum sisin içinden çekip çıkarıyor. Ofisinde masasının üzerine eğildiğim iç saha maçından bu yana birkaç gün geçti.

Ve şimdi buradayım, bir denizyıldızı gibi özenle yapılmış yatağımın üstüne uzanmış, yerde içinde hala hiçbir şey olmayan açık bir bavulla tavana bakıyorum. Uzanıp telefonumu alıyorum ve e-postanın konu satırı hemen gözüme çarpıyor.

"Bexley Townsend Parçası - Acil Takip"

Ekranaya dokunup hızlıca okuyorum, her satırda midem daha çok bulanıyor.

Rowan,

Bu Bex hikayesi için son uyarım. Eğer teslim edemezseniz, sizi projeden çekiyorum. Bex şu anda revaçta ve okuyuculara buz dışındaki hayatına dair daha fazla bilgi veren bir yazı yayınlamak için daha fazla bekleyemeyiz. Onunla yeterince zaman geçirdin. O sert kabuğunun altında ilgi çekici bir şeyler olmalı. Hayranları onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyor. Daha derine inin. Bu kariyeriniz için çok önemli olabilir... ya da kariyerinizi bitirebilir.

Best, Charles

Telefonu yatağıma bırakıyorum ve henüz bavuluma yerleştiremediğim kıyafet yığınının üzerine düşmesine izin veriyorum. Göğsüm sıkışıyor, sanki tam nefes alamıyormuşum gibi. Aramızda olan onca şeyden sonra, onun haberi olmadan Bex hakkında bir hikâye yazmak mı? Hayır. Bu geçmek istemediğim bir çizgi. Şimdi olmaz.

Sorun şu ki, son teslim tarihini şimdiden ensemde hissedebiliyorum. Charles yakında bir taslak isteyecek ve ihtiyacım olan son şey onun bana "özel içerik" için baskı yapması. Ama Bex'in güvenine ihanet etme düşüncesi, sahip olduğum çok az güvene rağmen, midemi bulandırıyor. Bex'le yaptığım her hareket bizi birbirimizden daha da uzaklaştırıyormuş gibi hissederken işimi nasıl yapacağım?

Onunla bir gelecek nasıl olurdu? Zaten bir eş ve çocuk şansını kaçırdığını söyledi. Belki de aramızdaki 18 yıl çok büyük bir boşluktur. O bir gün İngiltere'de emekli olmak istiyor ve benim kariyerim daha yeni başlıyor.

Bir de bebekler var. Kendi çocuğum olamaz. Zaten bir ailesi olmayacağını söyledi ama bunda ciddi mi? Yoksa daha sonra Drew'de olduğu gibi çocuk sahibi olamama gerçeği ortaya çıktığında bana kızar mı?

Yatağına uzanıp tavana bakıyorum ve içimde biriken endişeyi bastırmaya çalışıyorum. Neden işler bu kadar karmaşıklaşmak zorundaydı?

"Pekâlâ, bu ağır iç çekmeler de neyin nesi?" Jordan'ın sesi düşünce sarmalımı yarıp geçiyor. Kafasını kapı aralığından uzatıyor, kaşlarını sadece kız kardeşlerin yapabileceği şekilde kaldırıyor.

İnliyorum ve kolumla yüzümü kapatıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece... toparlanıyorum."

Jordan bir elinde bir paket cips, diğerinde bir çeşit yeşil meyve suyu tutarak odaya giriyor. Bana şüpheli bir bakış attıktan sonra

telefonumdan kıl payı kaçarak yanıma uzandı.

"Tabii ki. Çünkü toplanırken her zaman dramatik bir şekilde iç çekiyorsun," diyor bir cipsi çıtırdatarak.

Kolumun altından ona bakıyorum ama tabii ki o beni çoktan çözmüş. "İyi. *Sadece* toparlanmak için değil. Patronumdan bir e-posta aldım. Bex hakkında bir hikaye istiyor."

Jordan bir süre düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra, "Bu senin işine benziyor, değil mi? Hawkeyes'i takip etmeye başladığından beri günah kadar seksi koç hakkında kirli bilgiler edinme fikri ağzını sulandırıyor. Sorun nedir?"

Doğrulup telefonumu tekrar elime alıyorum ve midemi bulandıran kısmı bulana kadar e-postada geziniyorum. "Hayatıyla ilgili daha fazla bilgi istiyor. Kişisel şeyler. Övgü dolu bir yazı aradığını sanmıyorum. Derinlere inmemi istiyor."

Jordan'ın yüzü anlayışla yumuşar. "Ah. Bu içinde bulunmak için zor bir nokta."

"Bir de bana sor," diye mırıldanarak telefonumu yatağa geri bırakıyorum.

Jordan bir an hiçbir şey söylemiyor, sonra omzuyla beni dürtüyor, yüzüne muzip bir sırıtma yayılmaya başlıyor. "Pekâlâ, sen ve Bex. Birlikte çok fazla zaman geçirdiğiniz gerçeği hakkında konuşmak ister misin?"

Yanaklarım anında alev aldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Jordan gözlerini deviriyor. "Hadi ama Ro. Beni kandıramazsın. Bunu görebiliyorum.

'Seksi bir hokey oyuncusuyla iki kez yattım ve nasıl davranacağımı bilmiyorum' bakışı."

Ona bakıyorum, ağzım bir balık gibi açılıp kapanıyor ve sonunda boğuk bir sesle "Bunu nereden *biliyorsun*?" diyorum.

"Çünkü ben senin kız kardeşimin ve her şeyi biliyorum," diyor ve beni tekrar dürttüğünde sırtışı genişliyor. "Dökül bakalım. Nasıl geçti?"

Yüzümü ellerimin arasına alıp, yanımda oturan Drew'u kısılandığı için buzda neredeyse bir hakemi nasıl indirdiğini düşünerek inliyorum. "Bunu sana anlatmamalıydım bile. Olanları unutmamalı ve işime geri dönmeliyim."

"Hayır, benden saklanmak yok. Artık çok derindeyiz," diye dalga geçiyor ve saklanamayayım diye kolumu çekiştiriyor. "Ayrıntılara ihtiyacım var. İyi miydi? Nerede yaptın?"

Yüzüm alev alacakmış gibi hissediyorum. "Evet, iyiydi, tamam mı? Nerede olduğunu söylemeyeceğim. Bunun için başımızın belaya girip girmeyeceğinden emin değilim."

Jordan kıkırdıyor, utancımından fazlasıyla zevk aldığı belli. "Aman Tanrım, soyunma odası duşlarında mı yaptın?"

"İğrenç, hayır! O duşların zemininde ne olduğunu bilmek bile istemiyorum."

"Peki tamam," diyor bir cips daha atıştırırken. "Büyük eldiven, büyük sopa, değil mi?"

"Dur!" Ona bir yastıkla vuruyorum, kendime rağmen gülüyorum. "Ama cidden Jordan, durum karışık. O... karmaşık."

Jordan biraz sakinleşiyor, hâlâ gülümsüyor ama artık daha meraklı. "Nasıl karmaşık? Yani, ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Seni durduran ne?"

Tereddüt ediyorum. Ondan hoşlanıyorum, bunu inkâr edemem ama bundan daha fazlası var. Bex'in bana bakışı, sanki sürekli kendisiyle savaşıyormuş gibi. Bir de limuzinde söylediği, beni onu kullanmakla suçladığı şeyler var. Ve... Jordan'a henüz söylemediğim bir şey var.

"Korunmadık," diye geveledim kendimi durduramadan.

Jordan'ın sırtışı duraksıyor ve kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Dur, bekle. Yani-"

"Hamile *kalamam*," diye hemen araya giriyorum. "Bunu biliyorum. Bex de bunu biliyor ama... başka nedenlerden dolayı da bu eylemi pervasızca yapıyormuşum gibi geliyor."

Jordan bir an bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Tamam, yani... o eski bir hokey oyuncusu ve bagajı var. Önemli değil. Erkekler bazen aptal olabiliyor, özellikle de daha önce başları yanmışsa."

Başımı sallıyorum ama göğsümdeki düğüm çözülüyor. "Daha önce muhabirler tarafından incitildi. Bu yüzden bana güvenmiyor. Benim de diğerleri gibi sadece hikayeyle ilgilendiğimi düşünüyor. Sanki ne yaparsam yapayım gardını indirmeyecekmiş gibi."

"Evet, belki de böyle bir buz kütlesi olmayı bırakırsa..." Jordan alay ediyor, ama sonra sesini yumuşatıyor. "Dinle, Ro. Bex sıradan bir adam değil. O profesyonel bir sporcu ve muhtemelen insanlarla arasına mesafe koymaya alışkın. Para ve parlak ışıklar akbabaları buraya çeker ama bu senin aradan sıyrılamayacağın anlamına gelmez. Ama onunla daha fazlasını istiyorsan, ona güvenmen de gerekecek. Bu da dürüst olmak demektir."

Dudağımı ısırdım. "Eğer ona karşı gerçek duygular beslersem ve Charles'ın istediği makaleyi yazamazsam, bu işime mal olabilir."

Jordan omuz silkiyor. "O zaman sanırım kendine onunla bir geleceğin buna değip değmeyeceğini sorman gerekiyor."

Sözlerini düşünürken dudaklarımı birbirine doluyorum. "Çocuk istemiyor."

"Belki de ihtiyacın olan budur. Üzerindeki baskıyı kaldıracak birine. ve senin üzerindeki baskıyı kaldırman için. Daha önce sizi inciten her şey olmadan birlikte mutlu olabilirsiniz."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Bex benim için böyle biri mi olurdu? Ona bir aile veremediğim için beni terk etmeyecek biri mi? Çocuk sahibi olamadığım için bana kızmayacak biriyle birlikte olma fikrinin inanılmaz çekici bir yanı var. Ama aynı zamanda bu kapıyı sonsuza dek kapatma fikrinden nefret eden küçük, acı verici bir yanı da var.

"Bilmiyorum," diyorum, bu sefer daha sessiz. "Hep bir gün evlat edinebileceğimi düşünmüştüm... ya da zaten çocuğu olan biriyle tanışabileceğimi. Bex'le birlikte olmak bundan vazgeçmek demek."

Jordan eğilip omzunu omzuma çarpıyor ve gülümsemesi yumuşuyor. "Buna şu anda karar vermek zorunda değilsin. Ama eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsan

-ki öyle görünüyor- açık konuşmayı ikinize de borçlusunuz. Artık birbirinizin etrafında dans etmek yok. Sadece onunla konuşun."

Haklı olabilir ama Bex bana verecek daha fazla şeyi olmadığını söyledi ve ben de buna saygı duymak zorundayım. Ayrıca benim de yapmam gereken bir iş var ve eğer ona bir hikaye vermezsem patronum anevrizma geçirmek üzere.

"Hawkeyes Stanley Cup'ı kazandıktan sonra da zamanım olacak. Yapmam gereken bir iş ve kazanmam gereken bir terfi var."

Jordan burnunu kırıstırıyor ve dudaklarını büzüyor. Bu cevaptan hoşlanmıyor ama elimdeki tek şey bu. Bex bana tam olarak bir ilişki teklif etmiyor. Aslında, bunu yapamayacağını çoktan söyledi.

"O zaman toparlansan iyi olur. Yanına da normal kıyafetler al, olur mu? Eğer vaktin olursa, gidip biraz turistik yer görmelisin. Son deplasman maçının Vancouver'da olduğunu söylemiştin ve oranın çok güzel olduğunu duymuştum."

"Akıllıca bir düşünce," diye katılıyorum. "Juliet şehirde olacak ve bir süre önce galadaki sanat müzayedesini düzenleyen de onun baldızı. Ona bir ara The Painted Easel ile birlikte bir programa ev sahipliği yapmak isteyip istemeyeceğini sormayı düşünüyordum. Bex'in kardeşi Leo dergiyle birlikte yeni bir dal açmak istiyor."

"Ugg," diye homurdanıyor, "bu iş. Ben eğlence için demiştim." "Eğlenceli."

Gözlerini deviriyor. "Peki, benim gitmem ve otelde yeni işe aldığım müdür yardımcısını kontrol etmem gerekiyor. Sonra görüşürüz," diyor. "Oh, ve Ro?"

"Öyle mi?" Başımı kaldırıp ona bakarak söylüyorum.

"Bir dahaki sefere 'seksi koçla' yattığında, korunmanı şiddetle tavsiye ederim. Bence o adam bilinçaltında seni hamile bırakmaya çalışıyor."

Koridorda kıkırdarken ona bir çorap fırlatarak inliyorum.

O gider gitmez yatağa uzanıp bir kez daha tavana bakıyorum. Nasıl hissettiğim konusunda Bex'e karşı dürüst olmam gerektiği konusunda haklı olabilir ama bunu şimdi yapamam. Tıpkı onun gibi görevimin başında kalmalıyım. İkimizin de yapması gereken bir iş var ve ben kendi işimi yapacağım.

CHAPTER TWENTY-TWO

Rowan

Takımla birlikte yolda geçirdiğimiz son birkaç gün çok yoğun geçti, şehirden şehre atladık, Hawkeyes her galibiyet için savaştı ve galip geldi. Ve her gittiğimiz yerde, Bex nerede olacağını öğreniyor ve ceketini benim için bırakıyor.

Arada bir bakışıyoruz ama ikimizin de işimizi yapmamız için bize güvenen ekiplerimiz var. Charles bu hikâye konusunda beni sıkıştırırken, suçluluk duygusunun ensemden süründüğünü hissediyorum. Anlatabileceğim ve Bex'in onaylayacağı bir hikaye yok, bunu zaten biliyorum. Kaçıp gidebileceğim kadar kabarık bir parça yok.

Scot kaşlarını çatmaktan kurtuldu. Yazacağım herhangi bir makale aramızda büyümeye başlayan her şeyin sonu olabilir.

Yine de defterim onun hakkında öğrendiğim küçük bilgilerle sayfalarca dolmaya devam ediyor.

Maçtan sonra takımın her zamanki yemeğinde Bex'in Seven ile Vancouver'da bir gece daha kalmak hakkında konuşmasına kulak misafiri oldum

"Bu sabah ekiple birlikte uçakta olmayacağım. Gece burada kalacağım."

Seven kaşlarını kaldırıyor, gözleri merakla parlıyor. "Bir planın var mı, Koç?"

Bex sadece başını sallıyor ve Seven'in ima ettiği şey karşısında yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Planları her neyse, bunları geri kalanımızla paylaşmıyor.

Ve bu benim için önemli olmamalı. Yani, benim için önemli değil. Onun planları, nerede olduğu ya da kararları üzerinde hiçbir hakkım yok. Ama her nasılsa, kaldığını bilmek -beklenmedik, planlanmamış- beni meraklandırıyor.

Tam o sırada kucağımda telefonum çalıyor. Ekranı kontrol ettim-Charles.

Masadan kalkıp dışarı çıkıyorum, Vancouver'ın keskin havası sadece bir tişörtle çıplak kollarımı ısıyor. Nisan ayındayız ve bu nedenle hava durumunu tahmin etmek zor. Ceketimi restoranın içinde bırakmıştım ama umarım bu uzun sürmez.

Cevap vermek için kaydırıyorum. "Merhaba Charles, hâlâ üzerinde çalışıyorum, söz veriyorum."

"Üzerinde mi çalışıyorsun?" Sesi sabırsızlık ve otorite karışımı. "Rowan, Townsend'le o görüşmeye ihtiyacım var, yarın. Kasabada olmayacağını söylemeden önce, geceyi burada geçireceğini zaten biliyorum."

Nutkum tutuldu. "Bana söylemedi..."

"Bekle," diyerek sözümü kesiyor ve bana dönmeden önce asistanına bazı komutlar verdiğini duyuyorum. "E-postanı kontrol et."

Tam o bunu söylerken bildirim çalıyor ve ekranımdaki mesajı okurken midem bulanıyor. Yeni bir otel rezervasyonu, uzatılmış uçuş, hepsi Charles tarafından ayarlanmış.

"Yeni güzergahım mı?" Ben soruyorum.

"Röportajı al, Rowan. Ona ne istiyorsa ver. Zor olmasa gerek... Görebildiğim kadarıyla Townsend'in sana karşı bariz bir ilgisi var."

Tereddüt ediyorum, telefonu sıkıca kavriyorum. "Affedersiniz?"

"Townsend çaylak olduğundan beri yaklaşık yirmi beş yıldır bir muhabirle röportaj yapmadı. Bu bizim için büyük bir hikaye olacak.

Bana bunu borçlusun. Keely Woods ve babasının mafyanın paravanı olduğuna dair çıkan dergi makalesi... Sakın bana yeni en iyi arkadaşının Barrett Humphries ile bağlantısı olmadığını bilmediğini söyleme. Biliyordun ve onun yerine hikayeyi bir dergiye verdin," diyor, sesi hırçın - mutlu değil ve onu suçlamıyorum.

Bu en iyi tıklama yemişti ve *Seattle Sunrise* iyi bir kâr ve tonlarca yeni abone kazanabilirdi. Ve evet, eğer Keely en iyi arkadaşlarımdan birine dönüşmeseydi ve Hawkeyes'e karşı bir bağlılık hissetmeseydim, bu hikayeyi sonuna kadar açardım.

Bahse girerim Charles beni o anda terfi ettirirdi. "Charles-"

Başıyorum ama sözümü kesiyor.

"Bu numarayı yaptığın için kovulmamış olmanın tek nedeni Hawkeyes'le aranın iyi olması ve bunu başarabileceğini bilmem. Bunu gerçekleştir." diyor. "Eğer baş spor muhabirliği pozisyonu için değerlendirilmek istiyorsan, bunun üstesinden gelebileceğini bilmem gerekiyor. Beni hayal kırıklığına uğratma." Ve telefonu kapatır.

Bir an soğukta durup nefesimi tutmaya çalışıyorum, hayal kırıklığı ve inançsızlık birbirine karışırken konuşmayı değerlendiriyorum. Sanki Bex'in bana olan ilgisi özel bir röportajla değiş tokuş edilebilirmiş gibi. Bu cüret hem benim için hem de Bex için aşağılayıcı. Neredeyse Charles'ın Seattle'daki ofisine kadar yürüyüp "baş gazeteci" pozisyonunu tam olarak nereye itebileceğini ona bildirmek istiyorum.

Nihayet içeri girdiğimde, koltuğuma dönerken Bex'in bakışlarını yakalıyorum. Orada sessiz bir sıcaklık, bir merak var ve yüzümdeki hayal kırıklığının belli olmamasını umarak bakışlarımı uzaklaştırıyorum.

Bex'in bu sabah lobide ortalıkta görünmemesi üzerine Jordan'ın önerisine uymaya ve kendime biraz zaman ayırmaya karar verdim.

Uyudum, ölmek için çilekli krep yapan harika bir kahvaltı yeri buldum ve Leo'dan gelen birkaç e-postayı yakaladım.

The Painted Easel için bir şeyler üzerinde çalışmak benim için bir iş değil. Daha çok *Seattle Sunrise* için bir gerekliliği tamamladıktan sonra kendime verdiğim bir ödül gibi ve hayatımın nasıl olacağını merak etmeye başlıyorum

Kariyerimde farklı bir yol seçmiş olsaydım ve kucağıma bırakılanı, beni spor gazeteciliğine yönlendireni seçmeseydim gibi.

Boyalı Şövale projesine ara verip karamelli latte içmek için alt kattaki kafeye inmeye karar verdiğimde öğleden sonra erken saatlerdi.

Elimde kahvem, otelin lobisinde oturmuş, Charles'la olan durumu nasıl idare edeceğimi anlamaya çalışıyorum. Burada olmak, onun varsayımlarına oynamak ve birdenbire istediğimden emin olmadığımı fark ettiğim bir iş için boyun eğmek istemiyorum. Ama Bex beni fark ettiğinde, yüzünde merakla karışık bir şaşkınlık ifadesiyle yanıma geliyor.

"Hâlâ burada mısın?" diye soruyor, yaklaşırken ellerini ceplerine sokuyor.

Manzara için buradayım diye yalan söyleyebilirim ama Bex'in buna inanacağını sanmıyorum. Onu alarma geçireceğini bilsem de Bex'e karşı en iyi politika dürüstlüktür. Ona söylemezsem ve daha sonra öğrenirse, bana güvenmemek için gerçek bir bahanesi olacak ve geçmişimize bakılırsa, muhtemelen bunu birinden duyacak.

"Charles bana yarın sabah için bir uçuş ayarladı. Bana özel bir teklifte bulunman için seni ikna edeceğimi düşünüyor... şey..." Tereddüt ediyorum ama yüzümde engel olamadığım bir sırıtma var. "Seninle yatarak."

Yüzü kararıyor. "Ne göt herif ama... Ona cehenneme gitmesini mi söyledin?"

Charles bundan daha kötü hakaretler duymuştur. Yaşamak için insanların sırlarını satıyor. "Neredeyse ona zaten iki kez yattığımızı ve bunun dudaklarını gevşetmeye hiç yardımcı olmadığını söyleyecektim, ama bunun durumuma yardımcı olacağını düşünmedim," diye takılıyorum, havayı hafifletmeyi umarak.

Yüzünde bir sırıtma beliriyor, gözleri o tanıdık mizah ışıltısıyla kısılıyor. "Ben de kariyerini ilerletmek için beni seks için kullanmaktan utanacağını düşünüyordum."

Lattemden bir yudum aldım ve başımı salladım. "Kariyerim *o kadar* değerli değil." Gerçi bu yarı şaka yarı gerçek. "Ama eğer seks eğlence amaçlı olsaydı, ikna olabilirdim."

Bir soluk sesi duyuyorum ve döndüğümde ters yöne doğru koşarken çocuğunun kulaklarını kapatan ve bana alçak sesle azarlayan bir anne görüyorum.

En kötüsünü yapabilir. Onun azarlamasının önümde duran adam üzerinde hiçbir etkisi yok.

Başını çevirip bizden kaçan kadını da izliyor. Alçak sesle kıkırdıyor, bana tam olarak inanamıyormuş gibi başını sallıyor, ama ben onun daha çok

sinirlenmekten çok eğleniyordu. Kollarını kavuşturup bana doğru hafifçe eğilirken gözlerinde bir parıltı var.

"Peki, benimle birlikte otel odamda kariyerini ilerletmeyi planlamıyorsan, eve dönüş uçağımıza kadar ne yapıyorsun?"

Bir parmağımı çeneme götürüp düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Belki biraz gezerim? Ya da Leo'nun bana gönderdiği yeni bir sosyal medya kampanyasını kontrol etmek için üst kata geri dönerim."

Yüzü değişiyor, gözleri hafifçe kararıyor. "Eğer Leo çok fazla zamanınızı alıyorsa, ona kesmesini söylerim."

"Hayır, lütfen yapma!" Vurgulamak için ellerimi sallıyorum. "Çok seviyorum. Küçük de olsa derginin bir parçası olmak bir rüya. Kardeşiniz çok zeki ve ailenizin bu mirası sıfırdan nasıl inşa ettiğini görmek için bir şans. Çok şey öğreniyorum."

Durup beni inceliyor ve yüz ifademde daha önce görmediği bir şey gördüğünü hissediyorum.

"Peki," diyor, yumuşayarak. "Ama çizgiyi aşmaya başlarsa bana söyle."

"Bunu bozma Townsend. Kızlık fantezimi gerçekleştirmeye çalışıyorum. bir sanat ve seyahat dergisi ile - ücretsiz olsa bile."

Kaşları kalkıyor ama daha fazla zorlamıyor. Onun yerine saate bakıyor ve bana geri dönüyor. "Peki, biraz daha yüz yüze bir şeye ne dersin?"

"Vancouver'ın en iyi İngiliz barını aramaya mı çıktınız?"

Ben daha sözümü bitiremeden telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj atmaya başladı bile. "Daha iyi bir fikrim var. Benimle gel."

CHAPTER TWENTY-THREE

Bex

Yirmi dakika sonra, sakın bir sokaktaki küçük bir sanat galerisinin önünde duruyoruz. Üzerindeki tabelada "Harbor Art Collective" yazıyor ve Rowan'ın yüzündeki ifadeyi gördüğümde bunu aklımdan çıkaramıyorum.

"Bex! Sanat sergisi mi? Bu etkinlik için fena halde az giyinmişiz. Leo dehşete düşerdi," diyor pantolonuna ve kabarık ceketine bakarak.

"Bana iyi görünüyorsun," diyorum, bakışlarımın onun üzerinde kasıtlı olarak gezinmesine izin vererek.

Rowan rahat giyinmiş; kot pantolon, kabarık bir ceket ve saçları omuzlarına dökölmüş. Tüm bunları taşıyışında onu zahmetsizce güzel gösteren bir şey var. Bir kez olsun, iş dışında bir şey için birlikteymişiz gibi hissediyorum. Bu öğleden sonra onunla dışarıda olmanın rahat ve kolay bir yanı var.

Taksi durdu ve ilk ben indim, ona yardım etmek için elimi uzattım. Gözleri benimkilere kayıyor, elini benimkine koymadan önce dudaklarının kıvrımında hafif bir tereddüt var.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi yumuşak ve eli sıcak.

Ona yardım ederken bırakmak için acele etmiyorum ama ayakları yere sağlamca basar basmaz bağlantıyı koparıyor.

"Hazır mısın?" Bana her bakışında nabzımın hızlanmasına rağmen sesimi sabit tutarak soruyorum.

"Sanata salya akıtmak için mi? Her zaman." İşildiyor. "Galerileri bu kadar önemseydiğini bilmiyordum," diyor, sesinde şaşkınlık ve özlemini duyduğum o merak var.

"Umursamadığımı söylemedim," diyorum ona, kapıyı açıp devam etmesini işaret ederek. "Sadece sanatı ailem kadar ciddiye almıyorum."

Galerinin içi parlak tuvaler, cesur heykeller ve zamanı dondurmuş gibi görünen fotoğraflarla dolu. Odada saygı gibi hissettiren bir sessizlik var ve her şeyi içine almasını izlerken hızımı yavaşlatıyorum. İlk tablodan başlıyoruz ve sürekli bir yol arkadaşı olarak onun solunda duruyorum, o boynumu sağa sola çevirirken ben de boynumu sağa sola çeviriyorum, tabloyu onun gördüğü gibi görmeye çalışıyorum, iyi aydınlatılmış tuval sırası boyunca ilerlerken bir tablodan diğerine geçiyorum.

Rowan'ı burada görmenin neredeyse büyölü bir yanı var, kendi elementinde olduğı bir yer. Eserlerden birine yaklaştığında gözlerinin nasıl parladığını, her fırça darbesini, her gölge ve gölgeyi nasıl içine çektiğini izliyorum. Bu, bir oyunu izlerkenki halinden farklı; daha yumuşak, sanki kişisel bir şeyle bağlantı kuruyormuş gibi.

Başka bir parçaya geliyoruz, koleksiyondaki en büyük parça ve ek aydınlatmaya ve yanında başka bir tablo olmadan gururla tek başına sergilenmesine dayanarak, buradaki en pahalı parça olduğunu tahmin ediyorum.

Rowan onu gördüğü anda parlıyor.

"Bakın, bu benim dairemdeki o noktaya asmayı umduğum türden bir resim, ancak dairem bu şaheserin hakkını veremez. Bu

Bir yerlerde güzel bir evde her gün hayranlıkla seyrediliyor olmalı," diyor tabloyu hayretle inceleyerek.

Tablonun adı Efervesan Kucaklaşma ve şimdiden altı haneli bir rakama satıldı ama bu Rowan'ı hayran hayran bakmaktan alıkoymuyor. Kristal mavisi gözleri, sanki tek bir fırça darbesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi, renkli manzaranın her santimetresine bakıyor.

"Sanki içinde rüzgârı hissedebiliyorsun," diye mırıldanıyorum, kelimelerin ağzımdan kendiliğinden döküldüğünü fark ediyorum. Biraz utanarak boğazımı temizliyorum ama o sadece başını sallıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Bir sanatçının kendini işine verdiğini her zaman anlayabilirsiniz," diyor, gözleri tuvalden bir saniye bile ayrılmıyor. "Sanki canlı gibi."

Ona bakıyorum, neredeyse resmin bir parçası gibi görünüyor. Onda da aynı enerji, aynı tutku var ve bu beni içine çekiyor, içimde hazır olduğumdan emin olmadığım bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Resme bakmıyorsun," diyor beni yakalayarak.

"Senin gözlerinden daha iyi görebiliyorum," diyorum ve bu doğru. Onu burada görmek, onu bu şekilde görmek - sanki aradığımı bilmediğim bir şeyi keşfediyor gibiyim.

Dönüp bana bakıyor, yüzümde bir şaka arıyor ama yüzümde alaycı bir gülümseme yok. Söylediklerimde ciddiydim.

"Hiç sanat gazeteciliği yapmayı düşündünüz mü? *Seattle Sunrise*'ı geride bırakmayı?" Galadaki konuşmamızı hatırlayarak sordum.

Yüzü yumuşuyor ve sessizce gülüyor. "Kariyer yolum beni seçti ve bu konuda kızgın değilim. Benim için uygun. Kendim için o dünyadan bir parça koparıyorum. Ve bir gün her gün takdir edebileceğim bir evde böyle bir parçaya sahip olacağım. Bu benim ödülüm olacak ve bana yetecek." Sanki hayallerinden vazgeçmek büyük bir karar değilmiş gibi omuz silkiyor ama ben öyle olduğunu görebiliyorum. "Düşünüyorum da, benim hayalimdeki işi sen de yapabilirdin, ama sanırım hokey seni seçti."

Bir kahkaha attım. "Hokey fazla seçenek bırakmadı, hayır."

Rahat bir sessizliğe gömülüyoruz, parçadan parçaya geçerken omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. Etrafımızdaki hava söylenmemiş bir şeyle, doğal ama yeni hissettiren bir anlayışla yoğun hissediyor. Kendimi sanattan çok ona bakarken buluyorum, her bir parçanın onu nasıl etkilediğini, gözlerinin ilhamla nasıl parladığını veya takdirle nasıl yumuşadığını izliyorum.

Odanın diğerk ucundan gelen bir hareket dikkatimi çekiyor. Göz göze geldiğimizde Harper'ın yüzü aydınlanıyor. Bir şeylerin peşinde olduğunu belli eden bir gülümsemeyle gözleri ikimizin arasında gezinerek yanımıza geliyor. "Rowan," diyor parlak bir sesle, "ressamla tanıştın mı?"

Rowan'ın yüzü aydınlandı, "Oh, yapamam... Yani, çok isterdim ama-"

Bana bakıyor, bunun sorun olmadığına dair bir işaret arıyor. Başımı sallıyorum, rahat davranıyorum ama içimde onu bu kadar heyecanlı gördüğümde hissettiklerimin hiç de rahat bir yanı yok.

"Haydi!" Rowan daha cümlesini tamamlayamadan Harper onu çeikiştirerek sanatçının durduğu ve birkaç müşteriyle sohbet ettiği yere götürüyor. Rowan'ın sanatçının etrafında kümelenmiş küçük bir grubun içinde kayboluşunu izliyorum, gözleri hayranlıkla parlıyor.

Sadece onu izlerken hissediyorum... şey, bunun için bir kelime var mı bilmiyorum. Gurur ve özlemin bir karışımı, derin ve amansız bir şey, kaçmak istemediğim bir akıntıya kapılmak gibi. Yaptığı büyüünün tamamen farkında değil, ama beni dolaştırıyor, altına çekiyor ve hızla batırıyor.

Harper'a dönüyorum, tam diğerk müşterileri kontrol etmek için dalmak üzereyken onu yakalıyorum. "Harper, Rowan'ın beğendiğı şu parça - Efervesan Kucaklama" diyorum, onu göstererek. "Kime sattın onu?"

Gözlerinde bir parıltı var. Ryker'ı izlemek için Seattle'a geldiğinde birkaç kez karşılaşmamız dışında birbirimizi pek tanımıyoruz ama yine de neden sorduğumu bildiğine dair bir his var içimde. "Alıcıların isimlerini veremeyeceğimi biliyorsunuz, Bay Townsend."

"Tamam, isme ihtiyacım yok, alıcıya iki katını teklif et. Alıcının bunu onlardan daha çok takdir edeceğini söyle. Eminim koleksiyoncu oldukları için bunu asmayacaklardır bile. Bir yerlerde kilitli bir kasada duracaktır," diyorum, sesim kesin ve pazarlığa yer bırakmıyor.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Duble mi?" diye soruyor ve sonra gözleri Rowan'a doğru fırlıyor.

"Gerekirse üçe katla. Bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yap. Sezonluk biletlerde ve Hawkeyes stadyumundaki özel locamda. Zaten hiç kullanmıyorum." dedim. "Sadece bana o tabloyu getir."

Harper'ın dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve telefonunu çıkarıp bilgilerimi alıyor ve Rowan'ın adresini verdiğimde başını sallıyor - Shawnie'nin partisinden sonra onu limuzinde ve araç paylaşımında bıraktığım zamanlardan ezberlediğim bir adres. Her ihtimale karşı. "Pekâlâ Koç Townsend," diyor sırtarak, "ne yapabileceğime bakacağım."

Biri onu bir resme doğru el sallarken Harper uzaklaşıyor, ama kısa bir süre durup asistanına bir şeyler söylüyor ve sonra hızla beni işaret ediyor. Başını sallayıp bir telefon numarası çevirmeye başlıyor ve arka tarafta kayboluyor. Bakışlarımı tekrar Rowan'a çeviriyorum. Hâlâ sanatçıyla konuşuyor, onun her sözünü dikkatle dinliyor. Bir an öylece durup öğrendiği her yeni şeyle yüzünün aydınlanmasını izliyorum. Garip; her zaman hokeyde mutlu olmanın ve bu kadar büyük bir hayalin peşinden koşmanın yeterli olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi Rowan'a bu tür bir mutluluk getirme fikri, hokeyin bana uzun zamandır getirmediği bir mutluluk.

Bu sporu hala sevmediğimden değil. Taraftarların çılgına döndüğü bir stadyumda Stanley Cup'ı başınızın üzerinde tutmak kadar iyi hissettiren çok az şey var ama hokeyin artık yeterli olmadığını fark etmeye başladım.

Birkaç dakika sonra Rowan konuşmaya ara veriyor, gözleri bana gelene kadar etrafta geziniyor. Dudaklarında memnun bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallayıp etrafımızdaki galeriye bakıyorum. "İstediğin kadar kalabiliriz."

Bana bakıyor ve hepsi bu. Sanki üzerimde nasıl bir etkisi olduğunun farkında bile değil. Onu böyle mutlu görmek için sonsuza kadar burada kalabilirdim. Ve işte o zaman bunu hissediyorum, beklemediğim o farkındalığı. Rowan aradığım kişi. O da bana aynı şekilde bakıyor mu bilmiyorum ama bakmasını istiyorum. Beni onun için her şeyi yapabilecek bir adam olarak görmesini istiyorum.

Otele döndüğümüzde, Seattle'a geri dönmeden ve dikkatimizin dağıldığı bir dünya bizi tekrar vurmadan önce, bunun ona işlerin benim için nasıl değiştiğini anlatmak için bir fırsat olduğunu biliyorum. Onu odasına götürürken kafamda şu soruyu prova ediyorum: Bu işi yürütebilir miyiz? Benimle olmak istiyor musun? Seattle-Liverpool-The Hawkeyes. Bunların hepsi hala havada. Belki de hayır diyecek. Ona yeterince sebep verdim.

Yüzünde nazik bir gülümsemeyle bana dönüyor ve bir nefes alıyorum, içeri girip bir dakika konuşabilir miyiz diye sormaya hazırım.

Ama sonra telefonu çaldı. Telefona baktı, ekranda kız kardeşinin adı yazıyordu. Özür dileyen bir bakışla telefonu açıyor ve telefonu ağzından uzak tutarken bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bu gece için teşekkür ederim. Gerçekten," diyor, gözleri bir an daha benimkileri tutuyor ve telefon konuşmasını bölmem için açılıyor ama çok uzun süre oyalanıyorum. "Yarın görüşürüz, Bex."

Bununla birlikte, k ı z kardeşiyle sohbet ederken odasına adım atıyor, kapı arkasından kapandığında sesi azalıyor.

Orada durup kapalı kapıya bakıyorum ve göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissediyorum.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Rowan

"Dünya'dan Rowan'a, beni dinliyor musun?" Jordan hayalimi yarıda keserek soruyor.

Kendimi silkeleyip dikkatimi topluyorum. "Evet! Kızlar hafta sonu... değil mi? Kulağa harika geliyor, ben varım."

"Güzel," diyor gülerek. "Çünkü bir molaya ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun. Dikkatin dağınık."

Cevap veremeden ekranımda başka bir arama beliriyor. Vancouver'dan bir numara ve bildiğim kadarıyla otel hakkında arıyor olabilirler.

Odamın yerini değiştirmek ya da banyoda bir sızıntı. "Hey, seni sonra arayabilir miyim? Başka bir çağrı var."

Kızgın bir şekilde iç geçiriyor. "Tamam. Ama o hafta sonu sen benim!"

"Harika, sabırsızlanıyorum."

Yarınki uçuş için otel rezervasyonumla ilgili kötü bir haber olmamasını umarak yeni aramaya tıklıyorum. "Alo?"

"Merhaba, Bayan Summers. Ben Harbor Art Collective'den Harper'ın asistanıyım," diyor diğer uçtaki neşeli erkek sesi. "Bay Townsend'in sizin için satın aldığı tablonun sevkiyat adresini bir kez daha kontrol etmek istedim."

"Benim için satın aldığı tablo mu?" Bütün geceyi kafamda yeniden canlandırarak soruyorum, Bex'in bir resim satın alacağı zamanı hatırlamaya çalışıyorum, hem de benim için.

"Bu doğru. Efervesan Kucaklaşma. Tabloyu ilk satın alan koleksiyoncunun sanatçının iyi bir dostu olduğu ve Bay Townsend'in üç katı fiyat teklifini kabul ettiği ortaya çıktı. İşlemi tamamlar tamamlamaz tabloyu doğrudan evinize göndereceğiz."

Bex'in o kadar para ödeyeceği düşüncesi beni yakaladı. "Pardon, az önce üç katı mı dedin?"

"Evet, ama anladığım kadarıyla koleksiyoncular sadece orijinal satın alma bedellerini alıkoyuyor ve geri kalanını Townsend'in büyük katkıda bulunduğunu söyledikleri bir amaca bağışlıyorlar. Kanserli Çocuklar Fonu. Sanırım bu yıl galadaydılar ve büyük Hawkeyes hayranlarıydılar. Yine de loca koltuklarının kendilerinde kalacağını söylediler."

Bex'in benim için yaptığı şeyi düşününce küçük dilimi yutmak üzereydim.

"Hanımefendi, hâlâ orada mısınız?" diye sorar.

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek, "buradayım."

Harper'ın asistanı adresimi listeliyor ve ben adresi zar zor duyuyorum. Sadece teyit edecek kadar ve sonra bana teşekkür edip telefonu kapatıyor.

Tabloyu Bex aldı. Benim için.

Bu gecenin farklı hissettirdiğini, aramızda sadece arkadaşça olmayan, sıradan olmayan bir şey olduğunu biliyordum, ama bu? Bu beklediğim her şeyin ötesindeydi.

Arama biter bitmez telefonumu yatağın üzerine fırlatıp kapıya koşuyorum, onunla bu konuda yüzleşmem gerekiyor. Koridordan aşağı inip

Odasına girip kapıyı alıyorum, beklerken nabzım hızla atıyor. Kapının açılması sadece bir an alıyor ve karşımda duruyor, özellikle de bu saatte beni burada gördüğüne biraz şaşırmış görünüyor.

"Summers?" Sesi yumuşak ve temkinli.

Nefes alıyorum ama bu beni sakinleştirmiyor. "O tabloyu benim için mi aldın?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Beni arayıp adresimi teyit etmek istediler. Anlamıyorum."

Girebilmem için otel odasının kapısını açıyor. Aklımda bir sürü soruyla hızlı adımlarla ilerliyorum. O kadar çok ki beynim bulanık ve dağınık hissediyorum. Hiç böyle hissetmemiştim.

"Neden?" Kapıyı arkamdan kapatırken arkamı dönüyorum. "Bunu neden yapasın ki, Bex? Önümüzdeki dört yıl boyunca *Seattle Sunrise*'da çalışarak kazanacağımndan daha fazla. Ve bu terfi ile birlikte."

Elini çenesinde gezdirerek bana dönüyor, belli ki doğru kelimeleri arıyor. Sonunda konuştuğunda sesi alçak, neredeyse savunmasız. "Çünkü o resme bakarken ışıldadığını gördüğüm an, seni tekrar öyle gülümsetmek için her şeyi yapacağımı biliyordum. Bana hiç o şekilde gülümsemesen bile. Sana acı çektirmekten yoruldum, artık bunu yapmak istemiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum."

Sözlerinin etkisini anlıyor mu bilmiyorum ama beni derinden etkiledi. Hiç düşünmeden aramızdaki küçük boşluğu geçip kollarımı boynuna doluyorum ve ağzımı onunkine bastırarak minnettar bir öpücük konduruyorum.

Kolları anında beni sarıyor, daha da yakınırna çekiyor ve belimdeki tutuşunu sıkılaştırırken yükseldiğimi hissediyorum. Parmaklarım saçlarına gömölüyor ve yeterince yaklaşmıyorum, ona ihtiyacım var, her şeyine ihtiyacım var. Sanki bir şey kopmuş gibi, ikimizin de çok uzun zamandır sakladığı bir şey ve artık geri dönüşü yok.

Beni yatağı taşıyor, dudakları her türlü tutarlı düşünceyi çalacak şekilde dudaklarımın üzerinde geziniyor. Birlikte çarşafaların üzerine yuvarlanıyoruz, aramızdaki her engeli parça parça kaldırmaya başlarken vücudu beni sarıyor. Elleri tenime ulaştığında nefesim kesiliyor, dokunuşu beni ateş veriyor ve aynı zamanda yanığı yatıştırıyor. Gömleğim, onun pantolonu, ellerin ve sıcaklığın telaşı, hepsi çılgınca yaklaşma ihtiyacımız yüzünden bir kenara atılıyor.

Aramızda hiçbir şey kalmadığında, ellerimi çıplak omuzlarında gezdiriyorum, onun sağlam gücünün tadını çıkarıyorum, üzerimde nasıl hissettiriyor, güçlü ve sabit, sanki tam olması gereken yerdeymiş gibi. Duraklıyor, onun

Nefes almakta zorlanıyor, bakışları bana sabitlenmiş, sanki devam etmek için iznime ihtiyaç duyuyormuş gibi arıyor.

"Beni mutlu ediyorsun," diye nefes alıyorum, dile getirilmemiş sorusunu yanıtlayarak onu kendime çekiyorum, "İstediğim sadece sensin."

Omurgamdan aşağı bir heyecan gönderen bir hırıltıyla bana doğru hareket ediyor ve onun her santimini hissediyorum, şimdi hiçbir şeyi nasıl geri tutmadığını hissediyorum. Bu gerçek, çiğ, inkâr edemeyeceğim bir bağ ve o anda bunu istemediğimi fark ediyorum. Kendimi bırakıyorum, hissettiğim her şeye, tutku ve ihtiyacımın her zerresine teslim oluyorum.

Ritmimiz artıyor, aramızdaki gerilim neredeyse umutsuz bir şeye dönüşüyor. Ve sonunda birlikte paramparça olduğumuzda, onun adı dudaklarımda ve biliyorum ki, derinlerde bir yerde, birbirimizi bulmamız gerekiyordu.

Daha sonra, birbirimize dolanmış bir şekilde yatıyoruz, kolu beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi etrafıma sarılmış. Başımı göğsüne yaslıyorum, kalp atışlarını dinliyorum, parmağım yıllar önce kolundan geçirdiği ameliyatın omzundaki izini takip ediyor. Kariyerine mal olan sakatlık.

Onun da benim de yaralarımız var, bazıları fiziksel, bazıları içsel, ama onun kollarında yatarken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum.

Bex kayıyor, başımın tepesine şefkatli bir öpücük konduruyor, beni sıcak tutmak için yorganı çıplak kalçamın üzerine çekiyor ve sonra mırıldanıyor, "Bunu... bizi... denemek istiyorum."

Yüzümdeki aptal sırtışı engelleyemiyorum ya da içimden fişkırmak için yalvaran kıkırdamayı durduramıyorum. Hiçbir tereddüt belirtisi bulamadan ona bakıyorum - sadece yaptığı her şeye getirdiği aynı kararlı odaklanma.

"Evet," diyor, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hawkeyes'e ve patronuna söyleriz. Bunun neden sorun olacağını anlamıyorum. Hawkeyes oyuncularının yarısı takım için çalışan kadınlarla çıkıyor. Bu da farklı değil."

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. Özel hayatının gizliliğiyle ünlü ve bu konuda son derece korumacı olan Bexley Townsend, halka açılmamızı öneriyor - şimdi mi? Sanki her şeyi enine boyuna düşünmüş ve bir karara varmış gibi tamamen kararlı bir şekilde konuya dalıyor. Ve fark ettim ki... tabii ki öyle. Bex işleri yarım yamalak yapmaz. O bilinçli ve bir şeyin peşinden gittiğinde, her şeyi yapar. Beni seçiyor ve bunu tüm dünyaya duyurmaya hazır.

Heyecanıma engel olamıyorum ama Charles'ın da aynı şeyi hissedeceğinden şüpheliyim. Aslında bu bir çıkar çatışması, her ne kadar hikaye için Bex'le yatmamı söylemiş olsa da. "Charles bunu bir sorun olarak görebilir çünkü ben

takım hakkındaki yazılarımda tarafsız olmam gerekiyordu. Ona söylemenin bir yolunu bulmak için biraz zamana ihtiyacım var. Herkese söylemek için beklemek senin için sorun olur mu?"

Bir an için bana bakıyor ve bunu tartışıyor. "Sam'e söylemem gerek ve ona içinde bulunduğun durumu açıklayabilirim. Bunu kendine saklayacaktır. Ama beni fazla bekletme, tamam mı? Hayatımda sır olarak saklamak istemediğim ilk şey sensin. Herkesin bilmesini istiyorum. "

Başımı sallıyorum, Bexley Townsend ile otel yatağında çırılçıplak uzanırken bu konuşmayı yaptığım için kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.

Elime uzanıyor, parmaklarımızı göğsünün üzerinde birbirine doluyor.

"Yaşım senin için bir sorun değil mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "Gerçi biraz daha büyük olmanı tercih ederdim. Sen onu korkutup kaçırmadan önce galadaki o adam gerçekten benim için yapıyordu."

"Bu doğru mu?" diye soruyor, uzanıp yan tarafımı gıdıklıyor.

Ciyaklıyorum ve elini itiyorum. Gıdıklanıyorum ve bunu bana karşı kullanabileceğini bilmesine gerek yok. Ayrıca, sormam gereken kendi sorum var ve bu hiç de kolay değil.

"Çocuk sahibi olamayacağım gerçeği seni rahatsız ediyor mu?" Parmağımla göğsünde bir çizgi çizerek soruyorum, bakışlarıyla buluşmama izin vermiyorum.

Beni inanılmaz derecede yakınına çekiyor. Ona daha fazla yakın olamayacağımı düşünüyordum ama o bunun doğru olmadığını kanıtladı. Bir parmağını çenemin altından geçiriyor ve başımı kaldırıp gözleriyle buluşturuyor.

"*Seni* istiyorum Rowan, başka hiçbir şeyin önemi yok. Ben Drew değilim," diyor.

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. O ve Drew daha farklı olamazdı.

"Madem bunu yapıyoruz, bana bir söz vermeni istiyorum. Bu çok önemli," diyor gözlerini otelin tavanına dikerek.

"Ne oldu?" Yan tarafına sıkışmış yerimden onu izleyerek soruyorum.

Bir nefes veriyor ve ben de bana söyleyeceği her neyse ona hazır oluyorum. "Lily evliliğimizin ilk iki yılından sonra bizi terk etti. Askere alındığımda evlenmeye karar verdik. Ya bu olacaktı ya da ayrılacaktık ve dört yıldır birlikteydik, bir sonraki mantıklı adım bu gibi görünüyordu."

"Bu mantıklı. Uzun mesafeli bir ilişki zor olurdu," diyorum ve devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"NHL'ye başladığımda benimle birlikte yaşamak için ailesinden ve arkadaşlarından uzaklaşıp Amerika'ya taşındı. Çaylak yılım onun için çok zor geçti. O yıl boyunca her saat antrenman yaptım ve çok seyahat ettim. İkinci yıl, rahatlamadım. Takımına kanıtlamam gereken daha çok şey varmış gibi

görünüyordu.

ve sıkı çalışmamın karşılığını aldım. İlk Stanley Kupamızı kazandık. Ama Lily kendini bir eşten çok bir taraftar gibi hissediyordu. Her fırsatta hokeyi ona tercih ediyordum. Onu olması gerektiği gibi sevmiyordum. Magazin basını Lily'nin boşanma davası açtığını duyduğunda, ona sadakatsizlik ettiğim söylemine bayıldılar. Bu sadakatsizlik ben yoldayken aramıza girmişti. Ama gerçek şu ki, ben her zaman hokeyle evliydim, Lily'ye yer yoktu."

İlk eşiyle olan evliliğinin ve boşanmalarının iç yüzünü bilmiyordum ama medyadan nefret etmesi röportaj vermeyi neden bıraktığını şimdi daha iyi açıklıyor. Bunun için onu suçlayamam.

"Bu yüzden medyaya röportaj vermeyi bıraktın," diyorum, Bex'in basınla neden iyi geçinmediğini ve beni neden dedikodu peşinde koşuyormuşum gibi göstermeye çalıştığını anlamak için parçaları birleştiriyorum.

Başını sallıyor. "Boşanma evraklarını mutfak masasının üzerine bırakmış ve ben şehir dışındaki bir maçtan döndüğümde çoktan toparlanmıştı. Yıldönümümüzdü... Hatırlamıyordum bile. Evrakları imzaladım ve o gittikten sonra antrenman yapmak için doğruca stadyuma gittim."

"Gençtiniz ve üzerinizdeki baskı yüksekti," diyorum, ona bir tür mazeret sunmaya çalışarak.

Başını sallıyor, gözleri hâlâ tavanda. "O değildi. Biliyorsun... İngiltere'deyken örgü örerdin - büyük bir şey değil, sadece küçük hayvanlar ya da büyükannesinin kedileri için bir şapka," diyor kıs kıs gülerken. "Ve bulaşıkları yıkarken şarkı söylerdi. Tüm bu küçük şeyler vardı ve evliliğimizin son yılında tüm bunları yapmayı bıraktığını fark etmem boşanmamızdan yıllar sonra oldu. Onun ruhunu öldürdüm Rowan. İşte bu yüzden bunca zaman senden uzak durdum."

"Benim ruhumu öldüremezsin. Kendin söyledin, ateşli kişiliğimle başa çıkabilecek bir erkeğe ihtiyacım var."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu doğru."

"Peki bunca ay sonra neden benimle bir şeyler denemek istiyorsun?"

Bana bakmak için döndü. "Çünkü hayatımda hokeyde kariyer yapmaktan daha çok istediğim ilk şey sensin. Eğer sen ya da hokey arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, o zaman koçluktan emekli olurum. Bunu fark etmem yakın zamana kadar sürdü."

Kalbim onun sözleriyle dörtlüye atıyor, tüm vücudum karıncalanıyor ve bedenim onun için yeniden ısınıyor.

"Peki," diye fısıldadım, sesim titriyordu ama bakışlarını karşılayacak kadar sabitti, "sana ne söz vermemi istiyordun?" Şu anda, aramızdaki mesafeyi kapatmak için çaresizce her şeyi kabul edebilirdim.

Gözleri yumuşuyor, güvence ihtiyacı gözlerinde parlıyor. "Bana söz ver," diyor, sesi alçak. "Örgü örmeyi bırakmadan önce, bulaşıkları yıkarken şarkı söylemeyi bırakmadan önce bana söyleyeceksin. Eşyalarını toplamadan ve boşanma evraklarını mutfak masasının üzerine bırakmadan önce bana söyleyeceksin." Nefesi kesiliyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Çünkü sen sahip olmak için her şeyden vazgeçebileceğim tek şeysin."

"Söz veriyorum," diyorum ona.

Yüzüne bir sırtıma yayılıyor ve ben daha nefes alamadan dudakları dudaklarımda, başımı döndüren bir öpücükle beni yakalıyor. Uzun ve derin, uzak tuttuğumuz tüm duygularla yüklü. Sonra, içimi ısıtan bir hırıltıyla beni tekrar altına çekiyor, vücudu benimkine bastırıyor, niyeti açık.

"Lily'ye ne olduğunu sormak için kötü bir zaman mı?" Ben de öyle dedim.

Bir kıkırdama çıkarır. "Harika bir zamanlama değil, hayır. Ama iyi bir dişçiyle mutlu bir şekilde yeniden evlendiğini söyleyebilirim. Kasabadan fazla ayrılmıyor."

"Aferin ona," diyorum, aslında Bex'in onu ezmediğini görmekten mutlu olarak. Tekrar ayağa kalktı ve aşkı yeniden buldu.

Ve ağzını boynuma indirip tenimde ve göğüslerimin arasında öpücükler bırakırken, vücudumun aşağısına, göbek deliğimin ötesine bakmadan önce her birinde zaman geçirirken, bunun sadece bir deneme olmadığını biliyorum. Bu gerçek, güçlü bir şeyin başlangıcı.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Rowan

Seattle Sunrise'ın katına çıktığımda asansörün sesi, muhabirlerin harıl harıl yazıştığı, telefon görüşmeleri yaptığı ve yarınki baskı için hikâyeleri bir araya getirdiği yoğun bir haber odasının olağan telaşını yansıtıyor. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Aklımda tek bir hedefle Charles Albright'ın ofisine giderken değil, Bex Townsend hakkındaki hikayemle ilgili sınırları belirlemek için.

Kapısına yaklaşıırken, Sam'in emekliliği ve hokeyden sonraki aşkı hakkında hiçbir şey yazamamış olsam da notlarla dolu defterimi elime alıyorum. Hâlâ kafamın içinde. Yazmak için o kadar heyecanlıyım ki

İlk defa bir makale yazmak için notlara ihtiyacım yok. Ayrıca her zamanki karalamalarımla da dolu. Bu benim işteki can simidim ve yıllardır da öyle. Aklıma gelen her şeyi yazmak için kullanıyorum. Son zamanlarda Bex hakkında kimi profesyonel kimi değil, içgörülerle dolup taşıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı çalıyorum, sakın kalmaya ve kararına sadık kalmaya kararlıyım.

"Girin!" Charles'ın sesi diğer taraftan gürlüyor, ses tonuna bakılırsa kazandığını düşündüğü bir konuşmayı çoktan bekliyor.

Kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum, defterim elimde sıkıca duruyor. Charles sandalyesinde arkasına yaslanmış, kanarya yutmuş kedi gibi bakıyordu. "Rowan! Döndüğünü gördüğüme sevindim. Vancouver nasıldı?"

Denememizi istediğini söylerken gözlerindeki o ciddi parıltıyla Bex'in anısı midemi bulandırıyor ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum. "Verimli geçti. Takım iyi iş çıkardı ve okuyucular yazdığım oyuncu özetlerine bayılıyor. Sosyal medya hesaplarımız deli gibi büyüyor. Sanırım burada bir şeyler inşa ediyoruz."

Memnun bir şekilde başını sallar. "Güzel, güzel. Okuyucularını kendine **b a ğ l a**, özellikle de Townsend hakkındaki tüm o ilginç detaylarla. Yıllar sonra Bexley Townsend'le ilgili ilk özel haberi yayınladığımızda okuyucu **a k ı n ı n a** uğrayacağız," diyor, gözleri dolar işaretleriyle parlıyor ve haber kuruluşundaki meslektaşlarıyla övünme hakkı kazanıyor.

Defterimi biraz daha sıkı tutuyorum ama rahatsızlığımı belli etmiyorum. "Aslında seninle bu yüzden konuşmak istedim," diyorum, sesimi olabildiğince sabit tutarak. "Bilmen gereken bir şey var."

Merakla kaşlarını çatıyor ve karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Devam et."

Oturuyorum, defterimi sıkıca kavıyorum. "Yazmamı istediğiniz makaleyi yazamam." Şaşkınlık yüzünü kaplıyor. Nereye varmaya çalıştığımdan emin değil, "Hâlâ bir hikâyem var, sadece senin beklediğinden farklı olacak."

Charles'ın çenesi geriliyor. Mutlu değil ama dinliyor. "Beklediğimden farklı derken ne demek istiyorsun?"

Sandalyeme yaslanıp sınırimi belirliyorum. "Yani, onun kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmıyorum. Hayatını gizli tutmasının bir nedeni var," diye açıklıyorum, sesim sert ama sakın. "İyi bir hikâye yazacağım Charles. Dürüst bir hikâye. Ama çizgiyi aşmayacağım."

Gözleri hafifçe kısılıyor ve öne doğru eğilip dirseklerini masasına dayıyor. "Hadi ama Rowan. Bana altın madeni gibi bir hikâyenin üzerinde oturduğunu mu söylüyorsun-

Bex Townsend ile yakın ve kişisel ilişki kuracaksın, ekibe içeriden erişim sağlayacaksın ve bunu kullanmayacak mısın?"

Defterimi daha da sıkı tutuyorum, tanıdık kenarlarının avucuma bastırıldığını hissediyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Sana harika bir hikâye anlatacağım Charles. Ama arkasında durabileceğim bir hikâye olacak. Onun güvenine saygı duyan bir hikâye."

Kuru bir kahkaha atıyor ve inanamayarak başını sallıyor. "Rowan, buradaki büyük resmi kaçırıyorsun. Hayatta bir kez karşına çıkacak bir şansın var. Okuyucular istatistiklerden ve maç özetlerinden daha fazlasını istiyor. Gerçek Bex'i istiyorlar. Boşanmasını, aşk hayatını, hiç bahsetmediği denizaşırı ailesini. İçeriden bir haberin var, hadi bunu kullanalım."

"Onlara gerçek Bex'i vereceğim," diye cevap veriyorum, defterimi masasının üzerine koyup önünü okşayarak. "Hepsi burada. Hikaye bende, sadece onun sıkı korunan mahremiyetinden vazgeçmiyorum. İkisini dengelemenin bir yolunu bulacağım."

Charles defterime bakıyor ve sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını önünde birleştiriyor.

"Keely'nin babasıyla ilgili hikayenin ortaya çıkmasına izin verdim... Bunu gizli tuttuğu için başka birini kovabilirdim. Bu gazetenin gelir kaybına neden oldu Rowan. Townsend'in işine değip değmeyeceğini kendine sor" diyor.

"Beni kovmakla mı tehdit ediyorsun?" Yerimde durarak soruyorum.

Baş spor muhabiri birkaç ay önce geçirdiği ameliyattan sonra hala izinli olduğu için Charles'ın Hawkeyes'le olan işlerini bitirmem için bana ihtiyacı var. Ayrıca, kullanmak istediği çok fazla şey var ve takım hakkındaki makalelerimle *Seattle Sunrise*'daki muhabirlerin çoğunun toplamından daha fazla abone g e t i r i y o r u m .

"Hayır, seni kovmayacağım. Şunu açıkça söyleyeyim. Seni işe aldım çünkü iyi olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda hırslı olduğunu da biliyorum, bu yüzden sana bu fırsatı sunuyorum. Bunu boşa harcama. Hikayeye ihtiyacım var ve işin buna bağlı."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor, soğuk ve inatçı. Ciddi olduğunu biliyorum. *İşin buna bağlı.* Bu sözün ağırlığı -mesleki hayatım ve Bex'le gelecekteki ilişkim arasındaki gerilim- ü z e r i m e ç ö k ü y o r . Ama geri adım atamam.

"Sana iyi bir hikaye bulacağım," diye söz veriyorum, sesim değişmeden. "Ama benim şartlarımla olacak."

Bir an beni inceledi, gözleri sertti. Sonra küçümseyici bir baş hareketiyle, "Peki. Ama beni hayal kırıklığına uğratma Rowan."

Sandalyemden kalktım ve kapıya yöneldim. "Gitmeyeceğim."

Başka bir şey söylemeden dönüp ofisinden çıkıyorum ve attığım her adımda gerginliğin biraz daha azaldığını hissediyorum.

Birkaç saat sonra, Sam'in hikayesini dizüstü bilgisayarımda hummalı bir hızla yazıyorum, hikaye içimden dökülüyor. Sam'in mirasıyla ilgili ayrıntılar, neredeyse kaybolmuş bir aşkı yeniden canlandırma şansı, hikâye pratikte kendi kendini yazarken defterimdeki notlara bile ihtiyacım yok. Charles onun yerine elimde ne olduğunu gördüğünde, hala kimsenin sahip olmadığı bir haber başlığına sahip olduğumu görecek.

Sabahın erken saatlerine kadar yazıyorum ve sonra tamamen giyinik bir şekilde yatağında sızıyorum.

Bir çan sesi, başka bir mesaj, beni uykumdan uyandırıyor. Yine Sonbahar, bu sefer çılgınca bir soruyla.

Sonbahar: Rowan, iyi misin? Lütfen bana bu sabah yayınladığın makalenin bir hata olup olmadığını söyle?

Bir mesaj daha geliyor, bu sefer Tessa'dan:

Bex'in karısının onu haber vermeden terk ettiğini bilmiyordum. Bu gerçekten üzücü.

Şok içinde mesajlara göz kırpyorum, parmaklarım ekranımın üzerinde uçuşuyor, ta ki Autumn ve Tessa'nın bahsettiği gönderiye gelene kadar. *Seattle Sunrise*'in sosyal medyasında bu sabah ilk iş olarak paylaşılan en yeni gönderi. Şimdiden bir milyon görüntülenme sayısına ulaşmış ve binlerce beğeni almış. *The Seattle Sunrise*'in en son gönderisine akın eden yorumların arasında geziniyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kalbimin çarpıntısı neredeyse önümdeki kelimeleri bastırıyor, ancak gerçek apaçık ortada. Her nasılsa, ayrıntılar - Bex'in benimle paylaştığı ham, kişisel anlar - hepsi orada siyah beyaz, benim i m z a m l a basılmış.

"Hayır, hayır, hayır..." Fısıldadım, aklım başımdan gitti. Bunların hiçbirini paylaşmayı planlamamıştım. Bunlar onun sırlarıydı, hikayeleriydi, asla kullanmayı düşünmediğim hassas anlarda bana emanet edilmişlerdi.

Zar zor nefes alabiliyorum. Bu nasıl olmuş olabilir? Zihnim son birkaç günün parçalarını bir araya getirerek koşturuyor. Sonra, bir anı yerine oturunca buz gibi bir ürperti yayılıyor içime; Bex'le ilgili her ayrıntıyı içeren defterim. Ayrılırken Charles'ın masasında bırakmıştım.

Aman Tanrım. Charles.

Makaleyi tekrar okudum, her satırda asla yayınlamak istemediğim şeyleri okudukça içim parçalandı. Hikâyede Charles'ın isteyeceği her şey vardı - Bex'in yolculuğu, İngiltere'deki varlıklı aile, hokeyde mücadele yılları, babasının hayatının son yıllarını kaçırmanın pişmanlığı, bir dişçiyle evlenmek için onu terk eden eski karısı. Ve hepsi, hepsi benim adım *altında*.

Panik göğsümü dolduruyor, sıkıca bükülüyor. Daha sabahın erken saatleri. Belki Bex bunu görmeden önce ona ulaşabilirim-ekip bunu görmeden önce.

Gözlerimi kapatıyorum, korku bir dalga gibi üzerime çöküyor. Sonra yatağımdan fırlıyor, arabamın anahtarlarını kapıyor ve dairemin kapısından hızla çıkıyorum; sabah yürüyüşünden dönerken koridorda *y a n l a r ı n d a n* geçerken neredeyse Hans ve Sherlock'a çarpıyordum.

Bex bana güvendi, onunla ilgili bir hikaye için araştırma yapmayacağımı söylediğimde bana inandı. Ve şimdi, ona verdiğim her sözü tutmamışım gibi görünüyor.

Onunla yüzleşme düşüncesi, ona ilk ben ulaşamazsam gözlerinde göreceğim acı neredeyse dayanılmaz. Ama ne olursa olsun, onunla konuşmalıyım. Bunun asla olmaması gerektiğini anlamasını sağlamalıyım.

Parmaklarım telefonumun ekranında geziniyor ve kendimi sorgulamadan Bex'in numarasını çeviriyorum. Ama numara çaldığında ona ne diyeceğimi bilemediğimi fark ediyorum. Açıklamaya nasıl başlayabilirim ki?

Arama sesli mesaja düşüyor.

"Bex, lütfen... Lütfen beni ara. Telefonuna bakma, tamam mı? Stadyuma gidiyorum ve sonra açıklayabilirim. Onun yapacağını bilmiyordum-" Sesim çatlıyor ve mesajın sonunu getiremiyorum. Panik beni tüketmekle tehdit ederken telefonu kapattım.

Düşüyormuşum gibi hissediyorum, uyanamadığım bir kâbusun içinde dönüyorum. Tıpkı dışlamaya çalıştığı diğer muhabirler gibi, bir manşet için ona ihanet ettiğimi düşünecek. Ve belki de daha kötüsü, bunca zamandır onu bilgi için, özel bir haber için kullandığımı düşünecek.

Ona ulaşmalıyım, asla böyle bir şey yapmayacağımı anlamasını sağlamalıyım... Ama bunu düşünürken bile içime soğuk bir farkındalık yerleşiyor. Kanıtlar gözünün önündeyken onu buna nasıl inandıracağım?

Charles'ın son konuşmamızdaki sesi hâlâ kulaklarımda: "*İşin buna bağlı.*" Belki de öyledir ama notlarımı alıp bu hale getireceğini hiç düşünmemiştim. Midem bulanıyor, içimde hastalıklı bir his kabarıyor.

Bex'i tekrar aradım ama yine telesekretere yönlendirdi. Çoktan görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Autumn ve Tessa gördü, bu onun da gördüğü anlamına mı geliyor?

Telefonu göğsüme bastırıyorum, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken titrek bir nefes alıyorum. Her seferinde bir adım, Rowan. Önce stadyuma gideceğim, sonra... daha sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama bir şekilde onu kendime inandırmanın bir yolunu bulacağım.

CHAPTER TWENTY-SIX

Bex

Sabah erkenden antrenman için soyunma odasına girdiğimde benzer bir manzarayla karşılaşıyorum: Takımdaki herkes ekranlarına bakıyor, odayı ürkütücü bir sessizlik kaplıyor. Bu garip bir gerginlik. Bu her zamanki paten öncesi şakalaşmalar değil ve Seven'in ifadesi de bunu pekiştiriyor.

"Bu da ne şimdi?" Gerginliği bir şakayla kesmeye çalışıyorum. "En sevdiğin pop gruplarından biri dağıldı, değil mi?"

"Pek sayılmaz, Koç." Telefonunu göğsüme dayayan Seven'in sesi düz. "Bunu okumak isteyebilirsin."

Başlığı görene kadar ne yapacağımı bilemedim: *Takımın Arkasındaki Adam: Koç Bexley Townsend*. Ve işte orada, Rowan'ın adı düzgün, temiz bir yazıyla başlığın hemen altında. Aşağıya inip ilk birkaç satırı gördüğümde midem bulanıyor, içim burkuluyor - ona özel olarak söylediğim, olabildiğince çiğ satırlar.

İşte her şey, internet bağlantısı olan herkesin görebileceği şekilde gözler önüne serildi. Kendi takım arkadaşlarımla bile asla paylaşmadığım detaylar. Lily'nin gidişi, mutfak masasındaki boşanma kağıtları, babamın cenazesi, onunla birlikte gömdüğüm pişmanlıklar. Ama nasıl olduysa Rowan tüm bunları bulup çıkarmayı başardı ve sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi mesafeli bir ses tonuyla yazıya döktü.

Çocuklar hazırlanmaya devam ediyor ama ortam çok gergin. Kimse tek kelime etmiyor ama endişelerinin, dile getirilmeyen sorularının ağırlığını hissedebiliyorum. Seven'in telefonunu ona geri vermeden önce daha sıkı kavriyor, içimi kemiren öfkeyle nefes alıyorum.

Bunu yazması için gereken her şeyi ona veren aptal benim. Onun cazibesine kapıldım, güvenebileceğim, beni anlayabilecek biri olduğuna inandım. Bana ne planladığını söylemek için her şansı vardı. Bunun yerine, ona açılmama izin verdi ve bir daha asla böyle bir yazı yazmayacağına söz verdi.

İhanetin ağırlığının göğsüme çöktüğünü hissediyorum. Her ne kadar gardımı yüksek tutmaya çalışsam da, şimdi yeterince yapmadığım açık. Ve o da tam olarak neden yapmam gerektiğini kanıtladı.

Sopamı parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sert kavrayarak daha fazla zaman kaybetmedim. Bir hışımla soyunma odasından çıkıp ofisime giriyorum ve takımlarımı giyiyorum. Bunu içimden atmamı sağlayacak tek bir şey var; paten kaymak, vuruş yapmak, beni canlı canlı yemeden önce bu öfkeyi içimden atmamı sağlayacak herhangi bir şey.

Bu sabah antrenman gündemdeydi ve ben sahadaydım, adeta buzda delikler açıyordum. Her vuruşta, panolara her çarpışımda ihanetin kayıp gittiğini hayal ediyorum ama ne kadar sert vurursam vurayım ya da kaç gol atarsam atayım, bu ağırlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Takıma odaklanmalıyım, playofflara doğru ilerlememizi sağlamalıyım. Bu sadece bir dikkat dağıtıcı, acı verici ama yine de bir dikkat dağıtıcı.

Ben kendimi daha da zorlarken, bacaklarım yanana, nefesim kesilene kadar kayarken çocuklar bana yer açıyor. Ama hiçbir şey yeterli değildir. Sonra bile

Takım buzdan çıkarken ben hala oradaydım, vücudumdaki her hücreye yapışan öfkeyi yakmaya çalışıyordum.

İşte o zaman onu fark ettim. Rowan, nefes nefese, tünelde bana doğru koşuyordu. Ve onu burada, benim olması gereken bu alanda görmek yüzüme bir tokat gibi iniyor.

Berbat görünüyor -saçları dağınık, yüzü kızarmış- ama bahanelerini dinleyecek havada değilim.

"Bex!" Sesi boş arenada çaresizlikle yankılanıyor. "Çok özür dilerim! Sana söyleyemem bile-"

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Kendine sakla, Summers."

Kısa bir süre durdu, sersemlemişti, ama en ufak bir sempati bile toplayamıyorum. Bunu şimdi söylemeliyim, her şeyi ortaya dökmeliyim ki ikimiz için de hiçbir soru kalmasın. "Bunun için kendimi suçluyorum, biliyorsun," diyorum, kelimeleri boğazımdaki yumruyu geçmeye zorlayarak.

"Seninle tanıştığım anda kim olduğumu biliyordum ama başka biri olduğuna inanmak istedim. Kötü bir karar verdim.

Bu benim suçum. Bir daha olmayacak."

"Kim olduğumu biliyor muydun?" Gözleri neredeyse acıya benzeyen bir şeyle parlıyor. "Bex, beni bundan daha iyi tanırsın. Ben asla-"

"Ama sen yaptın," diye çıkıştım. "Benden istediğini elde etmek için elindeki her kozu kullandın. Tıpkı Lily gibi. En azından bir sebebi vardı. Gitmek için her türlü hakkı vardı ve şimdi onu sevdiğim gibi sevip sevmediğimi bile merak ediyorum..." Kelimeleri ısıyorum, onları safra gibi bastırıyorum.

İrkiliyor, gözleri irileşiyor ve bir an için ham, savunmasız bir şey görüyorum. Ama kendimi tekrar içine çekmesine izin veremem. Sopamı buza vuruyorum, ses boş pistte yankılanıyor.

"Lütfen, sadece dinle," diye yalvarıyor, ileri doğru tereddütlü bir adım atarak. "Her şeyi açıklayabilirim. Sadece bana bir şans ver-"

"Artık umurumda değil." Ona doğru kayıyorum, her adımda kendime, beni daha fazla incitmesine izin vermeden önce onu neden şimdi kesmem gerektiğini hatırlatıyorum. "Hep böyle bitecekti, değil mi? Eğer bir şey varsa, beni haklı çıkardın. Sen de diğerleri gibisin."

Kelimelerin tadı acı ama gerçekler. Buzdan çıkıyorum, varlığımın her zerresi bana ondan mümkün olduğunca uzaklaşmamı söylüyor. Ona ihtiyacım yok ve beni incitmesi için ona bir şans daha vermek istemediğimden eminim.

Yanından geçerken, hala giydiği ceketı fark ediyorum, ona verdiğim, yaşadığımız her şeyin bir tür sembolü haline gelen ceket. "Ceket sende kalsın, ya da daha iyisi," diyorum, sesim soğuk, "yak onu. Onu geri istemiyorum."

Çünkü tek yapacağı bana onu hatırlatmak olacak. Neredeyse sahip olduğum hayatı.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Rowan

Bex'in stadyumda yanımdan hışımla geçip gitmesinden ve Charles'ın ofisinin *The Seattle Sunrise*'ın gitmeme izin verdiğini bildiren bir e-posta göndermesinden bu yana bir hafta boyunca yoğun duygular ve uykusuz geceler yaşadım. Charles hâlâ telefonlarıma cevap vermiyor ve güvenliğe, ofisinin bulunduğu binaya dokunursam beni dışarı çıkarmalarını söyledi.

Jordan bu öğleden sonra beni neredeyse evden dışarı sürükledi ve yeniden insan gibi hissetmem için market alışverişi yapmam konusunda ısrar etti. Berbat durumdayım ve günlerdir elle tutulur bir şey yememişim gibi hissediyorum. Reyonlarda dolaşırken,

Jordan raftan aldığı bir paket patlamış mısırı gelişigüzel açıyor ve bana uzatıyor.

"Biraz ister misin?" diye soruyor, bir avuç dolusu çtırdatmaya başlamış bile.

Anında geri çekiliyorum, tereyağı kokusu burnuma çarpıyor ve midemi bulandırıyor. "Ah, hayır." Bu tepki beni bile hazırlıksız yakaladı - genelde bu şeyi severim.

Duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Bu senin en sevdiğin patlamış mısır, Ro. Ne oldu?"

"Yok bir şey." Mide bulantımın artmasını görmezden gelmeye çalışarak elimi salladım. "Sadece kendimi iyi hissetmiyorum. Biraz daha duyarlı olmayı deneyebilirsin, bilirsin. Tüm hayatım bir anda patladı." Ona sert bir bakış fırlattım. "Ayrıca her an regl olabilirim. Muhtemelen bu yüzden."

Jordan bir avuç daha çtırdatarak bana şüpheyle bakıyor. Onun yoğun incelemesini görmezden gelmeye çalışıyorum ama arabasına bir demet muz koyarken kendimi yine öğürürken buluyorum. Kuru kusmamaya çalışarak arkasını dönmemi izlerken bakışları keskinleşiyor.

"Bu kadar." Beni el arabamızla koridorda bırakıp fırtına gibi gitti. "Nereye gidiyorsun?" Ona seslendim.

"Burada bekle," diye sesleniyor omzunun üzerinden, dükkânın önüne doğru yürüyor.

Üç dakika sonra hâlâ orada dikilmiş, kaşlarımı çatmış, neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonra elinde bir makbuz ve diğer elinde küçük, pembe bir karton kutuyla geri döndü. Tek kelime etmeden elime tutuşturdu.

Aşağı baktım ve kalbim durdu. Hamilelik testi.

"Ciddi misin, Jordan? Neden bunlardan birine ihtiyacım olsun ki?"

Kollarını kavuşturuyor. "Rowan, regl dönemini kaçırmışsın. Ben de neredeyse üç hafta önce regl oldum ve regl dönemlerinde yaptığın gibi beni CSI ve dondurma yemeye çağırmadığını yeni fark ettim," diyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor.

Başımı sallarken kalbim sıkışıyor. "Bunun hiçbir anlamı yok. Hamile kalamam, Jordan. Yani, Drew ve ben her şeyi denedik ve hiçbir şey olmadı. Bex'le de sadece birkaç kez birlikte olduk." Onun kadar kendimi de ikna etmeye çalışarak alay ediyorum. "Bu imkânsız."

"Tamam ama... regl oldun ve beni ay partimize davet etmemeye mi karar verdin? Genelde bir tanesini bile kaçırmayız." Sesi yumuşuyor ve kaşları kalkıyor.

Sözleri içime işliyor ve bana hayal kırıklığı etrafında oluşturduğum döngüyü hatırlatıyor. Ama başımı sallayarak bunu bastırıyorum. "Birçok kez kaçırdım. Bu alışılmadık bir şey değil. Bu demek değil ki..." Sesim soluklaşıyor.

Hiç vazgeçmiyor. "Bak, ben zaten aldım, sen de alabilirsin. Ve eğer hamile değilsen, bunu hemen öğreniriz ve beni burada korkutmayı bırakabilirsin." Sesi nazik ama kararlı. "Seninle gelmemi ister misin?"

Tartışmak, geri adım atmak ve bunun anlamsız olduğunda ısrar etmek istiyorum. Bex'in çocuğuna hamile olabileceğim fikri... imkansız geliyor ve yine de kalbim açıklayamadığım bir özlemle ağrıyor. Olumsuz bir sonuçtan da olumlu bir sonuçtan korktuğum kadar korkuyorum. Bir parçam - kabul etmekten utandığım bir parçam

-Bir yanım olumlu olmasını isterken, diğer yanım Bex'in karşısına bu haberle çıkmak istemiyor. Ona hamile kalamayacağıma dair söz verdiğim için ne düşünecek?

Sertçe yutkunuyorum, testi tutuyorum. "Hayır, sorun yok. Sadece bir dakika sürecek ve sonra yolumuza devam edip bu hiç olmamış gibi davranacağız."

Mağazanın arka tarafındaki tuvalete doğru yürürken ayaklarım kurşun gibi hissediyor. Kutuyu açarken ellerim titriyor, selofanın kırışması sessizliği kesiyor. Kendimi kabine kapattım ve bir anlığına donup kaldım. Bunun gibi testlerin anıları aklımdan geçiyor, her biri hayal kırıklığı ve kalp ağrısından başka bir şey getirmiyor. Ama derin bir nefes alıyorum ve ezbere bildiğim adımları takip ediyorum.

Emin olmak için iki testi de alıp kutunun üzerine koyuyorum ve bekleme süresini ayarlamak için telefonuma bakıyorum. Ancak sonuçlar neredeyse anında ortaya çıkmaya başlıyor, artı işaretleri gözlerimin önünde canlı ve inkar edilemez hale geliyor.

Nefesim kesiliyor ve gördüklerimi algılayamadan öylece bakakalıyorum. Ben... hamile miyim?

Orada oturup testleri sanki şimdiye kadar tuttuğum en değerli şeymiş gibi kavrarken gözyaşlarım sel olup görüşümü bulanıklaştırıyor. Sevinç, inançsızlık ve karşı konulmaz sevgi aynı anda içime doluyor, bir zamanlar şüphe ve korkunun yaşadığı alanı dolduruyor.

Birden yumuşak bir ses duyuyorum. "Rowan? Hâlâ burada mısın?" Jordan'ın sesi temkinli, sanki cevabımın ne olabileceğinden korkuyormuş gibi.

Sertçe yutkunuyorum, sesimi bulmakta zorlanıyorum. "Evet," diye gıcırđıyorum, boğazım duygularla sıkılıyor.

Beyaz spor ayakkabıları kabin kapısının hemen dışında görünene kadar ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. "İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak ve destekleyici.

Sözümü sakınmadan kutuyu kapının altından geçiriyorum, iki pozitif test onun görmesi için kutunun üstüne tünüyor. Tuvaletin sifonunu çekip ayağa kalkarken ve eşofmanlarımı tekrar giyerken yanımda olduğu için rahatlıyorum.

Nefes alışını duyuyorum ve sonra ellerinin ağzına doğru uçtuğunu görmek için kabinin kapısını açıyorum. "Hamilesin!" Sesi neredeyse fısıltı gibi, huşu ve sevinçle dolu ve bir şekilde yüksek sesle duymak bunu daha gerçek kılıyor.

Ve o an bana da vurdu. Ben hamileyim. Yıllarca çocuk sahibi olamayacağımı düşündükten, kendimi farklı bir hayata teslim ettikten sonra... Hamileyim. Ve sadece herhangi birinin bebeğine değil, Bex'in bebeğine.

Elim karnıma gidiyor, sanki buna inanmaktan korkuyormuşum gibi kararsız. Gülümsüyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve ben orada oturup bu yeni hayatın inanılmaz, beklenmedik mucizesinin tadını çıkarırken Jordan'ın heyecanı arka planda yankılanıyor.

Bir sonraki düşüncem?

Hemen kadın doğum uzmanımdan randevu almalıyım.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Rowan

Leo'nun adı ekranda yanıp sönerken telefonum çalıyor. Midem bulanıyor, yarısı heyecandan, yarısı korkudan. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey var ama nereden başlayacağımdan bile emin değilim.

"Leo!" Sesimi sabit tutmaya çalışarak cevap veriyorum.

"Rowan, hayatım," Leo'nun İngiliz aksanı her zamanki gibi neşeli. "Sadece seni kontrol etmek ve gönderdiğim dosyayı alıp almadığını görmek istedim."

"Oh, uh... evet, anladım. Harika görünüyor," diyorum, son birkaç gündür hayatımın içine düştüğü karmaşaya değil de onun sözlerine odaklanmaya çalışarak.

"İyi, iyi," diyor ve sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "Takımla işler nasıl gidiyor? Bu hafta Bex'le birlikte mi seyahat ediyorsun?"

Bex'ten bahsedince kalbim duracak gibi oldu. Leo son zamanlarda Bex ile konuşmamış olmalı. "Ben... um..." Kelimeler bulmakta zorlanıyorum, yükselen duygu düğümünü ısırarak bastırıyorum. "İşler... karmaşık, Leo."

Leo yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. "Bex bir dangalak mı yoksa sana iyi mi davranıyor?"

Tam o anda gözyaşlarına boğulmamak için tüm gücümü harcıyorum. Sesimi sabit tutmaya çalışırken elim telefonumu sıkıca kavırıyor. "Aslında... Kovuldum, Leo."

Bir süre sessizlik hakim olur ve tekrar konuştuğunda sesi ciddi ve yumuşaktır. "Kovuldun mu? Lanet olsun, Rowan. Bu... Üzgünüm. Bu çok utanç verici ve o aptallar ne kaybettiklerini bilmiyorlar."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, zorlukla yutkunarak. "Yine de sorun değil. Bir yolunu bulacağım."

"Aramamın nedenlerinden biri de bu. Dergide bize katılman konusunda seninle konuşmak istedim. Resmi olarak," diyor Leo, sesi ısınarak. "Ne diyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kapımın çalınması araya giriyor. "Bekle Leo," diyorum, kalkıp kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda nefesim kesiliyor.

Koruyucu kılıflara sarılmış ve beyaz eldivenli iki teslimat görevlisi tarafından büyük bir özenle taşınmış olan tablo işte oradaydı. *Tablo*. Her şey olup biterken onu neredeyse unutmuştum.

"Resim," diye nefes alıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış ve huşu içinde. Nasıl unutabilirdim ki? Bex'in beni resme bakarken izleyişini, gözlerinin hiç görmediğim kadar yumuşak olduğunu nasıl unutabilirim?

"Ne resmi?" Leo'nun sesi telefonumdan geliyor, biraz kafası karışmış bir şekilde.

"Bu, şey... bir galeriden çok sevdiğim bir tablo. Efervesan Kucaklaşma. Bex benim için almıştı," diyorum ona, hâlâ bir serapmış gibi tuvale bakarak.

Leo'nun şaşkın kahkahası süzülüyor. "Bex sana yüz bin avro değerinde bir tablo mu aldı?"

Titrek bir kahkaha attım. "Aslında... üç katını ödedi. Asıl sahipleri sadece ödedikleri kadarını aldılar ve geri kalanını Bex'in her yıl bağış yaptığı kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa bağışladılar."

Bir duraklama oluyor ve sonra Leo'nun sesi huşuya yakın bir şeye düşüyor. "Kardeşıme ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum, gözlerim minnettarlık ve kalp kırıklığı karışımı yaşlarla doluyor. Bu resim... Bex'in sadece hayal etmediğim bir yönünün kanıtı, ben her şeyi mahvetmeden önce... bir zamanlar onu önemseydiğinin kanıtı.

"Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor, aşkım. Kardeşim sana aşık gibi görünüyor."

Keskin bir nefes alıyorum ve telefonu daha sıkı kavıyorum. *Aşık mı?* Her şeyden sonra bu mümkün mü? Ama ben daha bu düşüncüyü sindiremeden teslimat görevlilerinden biri nazikçe araya giriyor: "Nereye koymamızı istersiniz hanımefendi?"

Onlara içeri girmelerini işaret ediyorum, kanepenin karşısında her gün görebileceğim bir yeri gösteriyorum. "Sadece... tam şurada, teşekkür ederim," diyorum, onlar tuvali dikkatlice açıp duvara yerleştirirken kendimi zor tutuyorum. Geri çekildikleri ve benim alanımda tamamen ortaya çıktığını gördüğüm an, tuttuğum gözyaşları dökülüyor.

Teslimat ekibi kibarca başını sallayıp çıkarken, "Teşekkür ederim," diye boğuluyorum ve Leo hâlâ hatta olduğu halde beni sessiz odada yalnız bırakıyorlar.

"Rowan?" Sesi beni geri çekiyor, yumuşak ve nazik. "Teklifimi düşün, tamam mı? Kardeşimle aranızda bir şey olsun ya da olmasın, bu derginin ihtiyacı olan kişi sensin. Başlangıçta uzaktan çalışabilirsin ama nihayetinde Liverpool'da kendi ekibini yönetmen için seni burada isteyeceğiz. Kendi ekibini."

Kendimi toparlamaya çalışarak yüzümü siliyorum. "Kendi ekibim mi?" Mırıldanıyorum, bu olasılık neredeyse sindirilemeyecek kadar büyük.

Leo kendinden emin bir ses tonuyla, "Evet, senin yeteneğin *Seattle Sunrise*'ın hak edebileceğinden çok daha büyük," diyor. "Ve Harper'la konuştum. Önümüzdeki yıllarda büyük işler yapacağız. Bunun için sana ihtiyacımız var. Seni ikna edebileceğini düşündüğüm eksiksiz bir yan haklar paketi ve bir işe başlama ikramiyesi göndereceğim."

Bir yanımda heyecanla kabarıyor ve cazibenin beni içine çektiğini, sadece hayalini kurduğum bu inanılmaz fırsata doğru sürüklediğini hissediyorum. Ama bir yanımda kapana kısılmış gibi hissediyor, geleceğim ve Bex'in çocuğunu taşıdığımı dair büyüyen sır arasında sıkışıp kalıyor. Ona bebekten bahsetmeden dünyanın öbür ucundaki bir işi kabul edemem.

Ama ya bu çocuğu istemiyorsa? Ya da daha kötüsü, ya bunun onu tuzığa düşürmek için kullandığım başka bir yöntem olduğunu düşünürse? Bunun kolay bir cevabı yok.

Basit bir çözüm ve bunun ağırlığını üzerimde hissediyorum, ağır ve acımasız.

"Bunu... düşüneceğim," diye fısıldıyorum sonunda Leo'ya, sesim titreyerek.

"Güzel," diye yanıtlıyor, açıkça memnun olmuş. "Her şeyi e-postanıza göndereceğim ve hazır olduğunuzda bir göz atabilirsiniz."

Vedalaşıyoruz ve ben telefonu kapatırken oda sessiz, neredeyse boş gibi geliyor. Tablo tekrar gözüme çarpıyor ve ona bakıyorum, canlı renkler zihnimi bulandıran gri belirsizlikle tam bir tezat oluşturuyor.

Bir elimi karnıma bastırıyorum, içimdeki bebeğin ağırlığı şimdi her zamankinden daha gerçek. Buna nasıl bir çocuk getirebilirim? Bex'i nasıl bırakabilirim, bu işi nasıl kabul edebilirim ve ona bilme şansı vermeden dünyanın öbür ucuna nasıl gidebilirim? Ve yine de, kendim ve bu çocuk için bir hayat kurma şansım varken nasıl burada işsiz ve yönsüz kalabilirim?

Teklif profesyonel olarak istediğim her şey... ama şimdi hayatım her zamankinden daha karmaşık geliyor. Leo için çalışma, bir ekibi yönetme, tamamen kendime ait bir şey inşa etme fikri heyecan verici. Ama bu artık sadece benimle ilgili değil.

Fırça darbelerinin güzel bir görüntüden daha fazlasını yakaladığı tabloya tekrar bakarken kalbim sızlıyor. Bex'ten de bir parça taşıyor, duvarların ve huysuz dış görünüşünün altında yatan adamdan. Belki, sadece belki, anlama ihtimali vardır. Belki bunun bir parçası olmak ister, bizim bir parçamız olmak ister.

Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Ve bundan sonra ne olursa olsun, ona gerçeği söylemeyi ikimize de -ve içimde büyüyen bu minik hayata- borçluyum.

Bunu üzerimden atmalıyım çünkü kadın doğum randevuma gitmem gerekiyor.

CHAPTER TWENTY-NINE

Bex

Leo'nun telefonda sesini duyabiliyorum. Rowan için aldığım tabloyu ve ödediğim parayı duyduğundan beri beni azarlamak için can atıyor. Harper satın alınan eserlerin alıcı bilgilerini paylaşmadığını söylediğinde buna inandım ama sanat dünyası sıkı sıkıya birbirine bağlı ve bu bilginin Leo'ya ulaştığını öğrenmek hiç de şaşırtıcı değil.

"Şehirdeki söylentilere göre, zengin bir hokeyci adam Efervesan Kucaklama'yı birkaç saat önce sattığının üç katına satın almış, öyle mi? Buna inanabiliyor musun?" Sesindeki kendini beğenmişliği ve çalışma odasındaki sandalyeye yaslanırken inlediğini duyabiliyorum.

"Başlama, Leo." Stadyumdaki spor salonuna götürmek üzere protein shake tozunu plastik bir bardağa doldururken söylüyorum.

Leo uyarımı dikkate almıyor, onun yerine gırtlaktan bir kıkırdama geliyor. "Sadece bu kıza karşı kötü hislerin olduğunu kabul et. O özel biri, bunu zaten biliyorum. Peki annemle tanışması için onu ne zaman eve getireceksin?"

Bu soru beni itiraf etmek istediğimden daha çok etkiledi. "Eve getirecek bir şey yok, tamam mı?" Hırlıyorum, kelimelerin tadı acı geliyor. "Bu iş bitti. Bitti." Acısı hala zonkluyor, sanki kalbimden bir parça koparılmış ve pistte donmaya bırakılmış gibi.

Sesi ciddileşiyor. "Bitti mi?" diye soruyor, sanki cevabımdan rahatsız olmuş gibi. "Ve tüm bunlar *Seattle Sunrise*'in sosyal medya sayfasında senin hakkında yayınladığı o haber yüzünden mi? Sadece temiz bir kesim o zaman?"

Bardağımın kapağını çevirirken sertçe nefes veriyorum. "Daha çok sivri bir tane gibi," diye mırıldanıyorum. "O sadece bir hikâye yazmadı Leo. Hayatımı gözler önüne serdi, sanki dünyanın görmesi için soyup açıyormuş gibi. Lily'yi, babamı, bulabildiği her özel anı. Peki ne için? İstemediği bir iş için terfi almak için mi?"

"Dur bakalım, bu Rowan'a hiç benzemiyor," diyor, sesinde bir endişe tınısı var.

Geri çekiliyorum, hayal kırıklığım kabarıyor. "Neyin 'Rowan'a benzediğini' nereden biliyorsun?"

Sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi sandalyesinin tekrar hareket ettiğini duyuyorum. "Dergiyi tamamen çevrimiçi hale getirmemde bana yardımcı oluyor. Ona tam zamanlı bir iş teklif ettim, hemen kabul edeceğini düşündüm. Yeteneklerinin spor medyasında boşa harcandığını da biliyorum, alınmasın. Ama o reddetti. Kabul etmedi ve sanırım şimdi nedenini anlıyorum."

"Bunun benim için nasıl bir anlamı olabilir ki?" Beni iğnelemesine izin vermemeye çalışarak soruyorum. "Bunun onu bir aziz yaptığını mı söylüyorsun? Ona her şeyimi verdim Leo. İstediği her parçamı aldı."

Leo hiç istifini bozmadan başını sallar. "İlerlemek için özel hayatını sabote ettiği söylenen hangi gazeteci, sırf senin ayağına basmamak için her zaman hayalini kurduğu işi -iki kat maaş, geçim maaşı ve kendine ait bir köşe ofisi olan bir işi- geri çevirir?"

Haklı olduğu bir nokta var ve ben de onun nedenlerini sorguluyorum. Rowan ne pahasına olursa olsun kariyerini ilerletmeye kararlı olsaydı, Leo'yla olan işi gözünü kırpmadan kabul ederdi. Ama kabul etmedi. Reddetti ve daha önce sahip olduğum kesinlikte bir çatlak var.

Çenemi sıkıyorum. "Haklısın, hiçbir mantıklı değil. Ama makalenin üzerinde onun adı vardı. O yapmış olmalı. Ve makaledeki şeylerin yarısından fazlasını bilen tek kişi o."

Ona söylediklerimi düşünüyor ve sonra konuşuyor. "O olduğuna emin misin? Çünkü onun çalışmalarını biliyorum. Bir süredir yazılarını takip ediyorum ve o yazı... onun sesi değildi. Kimin yazdığını bilmiyorum ama Rowan değildi."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Sözleri derimin altına işlese de talep ediyorum.

"Bex, beni dinle," diyor. "Sektörde tanıdıklarım var ve *Seattle Sunrise*'in IT departmanındaki bir arkadaşımın arkadaşından duyduğuma göre Rowan, Hawkey'ler Vancouver'dan döndükten sonra Charles'la konuşmaya gittiğinde geride bir not defteri bırakmış. Charles'ın ona erişimi vardı."

Doğruluyorum, telefonu sıkıca kavıyorum. Not defteri. Zihnim her zaman yanında taşıdığı, sürekli notlar aldığı, tüm kariyerini tutuyormuş gibi tuttuğu deftere geri dönüyor - çünkü öyleydi. Ve eğer o defterde ne olduğunu biliyorsam, bahse girerim Charles da biliyordur. İçimden bir ürperti geçti.

"Charles onun defterini mi kullandı?" Sesim alçak çıkıyor ama ifşaatin ağırlığı göğsüme baskı yapıyor.

"Ben de öyle duydum," diye tereddütle itiraf ediyor Leo. "Makaleyi ya kendisi yazdı ya da onun notlarını kullanarak başka birine yazdırdı. Ama gördüğüm ve duyduğum kadarıyla Rowan yazmamış."

Kararlılığımdeki çatlak genişliyor. Eğer bu doğruysa, bana ihanet etmedi. Ama yine de defteri geride bıraktı, değil mi? Yine de Charles'a beni parçalaması için cephane verdi.

"Neden bana defterden bahsetmedi?" Soruyorum ama bu soru Leo için olduğu kadar kendim için de.

"Bilmiyor olabilir," diye öneriyor Leo. "Ya da belki ona asla inanmayacağını düşünmüştür. Bilmiyorum, Bex. Tek bildiğim, birlikte çalıştığım Rowan'ın sana bunu yapacak biri olmadığı."

Söylediklerinde doğru olan bir şeyler var. Rowan'ın beni büyülediğine kendimi inandırmıştım - onun benden bir şeyler almaya çalışan başka biri olduğuna, onun hakkında böyle düşünmemem gerektiğini bilmeme rağmen.

"Haklı olsan bile," diyorum yavaşça, "bunu nasıl düzeltebilirim?" Sessizce itiraf ediyorum.

Leo basitçe, "Onunla konuşarak başla," diyor. "Çok geç olmadan gerçeği öğren."

Vedalaşıyoruz ama sözleri telefon görüşmesi bittikten sonra da aklımdan çıkmıyor. Orada oturup yere bakıyorum, konuşmanın ağırlığı üzerime çöküyor. Eğer o makaleyi Rowan yazmadıysa, o zaman onun hakkında yanılmışım demektir- her şey hakkında.

Onu görmem gerekiyor ama playoffların ikinci turu için yola çıkıyoruz. Takımımın önümüzdeki birkaç günü atlatmasını sağlamalıyım ve sonra Rowan'la bu konuyu nasıl ele alacağımı düşünebilirim.

Çünkü yanılmış olma ihtimalim bile varsa, onu uzaklaştırdığım için kendimle yaşayabilir miyim bilmiyorum.

CHAPTER THIRTY

Rowan

Penelope'nin dairesine adımımı atar atmaz, her zamanki arkadaş grubunun heyecanlı sohbetlerinin sesi mekânı dolduruyor. Penelope maçı izlemek için hepimizi evine davet etti. Bana söylendiğine göre, ben buralara gelmeye başlamadan önce de var olan bir gelenek. Her ne kadar artık Hawkeyes'in özel muhabiri olarak çalışmıyor olsam da, kızlar beni her zamanki etkinliklere davet etmeye devam ettiler.

Oturma odasına girdiğim anda Tessa, Autumn ve Cammy'nin büyük bölümde oturmuş, sokağın aşağısında açılan yeni suşi restoranını tartıştıklarını fark ettim.

T.V.'nin popüler emekli hokey oyuncularını, ikinci turun yedinci maçı için görüşlerini bildiren konuk yorumcular. Bu gece kim kazanırsa final turu ve Stanley Kupası için karşı karşıya gelecek.

Bu gece Hawkeyes'in şampiyonluk için bir şansının daha olup olmayacağını öğreneceğimiz gece. Takımla birlikte şehir dışında olamayacağım için biraz üzgünüm ama arkadaşlarımla, herkes çeşitli heyecan, beklenti ve benim durumumda sinir hallerindeyken, onun devasa kesitinde bir araya geldiğim için mutluyum.

Ben koltuğun köşesine iyice yerleşirken, Tessa arkama sıkıştırmam için bana bir yastık atıyor. "Ee," diyor gözlerini şakacı bir şekilde kısarak, "Charles Albright'tan sonra hayat nasıl?" diye soruyor, sesi hafif ama merak ettiğini biliyorum.

Başımı sallayarak küçük bir kahkaha attım. "Dürüst olmak gerekirse, işsiz olmak beklediğimden daha yoğun. Leo bana sürekli e-posta gönderiyor, The Painted Easel ve Harper'ın sanat sergileri arasındaki bir işbirliğine yardımcı oluyorum ve bir dergiyi yönetmenin gerçekte ne gerektirdiği konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyorum. Görünüşe göre, bu sadece makaleleri düzenlemek ve güzel resimler seçmekten daha fazlası" diye takılıyorum. Elbette çok fazla iş olacağını biliyordum.

"İş teklifi ne zaman gelecek? Seni bedavaya tutmayı bekleyemez," diyerek sırtıyor Penelope ve kolumu dürtüyor.

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, bu kısmı nasıl itiraf edeceğimden emin değilim. Onlara gerçeği söylediğimde, neden bavulumu toplayıp Liverpool'a taşınmadığımı merak edecekler. "Aslında Leo geçen hafta bana resmi bir teklif yaptı bile. Tam zamanlı. Kıdemli editörlük pozisyonu. Geri çeviremeyeceğin türden bir iş. Liverpool'da olması ve kısa vadede benimle uzaktan çalışmak istemeleri de cabası."

Tüm arkadaşlarımla bana baktığını, teklif karşısında şaşkına döndüklerini ve muhtemelen neden sevinçten havalara uçmadığımı merak ettiklerini hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım, Rowan, bu inanılmaz!" Brynn kocaman gözlerle öne doğru eğilerek haykırıyor. "Alacak mısın?"

Oda sessizleşiyor, sorularının ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettiğimde tüm gözler üzerime çevriliyor. Geleceğimi açıklamamı, burada mı kalacağımı yoksa Atlantik'in diğer yakasına mı gideceğimi bilmelerini beklediklerini görür gibiyim.

Tereddüt ediyorum, dikkatimi dağıtmak için arkamdaki yastıkla oynuyorum. "Henüz bilmiyorum," diyorum ve alt dudağımı ısıırıyorum. "İşler beklediğimden biraz daha karmaşık bir hal aldı."

Zoey kanepenin diğerk ucundan bakıyor, koyu renk gözleri sempatik. "Boyalı Şövale'de yaptığın işi ve Harper'la olan bu yeni fırsatı seviyorsun gibi görünüyor. Bunda karmaşık olan ne?"

Ağzımı açıyorum, kelimeler kenarda kalıyor, ama cevap veremedim. Isla beliriyor, elinde bir şişe şarap tutuyor. "Üstünü kapatmak isteyen var mı?" Etrafına bakınıyor, bakışları bilmiş bir gülümsemeyle üzerimde duraklıyor. "Rowan? Bir kadeh ister misin?"

Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Hayır, teşekkürler. Bir süre içemem."

Sözcükler kafama dank edince bir an sessizlik oldu. Sonra, sanki bir işaretmiş gibi, tüm kafalar tekrar bana doğru dönüyor, gözler açılıyor, ağızlar düşüyor. Tessa bir kaşını kaldırıyor, sinsi bir gülümseme dudaklarını büküyor.

"Rowan, içki içemiyor musun?" diye soruyor başını eğerek, "Ve burada tam olarak ne kadar süreden bahsediyoruz?"

Artık saklanmak yok, tereddüt etmek yok, bunun farkına vardığımda kalbim hızla çarpıyor. Düşüğümde ya da sadece sarılmaya ve gülmeye ihtiyacım olduğunda beni yakalayacaklarını bildiğim kadınlar bunlar. Burası, onlarla birlikte, benim güvenli yerim. Boğazımı temizliyorum, sinir ve heyecan karışımı bir duygunun kabardığını hissediyorum. "Dokuz ay."

Oda patladı. Ciyaklamalar, nefes nefese kalmalar ve "Aman Tanrım!" haykırıları arasında hepsi bana sarılmaya koşuyor, gülüyor ve tebrik ediyor, elleri saf şok ve sevinçle ağızlarını kapatıyor.

"Bex'in, değil mi?" Penelope yumuşak ama heyecan dolu bir sesle soruyor. Bana hem heyecanlı hem de şefkatli bir ifadeyle bakıyor, sanki benim için gelişmekte olan ve açıkça desteklediği bu geleceği görüyormuş gibi.

Başımı salladım, kalbim küt küt atıyordu. "Evet... bu onun."

Oda yine sessizliğe gömülür ama bu kez durum farklıdır. Her biri haberi işlerken orada bir anlayış, bir ağırlık var. Aramızda ne olduğunu biliyorlar, tüm franchise biliyor, gerçekten.

Haberler hızlı yayılıyor, özellikle de Bex oyuncu tünelinin ortasında makale yüzünden neredeyse kafamı ısırdığında. Stadyum yankılanıyor ve binanın duvarları dışında kimsenin onun beni azarlamasını kaçırdığından şüpheliyim.

Bana inanmadı ve şimdi hem onu hem de kariyerimi kaybettim. Ama onun yerine, bir bebekle yeni bir hayat umudu ve belki de Leo'ya yeğenini taşıdığımı söylemenin bir yolunu bulabilirsem, denizaşırı yeni bir dünya.

Sessizliği ilk bozan hamile Tessa oluyor, sesi ciddi ama sıcak. "Peki... o zaman neden işi kabul etmiyorsun? Bu mükemmel bir çözüm olabilir. "Bu iş

İş esnektir, değil mi? Bir süre uzaktan çalışabilirsin, sonra hazır olduğunda ailesine daha yakın bir yere taşınırsın. Bex'in de buna katılacağını düşünüyorum, özellikle de ikinizi de önemseyen insanların yanında olacağınız anlamına geliyorsa."

Ve dedikleri gibi, işler burada sarpa sarıyor.

"Bex henüz bebekten haberdar değil," diye sessizce itiraf ediyorum, göğsümde tanıdık bir ağırlık hissediyorum. "Ona söylemedim. İlk ultrasonumu yeni yaptırdım ve on haftalık hamileyim."

"Gala mı?" Autumn soruyor, ben de cevap olarak başımı sallıyorum.

"İlk üç aylık dönemi neredeyse atlattın!" Isla ışınlanıyor. "Doktor ne dedi?" diye soruyor, gebe kalmak için verdiğim mücadeleyi bildiği için.

"Bebegin büyümesinden gerçekten çok memnun. Şu anda herhangi bir endişesi olmadığını ancak birkaç hafta içinde resmi bir ultrason için beni göreceğini söylüyor."

"Ah, tatlım," diyor Isla, üzgün gözlerle elimi tutmak için uzanıyor. "Ona anlatmalısın. Bunu bilmeyi hak ediyor. İlk başta ben de Kaenan'a söylemekten korkmuştum. Geçen yıl hamile kalmayı planlamamıştık ama oldu ve öğrendiğinde çok mutlu oldu. Bex'e de heyecanlanması için bir şans ver."

Yutkunuyorum, bakışlarım ekrandaki maça kayıyor. Bex orada, her zamanki gibi soğukkanlı ve odaklanmış, yardımcı koçla son dakika planlarını gözden geçirirken gözleri buza kilitlenmiş. "Biliyorum. Bu sadece... karmaşık. Ona söylemek ve aramızdaki bozukluğu düzeltmek için bunu kullandığımı düşünmesini istemiyorum. Bilmeye hakkı var, evet, ama kendini kapana kısılmış hissederse olmaz. Hamile kalamayacağımı düşünmüyorum ve şimdi hamileyim."

"Bak," diye araya giriyor Brynn, sesi benim hissettiğimden daha kendinden emin. "Burada Bex'ten bahsediyoruz. Herhangi bir şey tarafından kapana kısılmış hissedecek türden biri değil. Ve eğer prezervatif kullanmadıysa, o zaman bu küçük tatlı bebekten o da sorumlu. Ayrıca, seni zaten önemsemiyor değil, Ro. Yarım beyni olan herkes her şey ters gitmeden önce sana karşı ne hissettiğini anlayabilir. Bu artık sadece seninle ilgili değil. Baba olacağını bilmek isteyecektir."

Kızların hepsi onaylarcasına başlarını sallıyor, her biri aynı kararlılıkla, aynı kesinlikte bana bakıyor. Burada her biri benim ailem oldu ve onların ortak desteğindeki gücü hissedebiliyorum.

Bunu benim için, Bex için, içimde büyüyen küçük hayat için istediklerinden eminim.

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor, çok korkan, çok çelişen bir parçama dokunuyor. Gerçek şu ki, onun bilmesini istiyorum. Onun da bunun bir parçası olmasını, her sevinci, her dönüm noktasını paylaşmasını istiyorum. Korkuyorum ama belki de sorun değildir. Belki de gerçekten anlamlı bir işe girişmek üzereyken böyle olur.

Oyun başlıyor ve oda tezahüratlarla inliyor, pak düşerken dikkatimiz ekrana yöneliyor. Oyuncular buzda kayarken her birimiz nefesimizi tutuyoruz; hız, beceri ve cesaretin dansı. Hawkeyes buraya kadar gelmeyi başardı ve her gol, her kıl payı kaçırış, odadaki gerilimle aynı anda çarpan bir kalp atışı gibi hissettiriyor.

Dakikalar akıp gider, her biri sonsuzluk gibidir, ta ki sonunda, bitime bir dakika kala ve skor berabere iken Hawkeyes son ve nefes kesici bir gol atana kadar. Zil sesiyle birlikte salon çığlıklar, kahkahalar ve alkışlarla inliyor ve Hawkeyes resmen Stanley Cup finallerine doğru yola çıkıyor.

Bir an için sevince ve heyecana kapılıyorum ama sonra gözlerim Bex'e takılıyor. Ekranda, kollarını oyuncularına dolamış, daha önce nadiren gördüğüm bir şekilde yüzünü bölen bir sırtı, en son Vancouver'daki otel odasında kollarında yatarken görmüştüm. Işıl ışıl, muzaffer, takımla, oyuncularla ve onu seven şehirle kutlama yaparken neşesi filtrelenmemiş.

Kamera kayıyor, tam tribünleri taramak için döndüğünde ona yakınlaşıyor ve kalbim küt küt atıyor. Gözleri kalabalığı tarıyor, sanki birini arıyormuş gibi... sanki beni arıyormuş gibi. Ve bakışları kamerayla buluştuğunda, yüz ifadesinde beni neredeyse nefes alamayacağım kadar yoğun bir sıcaklıkla dolduran bir şey var.

O anda sanki omuzlarımdan bir yük kalkıyor ve her şey yerli yerine oturuyor. Bu sadece onun hikayesi değil. Bizim hikayemiz. Ve artık sadece bizimle ilgili değil; yarattığımız hayatla, bizi bekleyen gelecekle ilgili. Elimi karnıma bastırıyorum, içimde ufak bir kıpırtı oluyor ve bebeğin hareketini hissetmek için çok erken olduğunu bilsem de, o rada bir bağlantı olduğuna, aramızdaki boşluğu dolduran bir bilgi olduğuna yemin edebilirim.

Kızlar sessizliği fark ediyor, her biri kocaman gözlerle bana bakıyor ve Tessa bilmiş bir gülümsemeyle beni dürtüyor. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, bakışlarımı ekrandan ayırırken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Evet," diyorum usulca, sesim yeni keşfettiğim bir kesinlik ile dolu. "Evet, biliyorum."

Penelope sırtıyor ve kollarını bana sımsıkı sarılıyor. "Güzel. Çünkü bu senin hikayen Rowan. Ve sen bunu dolu dolu yaşamayı hak ediyorsun."

Gecenin geri kalanı kahkahalar, kucaklaşmalar ve heyecanla geçiyor, her birimiz Hawkeyes'in zaferinin ardından gelen ışıltının tadını çıkarıyoruz. Ama orada otururken, ellerim koruyucu bir şekilde karnımın üzerinde dururken, bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Yarın ona söyleyeceğim. Yarın, yarattığımız hayatı ve ikimizi de bekleyen geleceği ona anlatacağım.

Ve uzun zamandır ilk kez kendimi huzurlu hissediyorum. Ben hazırım. Ve bundan sonra ne olursa olsun, yalnız olmadığımı biliyorum.

CHAPTER THIRTY-ONE

Bex

Rowan kapıdan içeri giriyor ve onu stadyumda bıraktığımdan beri ilk kez dünyam yeniden dönmeye başlıyor. Ona bu kadar yakın olduğum için nefesim kesiliyor ve göğsüm sıkışıyor. Onu o zamandan beri görmemiştim... yani kendi güvensizliğimin beni yenmesine izin verdiğimden, onu tanıdığım diğer tüm muhabirlerin yaptığı şeyi yapmakla suçladığımdan beri.

Makale.

Bana ihanet ettiğinden o kadar emindim ki, bir an bile düşünmeden ona hâlâ aklımdan çıkmayan sözler sarf ettim. Ama şimdi daha iyi biliyorum, değil mi?

Her konuşmayı, bana attığı her bakışı tekrar tekrar izledim, nasıl bu kadar yanılmış olabileceğimi anlamaya çalıştım. Onun farklı olduğunu bilmeliydim. Kahretsin, biliyordum. Sadece çok kördüm, göremeyecek kadar korkmuştum. Ve şimdi, işte burada, ofisimde duruyor ve gözlerindeki bakış, başka bir şey tarafından gölgelenen kararlılık, içimi kesen bir şey, bunun onun için de kolay olmadığını söylüyor.

Bir adım öne çıkıyor ve aklım nasıl başlayacağıma takılıyor. Bir özürle mi? Çok yetersiz hissettiriyor ama elimdeki tek şey bu.

"Rowan, özür dilerim-"

Dünyamı tersine çeviren üç kelimeyle sözümü kesti. "Ben hamileyim."

Oda durur. Sanki bu sözler zamanın kendisini durdurmuş gibi. Ensemde bir sıcaklık hissediyorum, söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. Buraya beni lanetlemeye, hokeyle uğraşmam gerektiğine inanmakta haklı olduğumu söylemeye geldiğini sanıyordum. Tek yaptığımın beni önemseyen insanları incitmek olduğunu, herkesi hokeyden sonra ikinci plana attığımı, makalenin Rowan'a hiç benzemediğini fark edemeyecek kadar oyuna takılıp kaldığımı.

Leo'nun gördüğü gibi görmeliydim. Tanrı aşkına, onun yazılarını ondan daha iyi biliyor olmalıyım. Onu ilk kez iki yıl önce maç sonrası basınla yaptığı röportaj sırasında ön sırada otururken gördüğümünden beri yazdığı her makaleyi okudum,

Ama söylediği bu değildi. Ve şimdi sesimi bulamıyorum.

"Sen... hamile misin?" Sesim inançsızlık, umut ve huşu gibi bir şeyle kalınlaşarak idare ediyorum.

"Evet. Ve yemin ederim, bunun olabileceğini bilmiyordum. Doktorum bana bunun imkansız olduğunu söylemişti, en azından ben öyle sanıyordum. Denedik... Drew ve ben denedik... ve hiçbir şey işe yaramadı. Kabul ettim." Duraklıyor, gözleri yere düşüyor. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Bir adım daha yaklaşıyorum, aşağıya bakarken izliyorum, açıkça kendi duygularıyla boğuşuyor. Üzüntü, suçluluk - hepsi orada. Ama başka bir şey de var, daha yumuşak, umutlu bir şey. Uzanıp parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve yüzünü bakışlarımla buluşması için hafifçe yukarı kaldırıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, sanki gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi bir parlaklık var, ama o şimdiye kadar tanıştığım en güçlü kadınlardan biri ve onu yıkmak için çok şey gerektiğini biliyorum. Yine de gözlerinde görebiliyorum, aynı korkular ve belirsizlik benimkilere de yansıyor. Bana yalvarıyor.

nazik, anlayışlı. Keşke ayrı geçirdiğim zamanın benim için de ne kadar zor olduğunu bilseydi.

"Senin olup olmadığını sormayacak mısın?" diye soruyor, dudakları titreyerek.

"Hayır, gerek yok. Zaten benim olduğunu biliyorum," diyorum nazikçe, bana söylemek zorunda olduğu şeyden korkmaması gerektiğini göstermeye çalışarak.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, gözlerimde gerçeği arıyor.

"Çünkü o limuzinde hamile kalmanı istedim. Bilinçaltındaydı, o zaman bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Sana Drew'un asla veremeyeceği bir şey vermek istedim. Ve sanırım bir parçam uzun zamandır bizi birbirimize bağlamak istiyordu."

Galadan beri emin olduğum tek şeyin o ve bu bebek olduğunu bilmiyor. Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde çarpıyor. Yutkunuyorum, bu gerçeğin derinlere yerleşmesine izin veriyorum, her şeyin gerçekliği nihayet ele geçiriyor. O benim çocuğumu taşıyor. *Bizim* çocuğumuzu.

Başını sallıyor ama gözleri beklediğim gibi rahatlamıyor. "O zaman bebeği doğuracağımı bilmelisin," diyor çenesini hafifçe kaldırarak, gözlerinden akan yaşlara rağmen bir meydan okuma titremesiyle. "Bu bebek bende kalacak."

"Bu konuda mutlu musun?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor ve utanarak fark ediyorum ki bir yanım onun cevabına itiraf edebileceğimden daha fazla ihtiyaç duyuyor.

Başını sallıyor, dudaklarında küçük, titrek bir gülümseme beliriyor. "Hiç olmadığım kadar mutluyum."

O anda, gelgitli bir duygu dalgasına kapıldım. Pişmanlık, gurur, özlem... Hepsi onun benim çocuğumu taşıyacağı düşüncesine karıştı. Ve onu burada görmek, ona yaşattığım onca şeyden sonra bile bu hayatı dünyaya getirmeye istekli olduğunu görmek... bu alçakgönüllü ve yardım edemem ama karşılığında onun hayallerini gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Bir adım daha yaklaşıp eline uzanıyorum.

"Benim olduğu için mutlu musun?" Bunu duymaya, onun da benim kadar emin olduğunu bilmeye ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Yüzümü inceliyor ve umarım benim için ne kadar önemli olduğunu, ona inanmadığım için ne kadar üzgün olduğumu gözlerimde görebiliyordur. Bakışları yumuşuyor ve gözleri yaşlarla doluyor, dudaklarına yumuşak, minnettar bir gülümseme yayılıyor.

"Başkasının olmasını istemezdim," diyor sesi duygu yüklü bir şekilde.

İhtiyacım olan tek şey bu. Hızlı bir hareketle onu kollarımın arasına çekiyorum, dudaklarım onunkilere çarpıyor, sanki sakladığım her şeyi ona söylemenin tek yolu buymuş gibi. Bana yapışıyor, elleri çeneme bastırıyor, dudakları dile getirilmemiş soruma cevap veriyor... Beni affediyor musun?

"Doğum günü dileğimle ilgili bir şey itiraf etmeliyim," diyorum.

Öpüşmemize karşı kıkırdıyor, kolları beni daha da yakınlaştırmak için boynumun arkasına dolanıyor. "Tamam, ne oldu?"

"Doğum günü dileğim sana söylediğimden biraz farklıydı. Gerçekten dilediğim şey buydu, seninle bir şey yapmak, ikimizin de yarısı olan bir şey. Ve sana söz veriyorum, sana en iyi yarımı verdim."

Kahkahası tekrar yükseliyor ama bu sefer daha yumuşak, bakışları sıcaklıkla dolup taşıyor. "Senin her parçan en iyisi, Bex. Umarım bebeğimiz senin sadece yeterince iyi olduğunu düşündüğün parçalarına değil, tamamına sahip olur."

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, yüzüme bir sırtma yayılıyor. "Seni seviyorum Rowan," diye fısıldıyorum, her bir kelimenin kulağımda kalmasına izin vererek. "Ve bir aile olmamızı istiyorum. Bunun her adımında senin yanında olmak istiyorum. Seni seviyorum."

Başını sallıyor, elleri enseme geziniyor, alnı benimkine dayanıyor. "Ben de seni seviyorum. Ve hayatımın bundan sonraki bölümünü senden başka birlikte yaşamak isteyeceğim kimse yok."

Tek bir hareketle onu kaldırıyorum, masama taşırken bacakları belime dolanıyor, her şeyi büyük bir süpürmeyle yere savuruyorum - her şey yere düşüyor. Şaşkın bir kahkaha atıyor, parmakları ceketimin fermuarını çekmeye başlamıştı bile.

Dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve ondan kaçan yumuşak iç çekişin tadını çıkarıyorum. "Sence oraya bir bebek daha sokabilir miyim?" Gömleğinin eteklerine uzanarak alay ediyorum.

"İkiz mi?" diyor kaşlarını kaldırarak. "İyi deneme, güçlü yüzücüsün ama sanırım bu sadece kediler için geçerli. Dokuz ay sonra tekrar denemek zorunda kalacaksın," diye dalga geçiyor. "Ama yine de, beni bir kez hamile bırakabileceğini düşünmemiştim."

"Sana hiçbir golü kaçırmadığımı söylemedim mi?" Ona sırtarak söyledim.

Onaylayarak mırıldandı. "Townsend, çok iyi bir tokat atışın var."

Parmakları göğsümde iz bırakırken, ellerim kalçalarına gidiyor, onu daha yakına çekiyor, ucumla ıslak girişine çentik atıyor, vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Ritmimizi bulduğumuzda, hareketlerimiz yerine oturuyor, ben ona bastırırken elleri masamın kenarını kavlıyor, her yumuşak nefesin, her çaresiz inlemenin tadını çıkarıyor, boşalırken sırtımı pençeliyor, seslerini omzuma bastırıyor.

Ve hemen ardından boşalıyorum, sahip olduğum her damlayı onun içine döküyorum, onu benimle doldurduğumu bildiğinde gözlerinin açılmasını seviyorum.

İkimiz de doruk noktamızın ardından nefes alırken ona gömülü kalıyorum, onu kollarımda sıkı sıkı tutuyorum, başı omzumda dinleniyor, başını yukarı eğiyor, gözleri yaramaz bir ışıkla parlıyor.

"Biliyor musun," diyor hafif bir sesle, "Leo'nun gelecek yılın Haziran ayına kadar uzaktan çalışma teklifini kabul edebilirim."

Kaşlarım çatıldı. "Önümüzdeki Haziran mı? Sözleşmemin sonu," diye mırıldanıyorum, imanın farkındayım.

Başını sallıyor, gülümsemesi genişliyor. "Bu seni Liverpool'da açık olan baba pozisyonu için mükemmel bir konuma getirecektir."

Kıkırdıyorum, onu nazıkçe öpüyorum. "Baba pozisyonu senin için mi, yoksa bebek için mi?"

Yüzü yumuşuyor, eli yanağımda geziniyor, başparmağı çene çizgimi okşuyor. "İkisi de."

Onun cevabı beni rahatlama, tatmin olma ve amaç duygusuyla doldurdu. Bu hokeyin bana her zaman verdiği bir şeydi. Ama şimdi Rowan'ı yeni bir kariyer ve okyanus ötesine taşınma sürecinde destekleme ve baba olma amacım, bundan önceki her şeyden daha büyük. Bunu enine boyuna düşündü, Seattle'ın ötesine, hokeyin ötesine, benim hayal etmeye cesaret ettiğim her şeyin ötesine uzanan bir gelecek hayal ediyor ve bunu benimle birlikte yapmak istiyor.

"Eğer göletin öbür tarafına taşınıyorsan," diyorum, sesim duygu yüklü, "o zaman ben de orada olacağım. Hokey olsun ya da olmasın, tek istediğim... bugünden itibaren tek istediğim... seninle olmak."

Gülümsüyor, yüzümü avuçlamak için uzanıyor, başparmağı ağzımın köşesini okşuyor. "Oyunu bırakmaya hazır olduğuna emin misin?"

Başımı sallıyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir huzur çöküyor içime. "Senin için mi Rowan? Senin ve bebeğimiz için mi? Dünyadan vazgeçerim."

Dudaklarını benimkilere bastırıyor, kelimelere ihtiyaç duymayan bir sözünü mühürlüyor. Ve onu kollarımda tutarken, geleceğimiz önümüzde açılırken, hayatımda ilk kez, her zaman aradığım evi bulduğumu biliyorum.

Ve bu ne bir arena, ne bir stadyum, ne de bir şehir. Bu o. Biziz. Birlikte inşa ettiğimiz bu yeni hayat.

CHAPTER THIRTY-TWO

Rowan

Bex'e hamile olduğumu söyleyeli iki hafta oldu ve o zamandan beri her gece onun çatı katında kalıyorum. Her sabah onun kollarına sarılmış bir şekilde uyandığımda, yarı uykulu bir halde bana uyanmak istediği tek yolun bu olduğunu söylüyor. Şu an içinde olduğum zamana kadar çatı katını hiç evi gibi hissetmediğini. Ve bu bana tam da olmam gereken yerde olduğumu söylüyor.

Çatı katında kaldığım ilk geceden sonra, boş odayı temizlemekle kalmadı, benim için dönüştürdü. Eskiden oyun kitapları ve eski ekipmanlarla dolu olan ofis, şimdi Harper tarafından seçilen sanat eserleriyle renk ve ışıkla dolu. Bu nefes kesici tabloları o buldu.

Canlı girdaplar ve narin fırça darbeleriyle dolu soyut parçalar odaya hayat ve enerji katıyor. Liverpool'daki yerel bir sanatçının, Leo'nun denizaşırı ülkelere taşınana kadar yeni geçici ofisim için bana "Ekibe hoş geldin" hediyesi olarak gönderdiği özel bir eseri de var. Bex'in bana aldığı tablo, her gün hayranlıkla izleyebileceğim geniş oturma odasında asılı duruyor.

Pencerenin yanında yepyeni bir masa, okumak için bir köşe koltuğu ve Leo'nun bu yeni Genel Yayın Yönetmenliği görevinde bana atabileceği her belgeyi tutmaya yetecek kadar depolama alanı var.

O odaya her girdiğimde kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Sadece güzel olduğu için değil, aynı zamanda Bex'in fikri olduğu için, onun evini benim de evim yapma yolu olduğu için. Bu hayatla ilgili her şeyin -Bex, bebek, Leo'nun dergisindeki iş- kendim için hayal etmeye cesaret ettiğimden daha büyük ve daha iyi olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Bana sunulan hayatı kabul ettim, kendi hayallerimi sıfırdan inşa edebileceğimi fark etmedim. Bunu birlikte yapacağım Bex'e sahip olmak, gerçekleşeceğini hiç tahmin etmediğim bir rüyaydı.

Bu gece dolabın arkasından özel bir şey çıkarıyorum: Bex'in eski formalarından biri, Hawkeyes'te oynadığı günlerden kalma 14 numara. Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama ikinci üç aylık dönemimde yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan bebek yumruma baktığı gibi bir şey olursa, buna degeceğini biliyorum.

Tepeden tırnağa termal kıyafetlerimi ve Bex'in bana maçlar için aldığı sıcak tutan sahte kürklü botlarımı giyerek soyunma odasına doğru ilerliyorum, eskiden muhabir olarak geçtiğim tanıdık koridorlardan geçiyorum ama bu gece burada tamamen farklı bir şey olarak, onun olarak bulunuyorum. Bex'in bazı oyuncularla konuştuğunu görüyorum, beni formasıyla gördüğü anda yüzü aydınlanıyor. Cümlesinin ortasında donup kalıyor, gözleri bana kilitleniyor ve sonra yavaşça her santimetremi tarıyor.

"Kahretsin... benim formamı giyiyorsun," diye homurdanıyor, öne doğru adım atarken sesi alçalıyor, yavaşça elimi tutuyor ve tam etkisini görmek için beni döndürüyor. "Ve ilk defa donuyormuş gibi görünmüyorsun. Tam bir hokey kız arkadaşı gibi görünüyorsun."

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor; hoşuna gidebileceğini düşünmüştüm ama bu umduğumdan da fazlası.

Bir kolunu belime doluyor ve eğiliyor, nefesi kulağıma değişiyor. "Şu anda seni sırtında benim adım ve numaramla görünce o kadar sertleşiyorum ki."

Sırıtiyorum, küçük bir sataşmaya karşı koyamıyorum. "Senin için bir şeyler yapıyor, ha?"

Gözleri parlıyor ve mırıldanıyor: "Bir süpürge dolabı bulup o bebeği sana nasıl koyduğumu canlandırmaya ne dersin?"

Gülüyorum, ellerimi yüzüne sarıp onu kendime çekiyorum. "Bu gece... Sen kazandıktan sonra. İçime istediğin kadar bebek koyabilirsin."

Başını sallıyor, kendi kendine küfürler mırıldanıyor, gözleri kararıyor ve tahrikle kaplanıyor. "Söz veriyor musun?"

"Bex?" Koç Ezra kapıdan kafasını uzatarak sesleniyor. "Hazır mısınız?"

Bex isteksizce beni bırakıyor, bana bunun bitmediğine dair bir bakış attıktan sonra Ezra'ya başını sallıyor. Kapı kapanırken bana dönüyor ve bir an için beni herkesin önünde öpeceğini düşünüyorum. Onun yerine bana küçük bir bilet uzatıyor.

Aşağıya baktım. 3. sıra, 7. koltuk. Onunla tanışmadan önce antrenmanları izlemeye geldiğim zamanlardan beri her zamanki yerim.

"Bu koltuk zaten rezerve edilmemiş miydi? Her şey tükendiği için internetten bir şey bulamadım. Kızlar onlarla birlikte locada izleyebileceğimi söylediler."

Yüzü yumuşuyor, sanki bu duygudan biraz utanmış gibi. "Kızlarla oturmayı tercih edersen-"

"Bexley Townsend," diye araya giriyorum ve ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Tek yapman gereken nereye oturmamı istediğini söylemek, ben de orada olacağım."

Başını sallıyor, gözlerinde bir rahatlama titreşimi var. "Seni hep orada arıyorum.

Sen orada olmadığında kendimi kötü hissediyorum ve bu gece... Sana yakınımnda ihtiyacım olacak."

Dudağımı ısırıyorum, stadyumdaki ısıtma ile ilgisi olmayan bir sıcaklığın içime yayıldığını hissediyorum. "Beni her zaman nerede arıyorsun?" diye soruyorum.

"O özel haberi aldığından ve stadyuma gelmeye başladığından beri." Sesi sert, sanki söylemeyi hiç planlamadığı bir şeyi itiraf ediyormuş gibi.

Kalbim çırpınıyor ve uzanıp parmaklarımı şakağında ve saçlarında gezdiriyorum. "Hemen orada olacağım, Bex. Bu gecenin her saniyesinde."

Bana yumuşak bir gülümseme verip başını sallıyor ve az önce isteyebileceğim her şeyden daha derin bir şey söylemiş gibi hissediyorum.

Sıra 3, Koltuk 7'deki koltuğuma yerleştiğimde stadyumdaki enerji elektrikleniyor. İşte bu kadar. Stanley Cup'ın dördüncü maçı. Etrafımdaki kalabalık heyecandan titriyor, tezahürat yapıyor ve alkışlıyor, tribünler boyunca uzanan turkuaz ve beyaz bir deniz. Ellerimi karnımın üzerine koyuyorum ve küçük bir

"Tarihe tanıklık etmek üzeresin ufaklık. Baban üçüncü Stanley Kupası'nı kazanmak üzere."

Maçın başından itibaren her iki takım da taraftarları diken üstünde tutan bir aciliyetle hareket ediyor. Geçen her dakika bir saat gibi geliyor, her oyunda gerilim artıyor. Hawkeyes ilk golü atıyor ve kalabalık patlıyor, sesi iliklerime kadar yankılanıyor. Ama diğer takım geri adım atmıyor. İki gol atıyorlar ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ellerim Bex'in bana bıraktığı elma şarabı termosunu o kadar sert kavıyor ki, paslanmaz çeliği gerçekten göçertebileceğimi düşünüyorum.

Üçüncü periyoda girdiğimizde maç 2-2 berabere, sadece dakikalar kalmış durumda. Oyuncular bitkin görünüyor, yüzlerinden ter damlıyor, kasklarından buhar çıkıyor, kontrol için savaşıırken patenleri buzda derin çizgiler oluşturuyor. Bex yedek kulübesinde bağırarak emirler yağdırıyor, gözleri sert ve inatçı. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu, bu takıma, bu oyuna ne kadar emek verdiğini biliyorum. Bu sadece bir Stanley Kupası değil, yıllarca döktüğü terin, fedakârlığın ve direncin doruk noktası.

Pak buzun üzerinde uçuyor, Powers pakı Matthews'a atıyor, Matthews buzun üzerinde inanılmaz bir hızla savunmacılardan sıyrılarak ilerliyor. O şutu çekerken kalbim küt küt atıyor ve tüm stadyum nefesini tutuyor. Pak kalecinin eldiveninin hemen altından kayıyor ve arenadaki herkeste yankılanan bir gürültüyle ağlara gidiyor.

Kalabalık çılgına döner. İnsanlar yerlerinden fırlıyor, yabancılar yabancılara sarılıyor, ev sahibi takım için bir heyecan dalgası ve rakip takımdan ezilmiş yüzler tribünlerde yuvarlanıyor. Kendi çılgılığım gürültüye karışıyor, ellerim ağzıma gidiyor, kalbim sanki golü atan benmişim gibi çarpıyor.

Ve sonra onu gördüm.

Bex dönüyor, gözleriyle kalabalığı tarıyor ve neredeyse anında beni buluyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve yüzünde öyle gurur dolu, öyle çiğ ve savunmasız bir gülümseme beliriyor ki nefesim kesiliyor. Her şeyi söyleyen bir gülümseme bu - asla yüksek sesle söyleyemediği her kelimeyi. O anda, daha önce hiç kimsenin bana böyle bakmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum. Hiç kimse beni Bex'in gördüğü gibi görmemişti.

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor, bu anın muazzamlığı bana Bex ile geleceğin neler getireceğini gösteriyor. Her zaferi, her yenilgiyi, hayatın her küçük parçasını bugünden itibaren birlikte yaşayacağız.

Hawkeyes'in zaferini mühürleyen son düdük çaldığında, Bex takımın geri kalanıyla birlikte buzun üzerine atlar. Turkuaz, siyah ve beyazdan oluşan bir deniz. Kasklar havaya fırlatılıyor ve doldurulmuş Hawkeye kuşları buzun üzerine atılıyor.

Kutlama kaotik, herkes zıplıyor, ağlıyor, bağırıyor. Yine de Bex nihayet takımdan ayrıldığında, oyuncu tüneline keserek, korkulukların üzerinden atlayarak ve aramızda iyi bir iş çıkardığı için omzunu tokatlayan insanların arasından geçerek doğruca bana doğru ilerliyor. Ama gözlerini benden ayırmıyor.

Yaklaşır yaklaşmaz ona uzanıyorum ve o da beni kendine çekerek ağzıma bir öpücük konduruyor. Sanki yeterince yakın değilmiş gibi onu sıkıca çekiyorum.

"Başardın," diye fısıldıyorum, öpüşmemize karşı.

Geri çekiliyor ama yakınımnda duruyor, o sıcak ela gözleriyle bana bakıyor. "Hayır," diyor, sesi duygu yüklü. "*Başardık.*"

Ve ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Çünkü bu bir oyundan, bir şampiyonluktan çok daha fazlası. Bu bizim hayatımız, geleceğimiz, her seferinde bir an, birlikte inşa ediyoruz.

Beni kendine çekiyor, parmak eklemlerime nazik bir öpücük konduruyor ve gözlerimin yaşardığını hissediyorum. Hikâyelerin peşinde koşarak, anlam arayarak çok zaman geçirdim ama işte tam karşımda duruyor.

Tezahüratlar etrafımızda kükremeye devam ederken, diğer her şeyi bastırırken, Bex ve ben orada öylece duruyoruz, kendi dünyamıza kapılmışız ve hayatımda ilk kez kendimi gerçekten, mükemmel bir şekilde bütün hissediyorum.

CHAPTER THIRTY-THREE

Bex

Bu gece, hayatımın bu bölümünün ve on yıllardır beni tanımlayan bölümün zirvesine ulaştığımı söyleyebilirim. Bu Stanley Kupası zaferi, buz üzerindeki uzun ve acımasız bir kariyerin taçlandırılması ve arkamda Rowan'ın bakışlarını hissedebiliyorum, sabit ve bana güveniyor, o yanımda olduğundan beri bana gelen her iyi şeyi hatırlatıyor.

Basın masasındaki koltuğuma yerleşirken derin bir nefes alıyorum, medya odasının parlak ışıkları yüzümde yanıp sönerek anın sıcaklığını artırıyor. Basın toplantıları hiçbir zaman favorim olmadı ama bu gece benimle ilgili değil ve bu da ilk kez burada oturmayı neredeyse katlanılabilir kılıyor.

Yanımda Sam sandalyesinde öne doğru eğilmiş, ellerini masaya dayamış duruyor. Sağında ise Penelope Roberts oturuyor; yüzündeki sakin ifade, birazdan yapacağımız duyurunun ağırlığı karşısında gergin olduğunu tahmin ettiğim ifadeyi maskeliyor. Bu an sadece Sam ya da Penelope için değil, tüm Hawkeyes organizasyonu için çok önemli.

Rowan odanın arka tarafında, kameraların ulaşamayacağı bir yerde duruyor. Penelope ile güven verici bir gülümseme paylaşırken gözlerim kısa bir süreliğine ona kayıyor. İşte Rowan bu; inandığı insanlara her zaman ilk destek veren kişi. Bu benim güvendiğim bir özellik ve tam da şu anda hepimizin ihtiyacı olan şey.

Muhabirler sorular sorar ve kameralar yanıp söner, ancak Sam gürültü kesilene kadar bekler. Sam boğazını temizler ve oda sessizliğe gömülür. Her muhabir ilk kelimeleri yakalamaya hazır bir şekilde beklerken flaşlar bir nefes için durur.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başlıyor Sam, buyurgan sesi odayı doldururken. "Bu sezon kitaplara geçecek bir sezon oldu. Bu takımın yeni bir Stanley Cup zaferine doğru ilerleyişini izlemek ve bu stadyumdaki yerimden izleyebilmek, bu sektörde bir GM'nin hayalini kurduğu türden bir andı." Duraklıyor ve gururlu bir baş hareketiyle Penelope'ye bakıyor. "Ama hepinizin bildiği gibi, hokeyde -ya da hayatta- hiçbir şey kalıcı değildir. Ve bu harika sporu hayatları haline getiren oyuncular ve antrenör kadrosu için her zaman öyle hissettirmese de, hokeyden sonra da bir hayat var," diyor ve Rowan'a bakarak ona gülümsüyor ve sonra gözlerini bana çeviriyor, eli büyüyen karnının üzerinde duruyor.

Odada meraklı konuşmalar başlar, muhabirler Sam'in söyleyeceği her kelimeyi yakaladıklarından emin olmak için mikrofonlarını daha da uzatırlar. Sam'in her zaman çabalamadan saygı uyandıran bir tarzı olmuştur.

"Uzun süre düşünüp taşındıktan sonra," diye devam ediyor, "bu sezonun Hawkeyes'in Genel Müdürü olarak son sezonum olacağına karar verdim."

Muhabirlerin konuşmaları soluk soluğa kalır ve kameraların tıkırtıları yeniden başlar. Sam herkesi sakinleştirmek için ellerini kaldırır.

"Bu organizasyonun bir parçası olmak, bugünkü haline gelmesine yardımcı olmak benim için bir onurdu. Sorunsuz bir yıl geçirilmesini sağlamak için önümüzdeki yıl da destek pozisyonunda kalacağım. Ben ayrılırken, Penelope Roberts'ın önümüzdeki sezondan itibaren Genel Müdürlük görevini üstleneceğini açıklamaktan gurur duyuyorum." Basın mensupları daha iyi bir açı yakalamak için çaresizce ilerlerken bile kendine olan güveni sarsılmayan Penelope'ye doğru eliyle işaret ediyor.

Penelope mikrofona doğru eğiliyor, sesi sakın ve kendinden emin. "Bu görevi üstlenmekten büyük onur duyuyorum ve Sam'e, Bay Carlton'a, Koç Townsend'e ve tüm Hawkeyes ekibine sarsılmaz destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Bu organizasyon benim ve babam için her zaman bir aile gibi olmuştur ve benden önceki tüm büyük GM'lerin yarattığı mirası geliştirmeye devam edeceğime söz veriyorum."

Sam tekrar konuşuyor ve muhabirler araya girmeye çalışırken soruları kesiyor. "Bu karar kolay alınmadı. Ancak oyuncuların, personelin ve taraftarların Penelope'nin liderliğinde gelişeceğini bilerek bu takımı en iyi ellere bırakıyorum. Bu geçişin mümkün olduğunca sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesinde büyük katkıları olan Koç Bex Townsend ve Phil Carlton'a da teşekkür etmek istiyorum."

Tüm gözler bana çevriliyor ve sesim sakın ama kararlı bir şekilde mikrofona doğru eğiliyorum. "Penelope bu takımı bu franchise'daki neredeyse herkesten daha iyi tanıyor. Uzun yıllardır perde arkasında yer alıyor ve bu franchise için en iyisini ondan daha fazla isteyen çok az insan var. Takımın ve personelin tam desteğine sahip ve Hawkeyes organizasyonunu her zamankinden daha güçlü hale getirmek için birlikte çalışarak gelecek sezonu dört gözle bekliyorum."

Sam sorulara işaret edercesine başını sallıyor ve oda sorularla, yanıp sönen ışıklarla ve çılgınca patlayan kamera deklanşörleriyle dolup taşıyor. Muhabirler bağırarak ayrıntıları öğrenmeye çalışırken Tessa onları sakinleştirmek için öne atılıyor ama Tessa'nın bebeği doğmak üzere olduğu için Autumn devreye giriyor. Autumn basını uzak tutmak için elinden geleni yapıyor.

Ayağa kalkıyorum, sandalyemi geriye itiyorum, daha fazlasını isteyen sesleri duymazdan geliyorum. Gürültü artık önemli değil. Tek umursadığım Rowan'a ulaşmak, onu bu anın içine çekmek. Kenara çekilip önümde yürümesini işaret ederek onu bu çılgınlıktan koruyorum.

Medya odasından birlikte çıkıyoruz ve Autumn'un sakın, emir veren sesini duyabiliyorum, basını yönlendirmeye çalışıyor, fotoğraf çekmeye ve soru sormaya çalıştıklarında onları geri çekiyor.

"Büyük gün," diyor usulca, birlikte koridora doğru adım atarken eli benimkini okşuyor.

"Penelope için daha büyük," diye cevap veriyorum ama sesimde bir rahatlama belirtisi var. Bu geçiş sadece Hawkeyes için değil, benim için de yeni bir şeyin başlangıcı gibi geliyor. Yeniden değerlendirmek, bundan sonra ne olacağını anlamak için bir şans. Ve bir kez olsun, aklımdakinin sadece hokey olmadığını biliyorum.

İnsan kalabalığının arasından ilerlerken Drew yolumuza çıkıyor, sırtışını hiç bozmuyor. Kısa bir an için eski kızgınlığım alevleniyor ama onu bir kenara itiyorum. Bu gece eski kinlerin gecesi değil.

"Townsend, tebrikler. Önünde büyük değişiklikler var. Umarım hazırsındır." diyor, elinde bir kalem ve arkasında adımın yazılı olduğu bir Hawkeyes forması tutarak. "Bir taraftar için forma imzalar mısın?"

Ona bakıyorum, sonra yakınlarda oluşan küçük kuyruğa, formaları ve hatıra eşyalarıyla bekleyen gerçek taraftarlara.

Belki satmayı ya da hediye etmeyi planlıyor, hiçbir fikrim yok. Ofisinin duvarında sergilemeyi ya da Allah korusun takmayı planladığından şüpheliyim, ancak onu benim istediğim gibi başından savmak için çok fazla tanık var.

"Doğru, bu kadar hayranın olduğunu fark etmemiştim," diyorum, sesimdeki alaycılığı zar zor kontrol edebiliyorum.

Bakışları Rowan'a kayıyor, yanımda duruyor, eli koruyucu bir şekilde karnının üzerinde duruyor. Gözleri Rowan'ın giydiği eski formanın üzerinde geziniyor. Drew'un kaşları çatılıyor, belli ki şaşırmış.

"Hâlâ medya çizgisinin bu tarafında mısın Rowan?" Kaşlarını kaldırarak sırtıyor. "Artık *Seattle Sunrise*'da çalışmadığını biliyorlar, değil mi?"

Rowan'ın buraya ait olmadığını ima etme çabası bana pek iyi gelmiyor ve Rowan'ı kendime doğru çekerek kolumu koruyucu bir şekilde beline doluyorum. "O buraya çalışmak için gelmedi, Drew. Bebeğimiz Hawkeyes'in Stanley Cup'ı kazanmasını en ön sıradan izleyebilsin diye burada."

Aramıza bakarken yüzündeki şaşkın ifadeyi yakalıyorum, ağzı bir karış açık. "Bebeğin mi?" Sesi titriyor ve az önce söylediklerimi anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

Rowan'ın formasının aklıma gelen en belirgin yerine imzamı atmaya hazır bir kalem buluyorum. Rowan'ın gözleri açılıyor, eli bileğimi yakalıyor, bakışlarında sessiz bir soru var.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, yüzü şaşkınlıktan kızarmış. "İnsanların kişisel işlerini bilmesinden hoşlanmıyorsun."

"Konu sen olunca bu geçerli değil," diyorum ve ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Taşdığın bebeğin benden olduğunu ve her gece eve, yanıma geleceğini herkesin bilmesini istiyorum." Duraksıyorum, sözlerimin kafasında yer etmesine izin veriyorum. "İstedğin bu, değil mi?"

Başını sallayıp elimi bırakırken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Eğiliyorum, bir elimi karnına koyuyorum, başparmağım büyüyen bebeğimizin üzerindeki kumaşı okşuyor ve karnının tam ortasına imzamı atıyorum. İstiyorum

Rowan'ın ve inşa ettiğimiz hayatın herhangi bir unvan ya da kariyer dönüm noktasından daha önemli olduğunu herkes görecek.

Ben doğrulurken, Drew kekeleyerek Rowan'dan bana bakıyor. "Bekle, hamile misin?" Sesinde yoğun bir inançsızlık var.

Rowan bana bakıyor, yüzünde güzel, gururlu bir gülümseme var. "On altı hafta," diyor mutlulukla parlayarak.

Drew'un çenesi neredeyse yere çarpacaktı, sözleri arasında bocalarken bakışları karnına kaydı. "Ama... Doktorlar... dedi ki..."

Rowan'ı yanıma çekiyorum. "Bu senin hatan değil, dostum. Senin bokun birinci sınıf bebek hamuru değil. Bu konuda kendini hırpalama. Zil sesini getirmek zorundaydı."

Rowan kıkırdıyor, bana doğru eğiliyor ve elinin sırtımdan aşağı kaydığını hissediyorum, bu sözsüz bir teşekkür mesajı. Şimdi, şu anda, ilerlediğimiz, geçmişini geride bıraktığımız ve kurduğumuz aileyle yeni bir başlangıç yaptığımız çok açık.

Eğilip karnına bir öpücük konduruyorum. Rowan'ın eli başımın arkasına kayıyor, ben çocuğumuzu örten kumaşa bir öpücük kondururken parmakları sıcak ve nazik. Bana güven vermek, ne olursa olsun bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatmak için küçük yollar bulmasını seviyorum.

Drew orada öylece durur, bocalar, şokunu gizleyemez. Ama artık tepkisinin bir önemi yok. Doğrulduğumda, Rowan'ın gözlerinde benim için bir parıltı vardı.

Zaten bildiğim şeyi bana anlatmak için kelimelere ihtiyacı yok. Bu an bizim ve birlikte durdurulamayız.

EPILOGUE

Beş Ay Sonra Bex

Kucağımda pembe bir battaniyeye sarılmış, sadece beziyle uyuyan ve hastane odasının köşesinde onu sallarken çıplak göğsüme yaslanan bebeğe bakıyorum.

Hemşire ten tene diyordu. Bebekle bağ kurmanın bir yolu. İkna edilmeye ihtiyacım yoktu - bu küçük kız beni şimdiden parmağında oynatıyor. Kalp atışları benimkine karşı sabit ve bu kadar küçük bir şeyin boş olduğunu bile bilmediğim bir alanın her köşesini nasıl doldurabildiğine hayret ediyorum.

Sadece altı saatlik ama şimdiden dünyamı ele geçirdi.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek sallanan sandalyede hafifçe kayıyorum. Kıpırdamıyor bile, küçük bedeni benimkine karşı sıcak, yumuşak nefesi mükemmel bir ritimle yükselip alçalıyor.

Bir limuzinin arkasında olanlardan bu kadar mükemmel ve masum bir şey çıktığını hayal etmek zor.

Onunla ilgili her şey çok küçük; parmakları, ayak parmakları, şu anda sarı bebek beresinin altında saklı olan benimki gibi küçük siyah saç tutamları. Bana saçlarının hepsinin dökülebileceği ve yeni saçların çıkacağı söylendi. Hangi kısmının bana benzeyeceğini ya da hangi kısımlarını Rowan'a benzeteceğini söylemek mümkün değil. Seçme şansım olsaydı, tıpkı Rowan'a benzerdi. Sarı saçlar, mavi gözler ve ilk gördüğüm andan beri beni mahveden o gülümseme.

Tanrım, o gülümseme.

Bu anı, bebeği uyandırmamaya dikkat ederek usulca kıkırdamama neden oluyor. Dokuz ay boyunca o gülümseme bana yapacağımı hiç düşünmediğim şeyleri yaptırdı. Dondurma ve patlamış mısır için markete gece yarısı koşuşturmaları, kayıp bir dilde yazılmış gibi görünen talimatlarla beşik ve sallanan sandalye montajı ve "bebek" talep ettiği için sayısız ayak masajı.

Kızım -Keira, kollarımda yumuşak, ağır bir paket- uyuyor, küçük parmakları yumruk şeklinde kıvrılmış. Başparmağımı sırtında gezdiriyorum, onun güvenli yeri olduğum gerçeğinin tadını çıkarıyorum. İçimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, derin ve geri dönülmez. Ayağının etrafındaki küçük etikette *Townsend* yazıyor ve bunu görünce neredeyse nefesim kesiliyor. Bu onun taşıyacağı bir isim, güvenlik, sevgi ve aile anlamına geldiğinden emin olacağım bir isim.

Ve annesinin de taşıması gereken isim bu.

Rowan kısa uykusundan uyanır. Uzun bir doğum sancısı, emzirmeye alışma süreci, emzirme uzmanları ve Keira ile kendisini kontrol etmek için sürekli gelen hemşirelerden sonra bir molaya ihtiyacı vardı.

Her zaman sadece benim için olan o sessiz gülümsemesiyle gözleri fal taşı gibi açılıyor. Kızımızı dünyaya getirmek için yaşadığı onca şeyden sonra nasıl olup da böyle gülümseyecek gücü bulabildiğini aklım almıyor. Annesinin direncini, ateşini ve şefkatini miras almasını umarak küçük kızımıza bakıyorum.

"Doğuştan yeteneklisin," diye fısıldıyor bebeği uyandırmamak için. "Her zaman oraya, senin kollarına aitmiş gibi görünüyor."

Bakışlarını karşılıyorum ve dudaklarımda bir sırıtış hissediyorum. "Sanırım her zaman öyleydi," diyorum her bir küçük, mükemmel özelliğini tekrar inceleyerek.

Rowan yatakta kayıyor ve gözlerinde bir parça rahatsızlık görebiliyorum, hemen yerini birlikte ileri geri sallanmamızı izleyen memnun bir sırıtış alıyor. Ona karşı yeni keşfettiğim bir hayranlık duyuyorum.

Onun güçlü ve dirençli olduğunu hep biliyordum ama çocuğumuzu dünyaya getirmek için gösterdiği sevgi ve cesarete tanık olmak... Onun için hissettiklerimi hiç kimse için hissedemeyeceğim.

Cebimde, Stanley Kupası'nı kazandığımdan beri taşıdığım küçük bir ağırlık olan kare kutunun uyluğuma battığını hissedebiliyorum. Doğru anı bekledim, bahane üstüne bahane buldum, Rowan'ın yeni kariyeri ve benim Sam, Penelope ve Phil ile birlikte çalışarak yeni sezon ve benim son sezonum başlamadan önce Penelope için geçişin mümkün olduğunca sorunsuz olmasını sağlamak için çok fazla kasırgaya kapıldım.

Liverpool'da Leo ve eşinin bizim için fiziksel gezinti yapmasıyla uzaktan ev alışverişinden bahsetmiyorum bile. Çok meşguldük ama ona sormamayı hiç düşünmedim. Bana hamile olduğunu söylediğinden beri. O zaman bu hayatta birlikte olacağımızı biliyordum, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıklı.

Şimdi odada sadece üçümüz otururken neyi beklediğimi biliyordum: Keira'yı.

Kızımız kollarımdayken, bunun o an olduğunu biliyordum. Bu o an.

Kızımıza bir kez daha bakıyorum, sonra onu dikkatlice Rowan'a geri veriyorum. Annesinin göğsüne yerleşiyor ve Rowan eliyle kızımızın başının arkasını kavrayarak yumuşak, memnun bir iç çekiyor.

"Rowan..." Cebimdeki yüzüğe uzanırken kalbimin beklentiyle çarptığını hissederek başlıyorum.

Bana bakıyor, gözleri yorgun ama mutlu ve merakla parlıyor. Ben cebimi karıştırırken gözleri cebime kayıyor.

"Mükemmel anı bulmaya çalışıyordum," diyorum, sesim kısık. "Ama bir şey bana sürekli beklememi söylüyordu. Şimdiye kadar nedenini bilmiyordum."

Rowan'ın gözleri açılıyor ve elimdeki kutuyu görünce yumuşak, soluk soluğa bir nefes veriyor.

"Şu anda seni burada onunla birlikte görmek, buraya gelene kadar yaşadığımız her şeyi bilmek... Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Hastane yatağının yanında tek dizimin üzerine çöktüm ve

küçük kadife kutu. "Rowan, sen ve kızımız... Siz benim ailemsiniz, kalbimsiniz. Sen gelmeden önce bomboştum ve şimdi biliyorum ki sensiz asla bir bütün olamayacağım. Kalan günlerini benimle geçirme onurunu bana bahşeder misin? Karım olur musun?"

Bana bakıyor, gözleri yaşlarla dolarken eli ağzına gidiyor. Önce kızımıza, sonra tekrar bana bakıyor, dudakları sevinç ve şaşkınlık karışımı bir gülümsemeyle aralanıyor.

"Evet, Bex," diye fısıldıyor ve başını sallıyor, "Evet, seninle evleneceğim."

"Kızlarımın ikisinin de Townsend'li olmasının zamanı geldi," diyorum ve yüzüğü parmağına geçiriyorum, bildiğim her şey kadar emin hissettiren bir söz. Rowan elime uzanıp sıkıca tutuyor, ben de dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra da kızımızın başına hafifçe bir öpücük konduruyorum.

Birlikte sabahın dinginliğinde oturuyoruz, aşık bir aile, şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha güçlü, tam olarak olmam gereken yeri bulduğumu biliyorum.

SON

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim!
Ŗu anda bir BONUS bölüm üzerinde çalışıyorum - "ŖİMDİ
NEREDELER? ÜÇ YIL SONRA", bu serideki her çift ve hayatlarının
onları nereye götürdüğüne dair bir güncelleme verecek.

www.kennaking.com adresini ziyaret ederek haber bültenime abone olarak bu
Bonus Bölüm için gözünüzü dört açın.

Veya buradaki Facebook okuyucu grubuma [1](#) [Kenna King'in](#)
[MVP'leri](#)

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

DAHA FAZLA HAWKEYES ÇOCUĞU MU LAZIM?!

Uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksınız!

Çaylak Hawkeyes Serisinin 1. Kitabı olan Cammy Wrenley'in hikayesini

BURADAN ön sipariş **verin**

☐ Düşmanlardan Sevgililere

☐ Koçun Kızı

☐ İkinci Şans

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.